DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

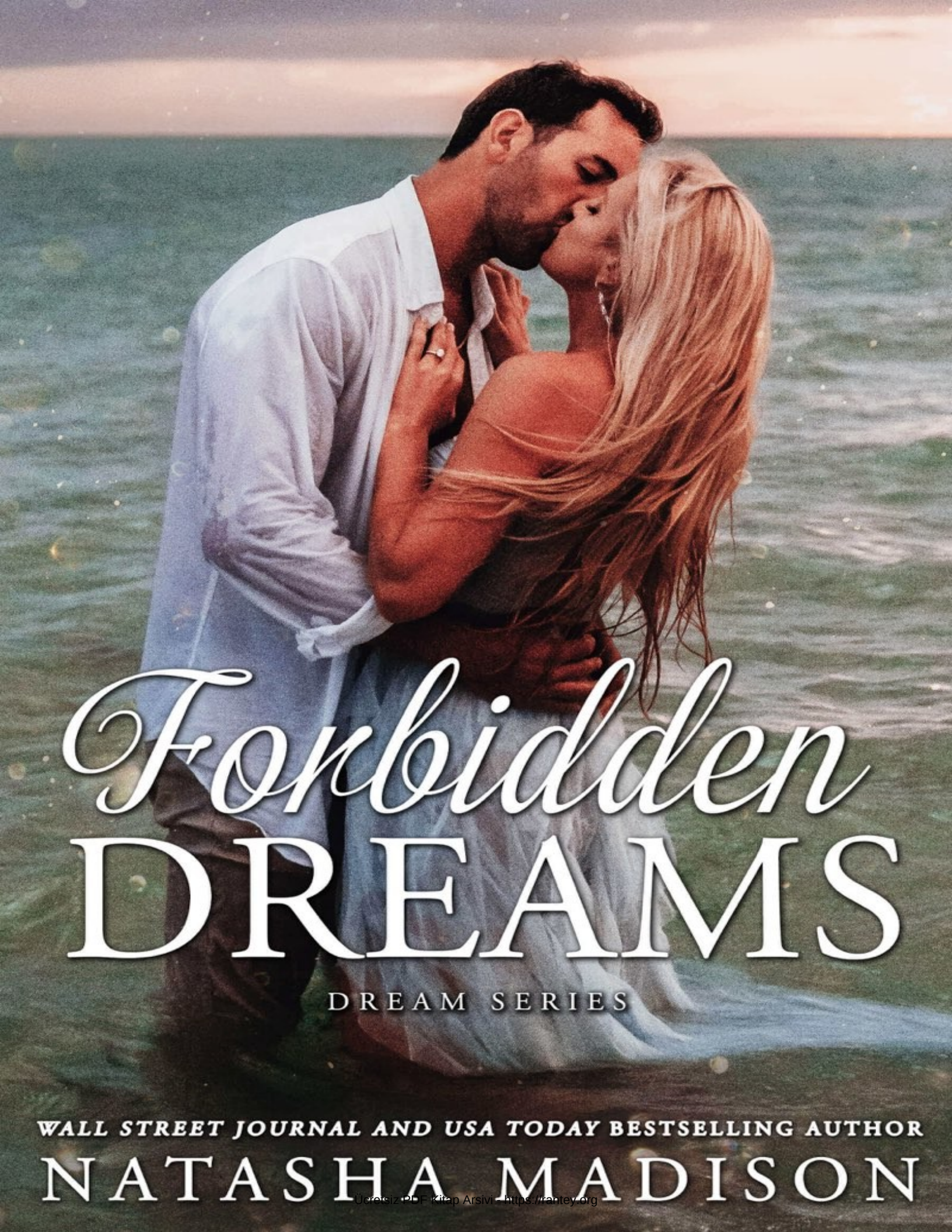

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://frantey.org

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

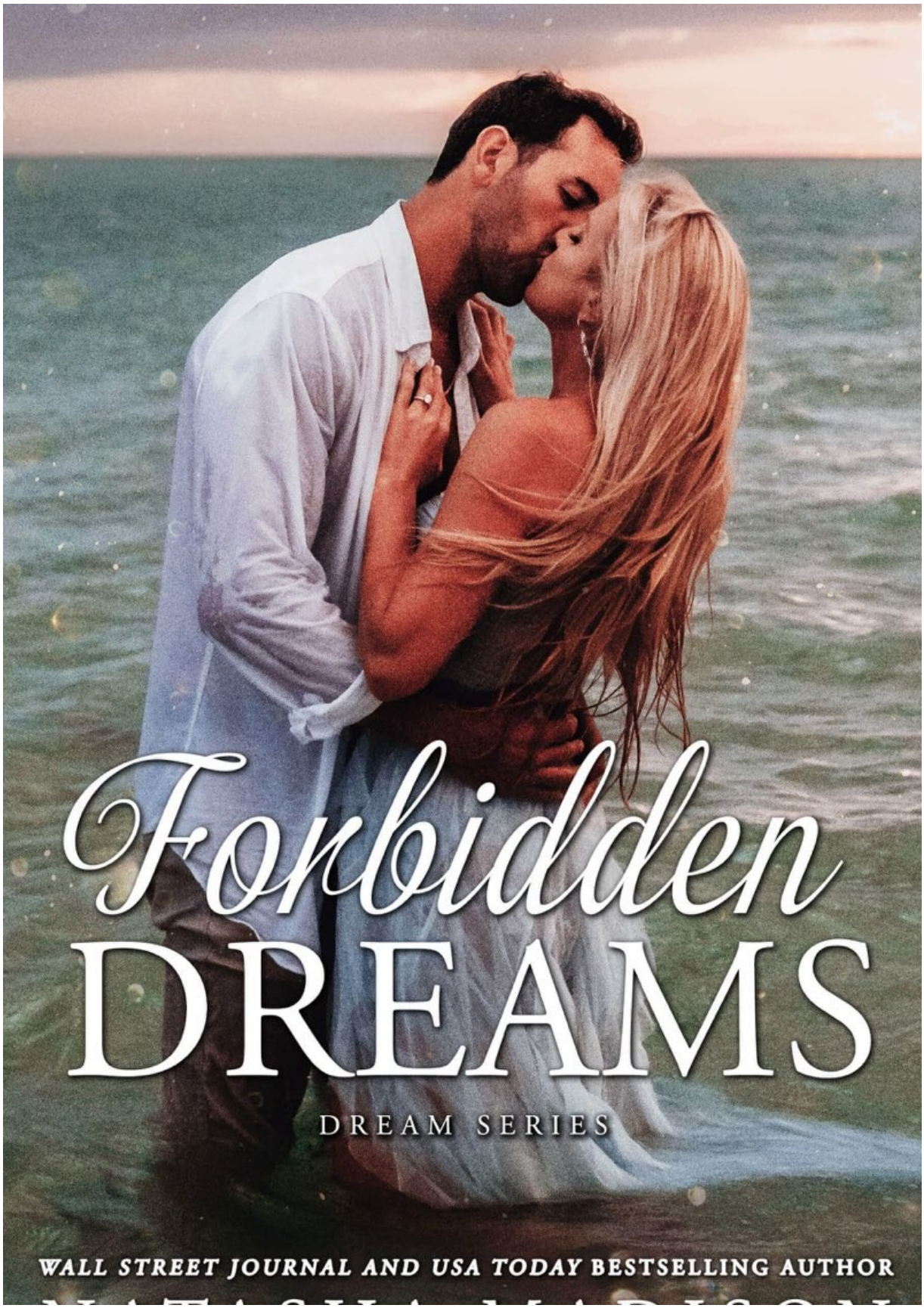

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yasak Düşler

HAYALLER #2

NATASHA MADISON

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telif Hakkı© 2025 Natasha Madison. E-Kitap ve Basılı Baskı
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.
Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün veya gerçeğe uygun olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.
Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması / kullanılması, ticari marka sahibi tarafından yetkilendirilmemiş, ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Kapak Tasarımı: J ay Aheer
Kurgu Karen Hrdicka Barren Acres Kurgu Jenny Sims
Editing4Indies tarafından yapılmıştır
Prova Julie Deaton Deaton Yazar Hizmetleri by Prova J's Proofreading

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

1. Uyum
2. Uyum
3. Brady
4. Uyum
5. Brady
6. Uyum
7. Brady
8. Uyum
9. Brady
10. Uyum
11. Brady
12. Uyum
13. Brady
14. Uyum
15. Brady
16. Uyum
17. Brady
18. Uyum
19. Brady
20. Uyum
21. Brady
22. Uyum
23. Brady
24. Uyum
25. Brady
26. Uyum
27. Brady
28. Uyum
29. Brady
30. Uyum
31. Brady
32. Uyum
33. Brady
34. Uyum
35. Brady

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

36. Uyum
37. Brady
Sonsöz
Gömülü Düşler Ön Gösterim

Teşekkür Natasha
Madison Hakkında
Ayrıca Natasha Madison

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yasak Düşler Hakkında

Brady

Bir kez olsun hayatım sakinleşmişti.
Arkamızda içki fabrikamızın tehdidi vardı.
Artık markamızı tam da devraldığımda hayal ettiğim şekilde büyütmeye odaklanabiliriz.
Hiçbir şey beni durduramazdı. Ta
ki o yan odaya taşınana kadar.
Düşmanımın karısı yedi yaşındaki oğluyla birlikte.
Şu anda buna ihtiyacım yok.
Ama içimdeki her şey beni ona doğru çekti.
Hatta ona bir iş bile teklif ettim. Yine bir savaş başlattığımı bilmiyordum.
Ancak, bu sefer buna hazırım.

Uyum

Kocamın gözünün döndüğü bir sır değildi. Ondan
ayrılmak kimse için bir şok olmamalıydı.
Winston içinse bu daha çok, onu derinden etkileyen bir şeyde başarısız olmakla ilgiliydi.
Ayrıca, ailesini mutlu etmek zorundaydı.
Bu demek oluyor ki hayatımı mutsuz edecek.
Bir gece kapıma vurulmaya başlandığında, onu görmezden gelmeye hazırım.
Ta ki komşu yabancı yardımımıza gelene kadar.
Bir erkekte istediğin her şey onda var.
Hayatıma başka kimseyi dahil etmemem gerektiğini biliyorum.
Ama belki de rüyaların nelerden görmemin zamanı gelmiştir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 1

Uyum

Ben evden karanlığa yürüyorum, evimin içindeki ve özellikle de dışındaki ışıkları kapatmayı tercih ediyorum. Etrafıma bakıyorum, Kimsenin verandasında ne yaptığımı izlemediğinden emin olmak için. Saat gece yarısını geçtiği için verandada birinin olması biraz garip olurdu ama o kadar paranoyak oldum ki etrafa bakmam gerekiyor. Bagajı olabildiğince yumuşak bir şekilde kapatmadan önce son bavulları cipe taşırken duyduğum tek şey nefes nefese kalma sesim. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, gecenin bir yarısı kendimi hırsız gibi hissediyorum. Yani neredeyse .

Merdivenlerden parmak uçlarımda ön kapıya çıkıyorum ve son on yıldır benim olan eve giriyorum. Yuvaya dönüştürdüğüm bir ev. Çekirdeğine kadar yıkılmış bir ev. Artık içinde acı çektiğimi hissettiğim bir ev. İçinde bir gece daha geçirmeyi reddettiğim bir ev. Kapının pirinç kolunu yavaşça çevirerek, resmi oturma odasına gitmeden önce usulca arkamdan kapatıyorum. Titrek bacaklarla yürüyorum ve yan masadaki lambayı açıyorum, odayı loş sarı ışıkla dolduruyor, ellerimi kucağıma alıp oturuyorum ve şömine şöminesinin saate bakıyorum. Saat gece yarısını biraz geçiyor, yani her an gelebilir. Ama, gerçekte, onunla kim bilir? Sabahın dördünde gelebileceği gibi şimdi de gelebilir.

Bu hesaplaşma bu gece gerçekleşecek. Güneş önce, hayatımın bölümü bitecek ve diğeri başlayacak. Bu sefer kontrol bende olacak. Benim belirleyeceğim bir bölüm. Sonunda korkmadan yaşamaya başlayacağım.

Gözlerim her dakika saate doğru uçuyormuş gibi hissediyorum. Saniyeler dakikalara dönüşürken bedenim gerildikçe geriliyor. Kafamda konuşmamın üzerinden geçerken bacaklarım bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Bu konuşmaya uzun zamandır çalışıyordum. Kafamda beşinci kez üzerinden geçiyorum ki arabasının yaklaştığını duyuyorum. Gözlerim pencerelere gitti. Farlar tam içeri giriyor ve oturduğum oturma odasını aydınlatıyor. Daha önce kalbimin küt küt attığını düşünmüştüm ama şu anda hiç de öyle değil. Her bir vuruş kulaklarımda yankılanırken boğazımdan çıkacakmış gibi hissediyorum. Kucağımdaki ellerim titremeye başlarken ensem ısınıyor.

Arabanın kapısının çarparak kapanma sesini duyduğumda antreye doğru bakıyorum, kapının açılmasını ve sonra çarparak kapanmasını bekliyorum. Ev ürkütücü derecede sessiz, tek duyabildiğim kalbimin atış sesi ve nefesimin kısa pantolonlara dönüşme şekli. Anahtarını kapıya sokması bir saniye sürüyor ve ayağa kalkıp kalkmamam gerektiğini düşünerek derin bir nefes alıyorum. Ama bacaklarım en iyi ihtimalle titriyor. "Bunu yapabilirsin." Kapının açıldığını ve sonra çarparak kapandığını duymadan önce kendime biraz moral konuşması yapıyorum. "Pislik herif," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. O kapıyı çarparken oğlunun uyuyor olması umurumda bile değil.

Son bir kez saate bakıyorum, hayatımın değişeceği zamanı hatırlamam gerektiğini biliyorum. Eve doğru bir adım atıyor, anahtarlarını antrenin ortasındaki büyük yuvarlak üzerine atıyor, masanın üzerinde her zaman eklediğim taze çiçeklerden oluşan bir vazo var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

donuk odayı aydınlatıyor. Sonsuza dek birlikte mutlu yaşayacağımı düşündüğüm adamı bir an için gözümün önüne getiriyorum.

Siyah saçları mükemmel bir şekilde toplanmış, yandan ayrılmış ve yana yatırılmış. Kahverengi gözleri son on yıldır beni kandırdı. Bana dünyaları vaat eden ama hemen ardından onlara güvenilemeyeceğini gösteren gözler. Üzerinde bej bir pantolon, beyaz düğmeli bir gömlek ve mavi bir spor ceket var. Mükemmel bir çocuk için mükemmel giyinmiş. En azından ailesinin gözünde mükemmeldi. Bir zamanlar benim gözümde de mükemmeldi. Ama o zaman tükendi.

Bana doğru bakıyor ve yüzündeki şaşkınlığı görebiliyorum. "Karanlıkta oturmuş ne yapıyorsun?" diye soruyor ve dönüp oturma odasına doğru yürüyor. O yaklaştıkça, alkolle karışık misk tıraş losyonunun ve bana ait olmayan tatlı bir narenciye parfümünün kokusunu daha çok alıyorum. Tek başına bu bile beni rahatsız etmeli, ama annesinin deyimiyle "çok sosyal" olduğu ve sosyal olduğunu saklamadığı son üç yıldan sonra, daha az umursayamazdım. Bir zamanlar bu beni rahatsız ederdi. Ama yine de, bir zamanlar bana dünyaları vaat etmişti ve sonsuza dek başarısız oldu.

Ayağa kalkıyorum, o bana bakarken bunu yapmak istemiyorum. Dizlerim ne kadar güçsüz hissederse hissetsin, başım dik duracağım. "Seni bekliyordum," diyorum, muhtemelen bu onu da şoke ediyor.

"Beni beklemene gerek yoktu." Ceketini silkiyor ve düğmelerinin bile düzgün iliklenmediğini fark ediyorum. "Bir şey istemediysen tabii?"

Tüylerimin diken diken olacağını düşünmemiştim ama onun sözleri ve sırıtışıyla sadece tüylerim diken diken olmakla kalmıyor, aynı zamanda her tarafımda böcekler varmış gibi hissediyorum. Midem bulanıyor ve yukarı doğru çıkan safrayı yutmak zorunda kalıyorum. "Sanırım ben iyiyim." Adımının ortasında durdu. " bakılırsa" -tişörtünü gösteriyorum ve ancak o zaman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aşağıya baktığında yakasının tamamen kaybolduğunu görür-"Enerjin olduğunu sanmıyorum?"

"Yani..." Sanki bir Romeo'ymuş gibi ellerini kalçalarına koyuyor, ama flaş haber, değil. "Eğer kocalık görevlerimi yerine getirmem gerekirse, yaparım."

O beni bir aşağı bir yukarı süzerken ben de ona bakıyorum. "Sanırım pas geçeceğim," diye karşılık veriyorum ve o da omuz silkiyor.

"Denemediğimi söyleme." Kıkırdıyor ve sonra yüzümün taş gibi görüyor. "O zaman neden karanlıkta gizleniyorsun?" diye soruyor ve son yedi yıldır söylemek için can attığım kelimeleri söylerken gözlerinin içine baktığımdan emin oluyorum.

"Seni terk ediyorum." Sesimin yüksek ve net olduğundan emin oluyorum. Yüzü bana hiçbir şey söylemiyor. "Boşanmak istiyorum." Bekliyorum, kafamda sayıyorum. Bir. İki. İki. Üç. Dört. Başını arkaya atıp sanki ona bir fıkra anlatmışım gibi gülmeden önce 10'a kadar çıkarıyor. "Bunun seni üzmemesine sevindim."

"Çok komiksin." Ellerini birbirine vuruyor, belli ki şaka yaptığımı düşünüyor.

"Bunu eğlenceli bulmana sevindim." Ses tonum monoton ve bunun farklı olduğunu hissetmiş olmalı.

"Bu hiç komik değil." Sonunda durdu. Yüzündeki kahkaha ve yerine Winston Cartwright'ın çirkinliği gelir. "Ama iyi denemeydi." Ben tekrar konuşamadan arkasını dönüp odadan çıktı.

"Seninle şaka yapmıyorum," diye yineliyorum geri çekilen sırtına ve gömleğinin bile doğru dürüst içine girmediğini görüyorum. "Ben gidiyorum, Winston."

Yüzü daha da gerginleşirken, şimdi daha da gergin olan vücudunu çeviriyor - onda ne gördüğümü merak ediyorum - kaşlarını çatıyor. "Sen ne dersen de," diye dudak büküyor, zehrini akıtıyor. Birlikte yaşadığım adam bu. Kendimi görmeye çalıştığım adam.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

iyi olan. Bana kuzu postuna bürünmüş bir kurt olduğunu gösteren adam.

"Ben gidiyorum," diyorum kesin bir dille. "Her şey bitti." Gözleri yarıklara dönüşüyor. "Zamanı çoktan geçti, sence de öyle değil mi?" Dönüp odanın köşesinde duran bar arabasına doğru yürümeden önce bana bakıyor. Ailesinin evinde olduğundan beri sahip olmamız gereken bir araba. Kristal sürahilerle dolu bir araba, tabii ki hepsi dolu, çünkü Tanrı boş kalmasını yasaklıyor. Tıpkı babası gibi viski dolu olanı eline alıyor. Kısa bir bardak alıyor, kendine iki parmak viski doldurmadan önce yuvarlak, ağır tıpayı çıkarıyor.

Tıpayı tekrar yerine yerleştiriyor, sonra bardağını alıp içine bakıyor ve hepsini bir dikişte içiyor. "Gitmiyorsun." Çenesini sıkıyor, dişleri birbirine kenetleniyor. Gözleri benimkilerle hiç buluşmuyor. Onun yerine boş bardağa bakıyor. Sanki bu konuda söz hakkı varmış gibi.

"Oluyor." kanepenin üzerinde duran kağıtları . "Çoktan oldu." Kağıtları tutuyorum.

"Boşanmıyoruz lan." Sıktığı dişlerinin arasından resmen tıslıyor. Daha iyi bilmesem, beni kaybettiği için gerçekten yıkıldığını düşünürdüm, ama daha iyisini biliyorum.

"Neden?" Aşık olduğum adamın orada bir yerde olup olmadığını merak ederek soruyorum. "Neden benimle evlenmek istiyorsun ki?" Cevap vermesini bekliyorum. "Gösteriş için." Ne düşündüğünü biliyorum. "Aileni mutlu etmek için, böylece senin ne kadar harika olduğunla övünebilirler." Gözlerimi devirmek üzereyim çünkü ikimiz de bunun ne kadar lanet bir yalan olduğunu biliyoruz. "Böylece mükemmel bir ailenin nasıl göründüğüne dair bir resim çizebilirler." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum çünkü bir zamanlar ben de kandırılmıştım. "Böylece bizi kasabada en iyi koca ve daha da yalanı, en iyi baba gibi gösterebilirsin." Yedi çocuğumuzdan bah-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

en yaşındaki oğlu Wyatt. "İnsanların aptal olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyorum ve yine tek yaptığı bana bakmak oluyor. "Bizi teşhir ederken, birlikte olduğun tüm kadınları da teşhir ediyorsun."

"Bunların hepsi iş tanıdıkları," diye alay ediyor ve çenesi gerilirken bu kez gülen ben oluyorum.

"Konuşurken gerçekten kendine inanıyor musun? Bir sürü kadının var ve hiçbirinin senin işinle bir ilgisi yok." Yüzü bembeyaz oldu. "Yani, sanırım belediye başkanının karısını becermen yapman gereken bazı ihalelerde yardımcı olacak." Orada durmuyorum. "Anladığını sanmıyorum ama yine de umurumda değil."

"Bunu söylemeye nasıl cüret edersin?" Hatta bu suçlamayla onu incitmişim gibi davranıyor.

"Her perşembe asistanını beceriyorsun." Omuz silkiyorum. "Bankadan Mackenzie'yi her Çarşamba kocası evde yokken beceriyorsun. Her Salı Sharonda'yı beceriyorsun, onu yemeğe çıkarıyorsun ve sonra evine geri götürüyorsun. Daha da devam edebilirim. Mesele şu ki... herkes biliyor."

"Ne istiyorsun?" diye soruyor.

"Bir anlamı yok, önemli olan benim gidiyor olmam." İstediği zaman okuması için kâğıtları sehpanın üzerine atıyorum.

"Oğlumla gitmiyorsun!" diye o kadar yüksek sesle bağırıyor ki, oğlumuz uyuyor olsaydı, kesinlikle yataktan yuvarlanırdı.

"Oğlumuz," diye hatırlatıyorum ona, "ve o çoktan gitti." Bu planı harekete geçirdiğimde yaptığımdan emin olduğum bir şey. Şu anda gizlice ayarladığım yeni yerde uyuyor.

Bir bana bakıyor, bir merdivenlere, sonra koşarak merdivenleri çıkıyor, en üst sahanlığa gelene kadar tökezleyerek ilerliyor. Bunu ön kapıya gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum. Onu izliyorum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oyun odasına girmeden önce Wyatt'ın yatak odasından çıkıyor. En üst basamağa çıktığında "Oğlum nerede lan?" diye kükrer.

"Avukatın benimkiyle temasa geçebilir," diye cevap veriyorum ve elini kaldırıyor. Şansıma, içkiyi fazla kaçırdığı için hareketleri ağırlaşmıştı. Bu bana, elinde tuttuğu bardak kapıya doğru uçup yanımda paramparça olmadan önce yoldan çekilme şansı veriyor.

"Seni lanet orospu," diye bağırıyor.

Kapının kolunu tutup çevirmeden önce ona bakıyorum. "Güle güle Winston." Ev yanıyormuş gibi dışarı fırlıyorum, SUV'a ulaşıyorum ve arabayı çalıştırmak için düğmeye basmadan önce kapıları kilitliyorum.

Evden koşarak çıkıyor ve kapımın yanında durup kolu çektikten sonra geri çekildiğinde bağırıyorum. Elini cama vurarak beni zıplattı. "Aç şu lanet kapıyı." Yüzünü cama bastırıyor ve sanki çocuğumu arabada bırakmışım gibi arkaya bakmaya çalışıyor. "Aç şu lanet arabayı Harmony." Tekrar cama vurdu.

Bu sefer, arabayı takıp ondan uzaklaşmaya başladığımda gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasına engel olamıyorum, umarım bana tutunmaz ve onu garaj yolunda sürüklerim. Ben biraz daha hızlanınca beni bırakıyor ama bana bir taş fırlatmadan önce değil. Taş arabanın yan tarafına çarpıyor ve durup hasarı değerlendirmeyi umursamıyorum bile. Bekleyebilir. Her şey bekleyebilir. Bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum. Yarın biraz ayıldığında ailesini aramak zorunda kalacağını ve asıl kavganın o zaman başlayacağını biliyorum. Bunu bilmeme rağmen, hiçbir şey, ama hiçbir şey beni buna hazırlayamaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 2

Uyum

Altı ay sonra

(Sağdan sola güzel evlere bakarak caddede . Büyük Viktorya dönemi evleri, bazıları bir dergiden çıkmış gibi görünüyor.

zine. Özellikle de gideceğimiz evin yanındaki ev. Arabayı garaj yoluna çekiyorum, önümdekine bakıyorum, GPS'in varış noktam olduğunu söylediği eve.

"Bu kadar mı?" Wyatt arka koltuktan soruyor. O kemerini çözüp pencereden dışarı, eve bakarken ben de arkamdan bakıyorum. Cevap verirken ona bakmaya bile korkuyorum.

"Öyle," diye onaylıyorum, nefesimi tutarak Viktorya döneminden kalma köhne eve bakıyorum. Öndeki beton basamaklar yosun tutmuş ama yakın zamanda temizlenmiş gibi görünüyor. Geçen hafta evi gezmeye geldiğimizde mülk yöneticisine yapması için yalvardığım bir şeydi bu. Yabani otların kesilmesiyle birlikte, sanki insanlar buraya ölmeye gelmiş gibi değil de yakında burada birileri yaşayacakmış gibi görünecek. Bir zamanlar bembeyaz olan evin şimdi koyu kahverengi görünmesi yeterince kötüydü. Pencerelerden bazıları dışarıya açılmıyordu ve eğer kasabadan aniden büyük bir rüzgâr çıkarsa, evin

ev de onunla birlikte giderdi. "Perili mi?" diye soruyor ve ben de sonunda pes edip gülüyorum. Bugünlerde pek yapmadığım bir şey.

"Bildiğim kadarıyla hayır." Arabanın kapısını açıp dışarı çıkıyorum ve o da beni takip ediyor. "Sanırım bunu öğreneceğiz." Ona elimi uzattım. "Kontrol edelim mi?"

"Elbette." Omuz silkiyor ve bana karşı sert davrandığını görebiliyorum. En hafif tabiriyle, çok kötü bir altı ay geçirdim. Benim güzel oğlum ikimizin de istediğinden çok daha hızlı büyümek zorunda kaldı.

Merdivenlerden ön kapıya doğru yürüyoruz. Her nasılsa geçen hafta ziyaret ettiğimden daha kötü görünüyor, ya da belki de aynıydı, ama bana bir kira kontratı vermesini sağlamak için kadar çaresizdim ki, bunu engelledim. Cebimden anahtarı çıkarıp pirinç anahtar deliğine sokuyorum, sağa dönüp kolu çeviriyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Kapının gıcırdama sesi evi doldurdu. "Şimdi kulağa kötü gelebilir," diyorum neşeli görünmeye çalışarak, "ama o kadar da kötü değil." Fuayeye adım atmadan önce kapıyı iterek sonuna kadar açıyorum. Beyaz boyası ve maun basamaklarıyla ilk zamanlarında çok güzel olan merdivenlere bakıyorum. Kristal şan- deli şimdi tozlu ve kim bilir neyle lekelenmiş. Açtığımda ışıkların yarısı bile çalışmıyor. Gerçekten umurumda değil. Bu sorunlarımın en küçüğü. "Odanı görmek ister misin?" Tonozlu tavana, fuayeye bakan merdivenlerin olduğu yere bakarken soruyorum. "İstediğim renge boyayabileceğimi söylediler." Sorduğumda biraz tereddüt etti ama sonunda "Evet, daha kötü olamaz" dedi. Bunu istediğimi yapabilirim olarak algılıyorum.

Onunla birlikte odanın kenarına yürüyorum ve bir adım atıyorum. Her biri

Yukarı çıkarken basamaklar gıcırdıyor. Küf kokuyor ve tüm evi havalandırmam gerekeceğini biliyorum. "Söz veriyorum uzun sürmeyecek," diye onu temin ediyorum basamakların tepesine vardığımızda ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sağda, ana yatak odasının olduğu yerde. "Sadece..." Yeni örtülerle birlikte büyük bir kral yatak konulduğunu görüyorum, bu yüzden geçen hafta buradaki kraliçe yatak kötü değil. Sanırım benim için biraz üzüldü, ama sadece hafifçe çünkü odaya eklediği tek şey yatak. Oturma alanındaki şezlong hâlâ dokuz yüzlü yılların başından kalma ve antika kelimesinin hakkını veriyor. Duvarlarda yıllar içinde soyulmaya başlamış ama sonra yarısı sökülmüş duvar kağıdı var. "Biz de duvar kağıdı asabiliriz." İçeri giriyorum. "Şu anda pek bir şeye benzemiyor olabilir ama" -elini bırakıp odaya giriyorum- "şu pencereyi açalım," diyorum, kilitleri tıklayarak açıyorum, sonra da nefesimi tutarak açmaya çalışıyorum ve gerçekten çalışmasını umuyorum. Yavaşça açıldığında, beni dinleyenlere küçük bir teşekkür ediyorum.

"Kutuları boşaltmaya gidiyorum." Şimdi yanımda duran ve pencereden dışarı, uçsuz bucaksız arka bahçeye bakan Wyatt'a bakıyorum. Yabani otlar yarı yarıya bitmiş. Bahçenin ortasında daha iyi günler görmüş ve yarı yolda durmuş bir çim biçme makinesi var. Arkadaki baraka evden bile daha kötü görünüyor ve bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Baraka sanki insanlar kaçırılmak için oraya götürülüyormuş gibi görünüyor. Çatının birkaç tahtası eksik ve kapının iki menteşesi de düzgün değil. Biri daha yana yatık. Kapı kollarından aşağı sarkan kilitli bir zincir halkası var, içeri girmenizi engelliyor, bu da beni güldürüyor. Bu lanet yerin ortasında bırakın içeri girmeye çalışmayı, o şeyin yanından bile geçmezdim.

"Evi keşfetmek ister misin?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Ne yaparsan yap," diye uyarıyorum yatak odasından çıkıp merdivenlerden ön kapıya doğru yürürken, "o kulübeye girme, beni duyamayacağın ve benim de seni göremeyeceğim bir yere gitme."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O zaman merdivenlerde." Sırıtıyor ve ben de kolumu boynuna dolayıp onu kendime çekerek yumuşak kahverengi saçlarını öpüyorum.

"Hayır, sen de arabaya gidip bazı eşyalarını taşımaya yardım edebilirsin." Ön kapıdan birlikte çıkıyoruz. "Belki sana aldığımız futbol topunu alıp tekmelersin."

"Ah, evet." Koşarak arka yolcu kapısına gidiyor, kapıyı açıyor ve ayağının dibine fırlattığı futbol topunu alıyor. Bagaja doğru yürüyorum ve açmak için düğmeye basıyorum. Geçtiğimiz altı ay boyunca, Winston'dan ayrıldığımda sahip olduğum birikim hayal edebileceğimden daha hızlı tükendi. Altı ay öncesinin çok az bir kısmı. Her ay daha da küçüldüğünü hissediyorum. Elimde fazla bir şey kalmadığı kesin.

Bunun olacağını biliyordum ama her şey için benimle dişe diş mücadele edeceğini bilmiyordum. Yani her şey için. O kadar sık mahkemeye girip çıkıyordum ki orada bir iş bulamadığıma şaşırdım. Avukatım bana faturasını göndermekte de çok hızlıydı. Ödemezsem mahkemeye gelmeyeceği bir fatura. Sonunda, onun sadece para için bu işe girdiğini ve Winston'ın beni aptallık için mahkemeye sürüklemesini ve mahkeme de dahil olmak üzere herkesin zamanını boşa harcamasını umursamadığını fark ettim. Bunun olacağını biliyordum ama hayatımı mahvetmeyi bu kadar takıntı haline getireceğini ve bir değil iki evden daha atılacağımı hesaba katmamıştım. Günün her saatinde ortaya çıkıp olay çıkarıyordu ve kimse bununla uğraşmak istemiyordu. Ayrıca, aydan aya olduğu için beni atmaları kolaydı. Bay Mendelson'la olan son yer hariç. Pes etmiyordu ama Cartwright'lar onun hayatını cehenneme çeviriyordu ve son altı ayda bana yardım eden tek adama daha fazla sıkıntı çektiremezdim. Onlar yüzünden hiçbir yerde iş bulamamam da yeterliydi. Benzin pompalamak için fazla kalifiye olmam önemli değildi; bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hep aynı olacaktı. "Size haber veririz." Kapıdan çıkmadan önce özgeçmişimi çöpe atarken bile yakaladım onları. Winston'ın kardeşi alkollü araba kullanarak iki kişiyi öldürdüğünde bir düşüş yaşamış olabilirlerdi, ama erişimleri hâlâ uzundu.

Mutfak etiketli üst kutulardan birini kaparak, topa bir yandan vuran ve sonra koşarak tekrar vuran Wy- att'a bakıyorum.

"İçeride olacağım," diyorum Wyatt'a. Bana bakıp başını salladıktan sonra eve doğru adım atıyorum. Merdivenleri geçip evin arka tarafına, mutfağın bulunduğu yere doğru yürüyorum. Köşeyi dönünce asıl odak noktam olan büyük mutfağa geliyorum. Kutuyu büyük granit tezgâhın üzerine koyup, sekiz gözlü ocağı, iki gözlü fırını ve çift kapılı devasa paslanmaz çelik buzdolabını görmek için dönüyorum. Evde korunmuş gibi görünen tek şey bu. Yanına gidip elimi kırmızı düğmeleri olan ocağın üzerinde gezdiriyorum, denemek için can atıyorum. Bunun yerine, geri dönüp başka bir yolculuk yapmadan önce kalan eşyalarımızı almak için aceleyle arabaya geri dönüyorum. Bahçeye bakan mutfak lavabosuna doğru yürüyorum ve pencereleri açıyorum. Evden çıkarken her pencerenin önünde durup açıyorum ve evin içinde bir esinti hissediyorum. Bu evin merkezi bir kliması yok, bu yüzden dayanmak zorundayız.

Ön merdivenlerden koşarak inerken gözlerim hala evin yan tarafında futbol topunu tekmeleyen Wyatt'a gidiyor. Kapı çarpma sesiyle birlikte gözlerim oğlumdan yan taraftaki eve kayıyor; bu *ev, Güney'deki Eski Viktoryen Evler* kitabının kapağında yer alması gereken bir ev gibi görünüyor. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel ev ve yeni boyanmış gibi görünüyor. Evin sahibi kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, kırmızı kamyonetine varana kadar başı eğik bir şekilde ön merdivenlerden aşağıya doğru yürüyor. Başını çevirip Wyatt'a baktığını görüyorum ve sonra yavaşça bana bakıyor. Sanırım nefes nefese kaldım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Brady Thatcher olduğunu gördüğümde. Gözleri havacı gözlükleriyle kapalı, ama altında saklanan o yeşil gözleri biliyorum. Yıllar boyunca bana o kadar çok dik dik ki gözleri beynime kazındı. Kamyonetinin kapısını açıp binmeden önce bir kez daha bakıyor. Başını sallıyor, şüphesiz burada ne halt ettiğimi merak ediyor. "Bir tek sen değilsin dostum." Arabayı boşaltıyorum ve ikinci turu attığımda hava neredeyse kararmış oluyor.

Bu sabah aldığım taze ekmekleri alıp ikimize de sandviç yapıyorum, yanında da cips. En sağlıklı yemek değil ama bugünlük idare eder. Yemekten sonra, küvetin su basıncının daha güçlü olabileceği üst kata çıkarken pencereleri kapatıyorum, ancak vücudum son birkaç gündür toparlanmaktan ve paketleri açmaktan ağrıyor.

Diğer odadaki eşyalarımı bile yerleştirmediğim için Wyatt'ın yanındaki yatağa kayıyorum. Başımı yastığa koyup pencereden dışarı, kararmış gökyüzüne bakıyorum. Dönüp hızla uykuya dalmadan önce alarmımı sabah 3:00'e kuruyorum.

Bir araba kapısının çarparak kapandığını duyduğumda beş dakikadır mı yoksa beş saattir mi uyuduğumu bilmiyorum. Gözlerim Wyatt'a gitmeden önce etrafa bakıp odayı incelerken gözlerim çırpınarak açılıyor ve onu yüzüstü yatmış, üstünü örtmüş halde görüyorum. Ayak seslerini duyduğumda dinliyorum ve gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve sadece bir şeyler duyduğumu umuyorum.

Ama adımlar gittikçe yaklaşıyor gibi görünüyor ve çarpma sesiyle aynı anda nefesimi tutuyorum. "O zavallı kıçını buraya getir." Kapıya vuruyor ve Wyatt yanımda kıpırdandığında yorganı atıyorum. "Orada olduğunu biliyorum."

Dirseklerinin üzerine "Anne," mırıldanıyor.

"Sorun yok dostum," diyorum, "sen uyumaya devam et." O başını yastığa koyarken ben başımı sallıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Merdivenlerden ön kapıya doğru yürüyorum, nefesimi tutuyorum ve kapıyı açıp açmamam gerektiğini düşünüyorum. "Beni duyuyor musun, seni lanet olası amcık? Kaldır kıçını da buraya gel."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 3

Brady

Ben eve geldiğimde, sokağın ışıkları evime giden yolu aydınlatıyordu. Tüm evlerin verandalarının ışıkları ya yanıyor ya da hiç yanmıyor.

Hem de hiç. Gözlerim benimkinin yanındaki eve gidiyor. İçinde tek bir ışık bile yanmadığını görüyorum ama dairesel araba yolunun hemen önünde bir araba park etmiş. Kendi aracımla yanaşıyorum, kamyondan inip ön kapıya doğru yürürken sokaktan gelen farları görüyorum. Telefonumun yan düğmesine bastığımda, saatin sabahın birini biraz geçtiğini gösteriyor. Bu sokakta pek rastlanan bir şey değil çünkü ev sahiplerinin hepsi altmışlı yaşların ortalarında ya da yetmişli yaşların başlarında. Son basamağa çıkıp elimi beyaz tırabzana koyduğumda arabanın yandaki garaj yoluna girdiğini görüyorum.

Araba duruyor ama şoför arabayı ya da ışıkları kapatmadan sürücü kapısı açılıyor ve bir adam olduğunu görüyorum. Ön kapıya giden merdivenleri çıkarken eli arabanın yan tarafına tutunmadan önce bir kez tökezlediğini gördüğümde gözlerimi kapatıyorum. Arabasının farları bir spot ışığı gibi doğrudan ön kapının üzerinde parlıyor. Elini kaldırıyor ve kapıya çarpmadan önce yumruk yapıyor. "O zavallı kıçını buraya getir." Kapıya vuruyor ve ben başımı sallıyorum. "İçeride olduğunu biliyorum." Winston Cartwright hayatımda tanıdığım en büyük pislik. O al-

Yollar öyleydi ve inanın bana, onu hayatım boyunca tanıdığım için biliyorum. İkimiz de anaokulundan beri aynı sınıftaydık. O zamanlar bile boktan biriydi ve yıllar geçtikçe daha da büyük bir bok parçası haline geldi. Örnek olarak, gece yarısından sonra çocuğu içeride uyurken ayrı yaşadığı karısının kapısını yumruklamıştı. "Beni duyuyor musun, seni lanet olası amcık? Kaldır kıçını da buraya gel."

İçeri gir, diyor aklım, aynı anda ayaklarım diğer ön kapıya doğru yürümeye başlıyor. Mükemmel bakımlı çimlerimin arasından diğer bahçeye doğru yürüyorum. Yarısı kesilmiş, diğer yarısı hala uzuyor. Üç gün önce evi temizlemek ve çimleri kesmek için birini getirdiklerinde bir şeyler olduğunu anlamıştım. Çim biçme makinesi arızalanınca bir kısmı kısa kesildi ve tamir etmek yerine öylece bıraktılar.

Tekrar başladığında vurmaya doğru ilerliyorum. "Orada olduğunu biliyorum, seni kaltak." Kapı açılıyor ve eli hâlâ yukarıda, kapıya tutunmuş bir şekilde orada duruyor. Ona vurmamasını ummak zorundayım, yoksa yumruğumu suratına indirmekten büyük zevk alacağım.

"Winston," der, sesi gergin, "delirdin mi sen? Bütün mahalleyi ayağa kaldıracaksın."

"Umurumda bile değil," diye tıslıyor. Eli aşağı , boynumdaki kaslar biraz gevşiyor ama sadece bir anlığına. "Oğlumu görmek istiyorum." Neredeyse kahkaha atacaktım.

"Pazar günü oğlunu görme şansın vardı ve gelmedin" diyor ve ben de başımı sallıyorum. *Evet, bok parçası*. "İki saat boyunca o parkta bekledik."

"Yalancı." Adamın yüzü kadınınkine doğru ilerliyor ve kadın irkiliyor. "Onu görmek istiyorum."

Sesini alçaltmaya çalışarak, "Gecenin bir yarısı, Winston," diye homurdandı. "Gelecek Pazar'a kadar beklemen gerekecek."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Beni kızdırma," diye uyarıyor. Avazım çıktığı kadar bağırmadan beni duyabileceği bir mesafeye .

"Sinirlenmeye başlıyorum," diye bağırıyorum ve konuşmaya girmememem gerektiğini bildiğim halde iki çift göz bana çevriliyor.

"Sen de kimsin lan?" Winston omzunun üzerinden bana baktı. "Özel bir konuşma yapıyoruz."

"Özel bir konuşma için gecenin bir yarısı buraya gelip ölüleri uyandırman mı gerekiyor?" Ben soruyorum, o da bana dönüyor. "Özel bir konuşma yapmak istiyorsan, bunu özel olarak yap ve bağırmadan, herkesin işinizi duyduğundan emin olarak yap."

Winston bana, "Aman ne önemli," diye tısladı. "Sana ne bundan?"

"Bana mı?" Kendimi gösteriyorum. "değil. Ama onlar" diye işaret ediyorum.

"Gecenin bir yarısı yetişkin bir adam öfke nöbeti geçiriyor diye uyandırılmaktan pek memnun olmayabilirler." Omuz silkiyorum. "Her zaman öğrenebiliriz." Ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Kim bilir, belki içlerinden biri şerifi arar ve şerif de senin sadece yıldırım çarpmış değil, aynı zamanda buraya arabayla gelmiş olduğunu görür."

"Neden her nereden geldiysen oraya dönüp kendi işine bakmıyorsun?" Kafasını sallıyor. "Mankafa."

Gülüyorum. "Elinden gelenin en iyisi bu mu? Belki de okulda daha fazla dikkat etmeli ve kelime dağarcığını geliştirmeliydin. Baban için üzgün bir bahanenin kuyruğuna takılmak yerine." Bir adım öne çıkıyor. Ayıyı dürttüğümü biliyorum ama çok uzun bir gün geçirdim. Çok yorgunum ve en son istediğim şey bu dramın ön bahçemde yaşanması. "Neden babanın yanına dönmüyorsun, böylece başını okşayıp sana ne kadar iyi bir çocuk olduğunu söyleyebilir?"

Bir adım atar ve Harmony artık evinden dışarı çıkmıştır. "Winston," diye uyarır onu, "sakın yapma-"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kapa çeneni sürtük, hepsi senin suçun."

"Tabii ki öyle." Başımı sallıyorum. "Asla bir Cartwright'ın hatası değildir.

Her zaman başkasınındır."

Merdivenlerin geri kalanında yürüyor ve ben bekliyorum, kendimi savunabilmem için ilk yumruğu atmasını bekliyorum, ama bunun yerine önümde duruyor, ayak parmağıma kadar. "Eğer kız kardeşin olmasaydı..."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, çünkü kardeşinin sarhoşken direksiyon başına geçip dört kişiyi öldürmesi kız kardeşimin suçuydu. Acınacak haldesin." Ona dik dik bakıyorum. "Şimdi buradan defolup gidecek misin yoksa şerifi kendim aramak zorunda mı kalacağım?" Arka cebimden telefonu çıkarmadan önce ona sadece bir saniye veriyorum.

"Siktir et," diye tükürüyor, arabasına doğru yürürken. "O buna değmez." Kapıyı açıyor. "Muhtemelen sen de onu beceriyorsundur." Çenesiyle Harmony'den bana doğru işaret ediyor, ben de gizlemek için botlarıma bakıyorum. Bu kasabada yaşadığı on yıl boyunca ona belki altı kelime söyledim. Çoğu da "affedersiniz" ya da "teşekkür ederim "di. Arabaya bindi ve garaj yolundan çıktı.

Derin bir nefes alıyorum ve tam gitmek üzereyken usulca "Teşekkür ederim" diyor. Sesi çatallaştı. "Zahmet verdiğim için özür dilerim."

Başımı salladım. "Evet, her neyse." Dönüp evime doğru yürüyorum dağılıyormuş gibi görünen evden uzaklaşıyorum. Kapının usulca kapandığını duyuyorum; kilidin tıkırtısı sessiz geceyi dolduruyor. Bir an için omzumun üzerinden eve bakıyorum ve neden birinin bu lanet evi kiraladığını merak ediyorum. Ev kelimenin tam anlamıyla dökülüyor ve yıllardır da öyle. Eski sahibi on yıl önce vefat etmiş ve evi eyalet dışında yaşayan ve aslında bu evin varlığını unutan oğluna bırakmış. Yerel emlakçılardan birini mülk yöneticisi olması ve vermesi için tutmuş. Geçtiğimiz iki yıl içinde, sadece birkaç ay süren üç kişi orada yaşadı. Evin kiralanmasını bekliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onarıp satabilmek için ondan satın alıp alamayacağımı görmek için ziyarete geldi. Bunu yapmayı planlıyordum ama şimdi bittiğine göre satamayacak kadar aşığım.

İçeri girip duş almam gerekiyor ama onun yerine karanlıkta en üst basamakta otuz dakika oturup gittiğinden ve geri gelmeyeceğinden emin oluyorum. Kalkıp evime girmeden önce kendi kendime "Pislik" diye mırıldanıyorum. Sobanın ışığından yumuşak bir parıltı geliyor ve yatak odamın merdivenlerini çıkarken onu es geçiyorum. Gömleğimi çıkarıp aşırı dolu çamaşır sepetine atıyorum. En üste düşüyor ve yavaşça sepeti çevreleyen yığının üzerine düşüyor. "Kahretsin, çamaşır yıkamak zorundayım," homurdanırken botlarımı çıkarıp duşa girmeden önce kot pantolonumu ve boxer'ımı da yığına ekliyorum.

Havluya sarınmadan önce ılık suyun üzerimi yıkamasına izin veriyorum ve sonra yatağa giriyorum. Çarşaflar haftalık olarak yıkadığım tek şey, her Pazar. Ama hafta içinde misafirim gelirse değiştirdiğim bir çarşaf takımım var.

Hemen uykuya dalıyorum, ama sonra gözlerim açılıyor ve yataktan çıkmadan önce bir süre dönüp duruyorum. Bir çift basketbol şortu giyip mutfağa doğru koşarak merdivenlerden iniyorum, buzdolabını açıp soğuk bir şişe su alıyorum. Arka kapıya doğru ilerliyorum, kapıyı açıyorum ve arka verandaya oturmadan önce fırtına kapısını itiyorum. Beyaz kapağı çevirerek açıyorum ve arka bahçeye bakarak şişeyi ağzıma götürüp hepsini yutuyorum. Yandaki evin ışığının yandığını gördüğümde gözlerim daha da uzun bakıyor. Kalkıp şişeyi geri dönüşüm kutusuna atmadan önce başımı sallıyorum, sonra yukarı çıkıp telefonumun alarmı beni uyandırana kadar tekrar uyuyorum.

Dönüp gözlerimi tekrar kapatmadan önce uzanıp yan masaya çarpıyorum. Yan tarafıma uzanarak tekrar uykuya daldım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alarm beni tekrar uyandırıyor. Alarmı kapatıyorum ve arkama dönüp istediğim mükemmel pervazı elde etmek için altı aydan fazla zaman harcadığım tonozlu tavana bakmadan önce bir saniye duruyorum. Bir emlak satışından aldığım antika avize, eski ile modernin bütün görünümünü tamamlıyor. Tamamlamak isteyip istemediğimi bilmediğim tek odaydı, hayatımda bir kadın olana kadar bekleyip ne istediğini görmeyi ve onun katkısını almayı düşündüm, ama sonra siktir et dedim ve istediğim bir oda haline getirdim. Umarım o kadını bulduğumda çok fazla değişiklik yapmam gerekmez.

Yataktan kalkıp mutfağa doğru yürüyorum. Bir cezve kahve hazırlayıp uyanmak için ellerimi yüzüme sürüyorum. Dolaba doğru yürüyüp bir fincan alarak kendime sıcak bir fincan doldururken kahve kokusu odayı dolduruyor. Sonra her sabah kahvemi içtiğim arka verandaya .

Dışarı çıkıp küçük ferforje masaya oturduktan sonra elimdeki fincanı bırakıp uzaklara baktım ve Harmony'nin arka bahçede oğluyla birlikte onu takip ettiğini gördüm. Yabani otları temizlerken ikisi yan yana çalışıyorlar. Telefonuma baktığımda saatin sabah sekizi biraz geçtiğini ve Harmony'nin çoktan bahçe işleriyle uğraşmaya başladığını görüyorum. Bağırıp kaçtığını duyduğumda kahvemden bir yudum alıyorum.

Elinde plastik bir çöp poşeti olan oğlu gülerek çim yılanını alır ve onunla kovalar. "Anne, o sadece bir çim yılanı," diye alay ediyor. "Sorun değil."

"Wyatt, sakın buna cüret etme." Onu işaret ediyor ve o da sadece gülüyor. Kahvemden bir yudum daha alıyorum ve babasının gecenin bir yarısı ortaya çıkmasından dolayı çok görünmediğini düşünüyorum.

Masamdan kalkıp, adam yılanı yere bırakırken onlara bir kez daha bakıyorum ve kadın ona doğru geri yürüyor. "Umarım babası gibi değildir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 4

Uyum

I fırını açarak, cam fırın kabını ikinci raftan çıkarmadan önce tezgahtan fırın eldivenlerini alır. Fırın eldiveni

Pişmiş elmalı turtanın kokusu evin içine yayılıyor, ben de onu ocağa götürüp hazırladığım soğutma raflarından birinin üzerine koyuyorum.

Köşeyi dönüp gözlerindeki uykuyu silmeden önce merdivenlerden yavaşça inen ayak seslerini duyuyorum. "Günaydın bebeğim," diye sessizce selamlıyorum, gelip yüzünü karnıma yerleştiriyor, ben eğilip başının üstünü öperken kollarını belime doluyor. "Çok büyümüşsün; kafana ulaşmak için çok fazla eğilmeme gerek yok." Kollarımı omuzlarına doluyorum. "İyi uyudun mu?"

"Evet." Onu bir o yana bir bu yana sallarken kucağımdan inmiyor.

"Aç mısın?" Sırtını sıvazlayarak soruyorum, o da başını sallıyor. "Ne istiyorsun? Krep mi?" Cevap vermesini bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor. "Yumurta?" Başını sallıyor. "Pastırma?" Yine başını sallıyor. "Tabakta mı yoksa şu bisküvili sandviçlerden mi istersin?"

"Sandviç," diye mırıldanıyor ve ben gülüyorum.

"Tamam, sen gidip kanepeye uzan, ben de iş bitince seni çağırayım."

"Tamam, anne." Arkasını dönüp oturma odasına doğru yürürken tatlı sesi beni gülümsetiyor. İçerideki tek şey iki kişilik bir kanepe ve bir garaj satışından alabildiğim akıllı televizyon.

Bir tava alıyorum ve sandviç yapmak için ihtiyacım olan her şeyi alarak buzdolabına doğru dönüyorum. Sonra köşedeki sepetten sabahtan beri soğumakta olan bir bisküvi alıyorum. "Üzerine peynir ister misin?" Başımı yana eğip ona bağırıyorum.

"Evet, lütfen!" diye bağırıyor ve ben yana bakıyorum. Gözlerim arka kapıya takılıyor, kapı açılıyor ve Brady spor şortu ve başka bir şey giymeden dışarı çıkıyor. Çıplak göğsünü gördüğümde ağzım açık kalıyor. Bir elinde kahve fincanı, diğerinde telefonu, ferforje sandalyelerinden birini çekip oturuyor ve kahvesinden bir yudum aldıktan sonra ellerini saçlarında gezdiriyor.

"Neredeyse bitti mi?" Wyatt bağırıyor ve komşuma bakmaktan vazgeçmeme neden oluyor.

"Evet," diye yalan söylüyorum ona, çünkü daha pastırmaya bile başlamamıştım. Hızlıca ocağı açıyorum ve iki dilim pastırmayı atıyorum, yanlarına yumurtayı eklemeden önce pişmelerine izin veriyorum. Sandviçini hazırlamam ve onu çağırmam on dakika sürüyor. Bu sefer odaya geri dönüyor, uyku yüz hatlarından silinmiş. "Yanında portakal suyu ister misin?"

"Süt alabilir miyim?" Odanın köşesindeki iki sandalyeli küçük masaya doğru yürüyor, birini çekip oturuyor. Tabağı önüne koyduğumda, elimi çekmemi bile beklemeden tabağı alıp ısırmaya başlıyor.

"İyi mi?" diye soruyorum. Ağzı dolu bir şekilde çiğnerken bir şeyler mırıldanıyor ve benim tek yapabildiğim gülmek oluyor. Bir bardak alıp onun için süt doldurmadan önce kendime bugün üçüncü kahvemi dolduruyorum. İki fincanı da masaya koyduktan sonra geri dönüp kendiminkini hafifçe pişiriyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bisküvi, geçen gün yapmak için can attığım elma ezmesinden bir kavanozla masaya geri dönüyor.

"Iyy," diyor Wyatt hemen, "bu hiç iyi değil."

Omuz silkiyorum çünkü haksız değil. İlk kez yapmaya çalışıyordum ve başarısız olduğunu söylemek hafif kalır. Çok ekşi. Daha fazla şeker eklemeliydim ama o zaman da çok tatlı olmasını istemedim. "O kadar da kötü değil," diye belirttim ona. "Ayrıca, israf etmiyorum."

Omuzlarını silkme sırası onda ve ben derin bir nefes alıyorum. "İyi misin?" diye soruyorum ve gözleri hemen benimkilere bakıyor. Winston bizi ziyaret edeli birkaç gün olmuştu ve bu konuda hiç konuşmamıştık.

"Evet," diye hızlıca cevap veriyor, gözleri tabağına iniyor. "Yakında bundan sıkılacaktır."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye ona katılıyorum ama babası hakkında bilmediği bir şey var, kimsenin başarısız olduğunu düşünmesinden hoşlanmıyor. Ve benim ona boşanma belgelerini tebliğ etmem ve ardından oğlunu ondan almam onun başarısızlığıdır. Oğlunun onunla vakit geçirmesini istemiyor. Hayır, oğlunu istiyor ki ana caddede geçit töreni yapabilsin ve mükemmel bir baba gibi davransın.

"Önümüzdeki Pazar gitmek zorunda mıyım?" diye soruyor bana bakarak. Mahkemeye ilk gittiğimizde Winston ona her hafta sonunu vermişti ama o hiç gelmemişti. Beni tekrar mahkemeye götürdüğünde bu konuyu açtım ve yargıç ona her iki Pazar günü izin verdi. Son altı ayda on üç kez gittiği mahkemeye iki kez gitti. Son iki aydır ise hiç gelmedi. Bir kere bile. Bir saniye bile. Ama birkaç gün önce gecenin bir yarısı kapımı çaldı.

"Baban seni görmek istiyor." Hayır demek yerine gerçekten daha iyi bir evlat oluyorum. Ama ihtiyacım olan son şey gelmemek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve tekrar mahkemeye sürükleneceğim. Bu sefer avukatım yok; avukat tutacak param bile yok. Yani Cartwright'ların tişörtlü avukatı geldiğinde masada tek başıma oturuyor olacağım. "Gidip biraz okula dönüş alışverişi yapmamız gerekiyor," dedim ona. "Okula başlayacağın için heyecanlı mısın?"

"Evet," diyor ve babasından bahsetmeyi . Yeterince ne yapacağına sadece kendisi karar verecektir. Eğer babasıyla bir ilişki kurmak istiyorsa, olacak olan budur.

"Gitmeden önce," diyorum, bisküviden ve elma ezmesinden bir ısırık alarak, ne kadar kötü olduğunu göstermek için yüzümü buruşturmamaya dikkat ederek, "turtayı yan tarafa bırakmam gerekiyor."

"Nasıl olur?" Sandviçinden son bir ısırık alır.

"Çünkü komşuluğun gereği bu." Gelip babanın ödünü kopardığı ve tüm bu alışverişi olması gerekenden çok daha kısa bir hale getirdiği için ona teşekkür etmeyi eklemiyorum.

"Tamam." Ayağa kalkıyor, tabağını lavaboya götürüyor ve kırıntıların tozunu aldıktan sonra tabağı benim bulaşıklarımla dolu olan bulaşık makinesine yerleştiriyor. En üst rafta bir yer buluyor. "Üstümü değiştireceğim," diye anons ediyor ve ben de kendi sandalyemden kalkıp tabağımı temizliyorum.

"Turtayı götüreceğim," dedim ona, "sonra geri geleceğim."

"Tamam anne," diyor ve üst kata, yatak odasına koşuyor. Ellerimi yıkayıp bulaşık makinesini çalıştırdıktan sonra sıcak turtayı alıp taşıyabileceğim bir tabağa koyuyorum. Evden çıkıyorum, gergin bir şekilde merdivenlerden iniyorum ve yan taraftaki yabani otların ve uzun çimlerin arasından geçmek yerine caddeye yöneliyorum.

Başımı kaldırıp eve bakıyorum ve evin güzelliğine hayran kalıyorum. Evin tüm ön cephesinde beyaz korkuluklar ve ayrıca üst balkon katında, öndeki her bir pencerenin yanında siyah panjurlar var. Yürümek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beş basamağı çıktıktan sonra, iki beyaz sallanan sandalyenin hafif rüzgârla hareket ettiği sol tarafa bakıyorum. Sonra dönüp verandanın çardak kısmına inen sağ tarafa bakıyorum. İki güzel hasır sandalye, ortasında bir masa bulunan hasır bir kanepeyle karşı karşıya.

Beyaz paravan kapıya bakıyorum, elimi kaldırıp kapıyı çalıyorum. Ağzım kururken kalbim sinirden hızlanıyor. *Muhtemelen bir not* bırakmalıydım, diye düşünüyorum kapı açıldığında ve o orada durduğunda. Spor şortu gitmiş, üzerinde bir kot pantolon ve üzerinde bar logosu olan bir tişört var. Gözleri kapıyı delip geçiyor ve sinirlerimin daha da tavan yapmasına neden oluyor. Lanet turtayı onun tertemiz verandasına düşürmemeye konsantre olurken ellerim terliyor.

"Merhaba," diyorum aramızdaki sessizliği bozarak, "böldüğüm için özür dilerim." Kelimelerimin arasında bocalıyorum. "Sana bunu getirmeye geldim." Elimdeki turtayı havaya kaldırıyorum ve birden yerin beni yutmasını istiyorum. "Gerçekten bir şey değil." Hâlâ saçmalıyorum, beynim bana çenemi kapatmamı söylerken ağzım konuşmaya devam ediyor. "Sadece geçen gece için sana teşekkür etmek için küçük bir şey..."

Paravan kapıyı iterek açarken eli kapı koluna gidiyor ve saçlarının hâlâ ıslak olduğunu görüyorum. "Bunu yapmak zorunda değildin," diyor ve sesinin ne kadar derin olduğunu hiç fark etmemiştim. Yani, doğruyu söylemek gerekirse, onunla oturup hiç sohbet etmedim. Ailesi Cartwright'ların baş düşmanıydı, yani böyle bir şey asla olmazdı.

"Bir işim olmadığı için dünya kadar zamanım var." Yaltaklanıyorum ve kendime gerçekten çenemi kapamamı söylemek istiyorum. "Bu çok eğlenceliydi," diye mırıldanıyorum ve yeşil gözlerini aydınlatan sırıtışını görüyorum. "Hâlâ sıcak," diyorum ona, tabağı alması için ellerimi uzatırken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Teşekkür ," diyor ve tabağı benden alıyor. "İşim bittiğinde tabağı geri vereceğim."

"Ah evet." Bu sabah yemek pişirirken bunu düşünmemiştim bile. "Aceleye gerek yok."

"Bunu babama götüreceğim. Bu onun favorisi." Ona gülümsedim. Babasının hasta olduğunu duydum ve vefatından beri babasını deli gibi özleyen biri olarak onun için çok üzülüyorum.

"Umarım göründüğü kadar iyidir." Ona başımla selam veriyorum, uzaklaşmaya başlıyorum ama durup geri dönüyorum. "Çok güzel bir eviniz var." Keşke yanımda ben daha fazla bir şey söylemeden elimi çekecek bir arkadaşım olsaydı. "İyi günler," diye bitiriyorum sözümü ve yanından uzaklaşıyorum. Kapının çarparak kapanmasını bekliyorum ama evime vardığımda bile duymuyorum. Arkama baktığımda hâlâ orada durmuş beni izliyordu. Eve girip sırtımı yaslamadan önce kapıyı kapattığımda midem bulanıyor ve gözlerimi kapatıyorum. "Pürüzsüz." Yan tarafa bakıyorum, oturma odasının boş olduğunu görüyorum. "Çok pürüzsüz."

Wyatt şort ve tişört giymiş olarak merdivenlerden iniyor. Çantamı alıyorum ve dışarı çıkıyoruz. Gözlerim yandaki eve bakmaktan kaçınıyor, ama arabadan inerken o tarafa bakmak zorunda kalıyorum ve kamyonetinin gitmiş olduğunu görüyorum. Günün çoğunu evin dışında geçiriyoruz, alışveriş yapmak için gidebildiğim kadar uzağa gidiyoruz ve akşam yemeği için eve gitmeden önce oynayabilmesi için parkta duruyoruz. Eve geldiğimde kamyoneti park yerine geri dönmüştü ama yemekten sonra tabakları temizlerken yine yerinde olmadığını fark ettim. Tencerelere bakıp düşüncelerimin dağılmasına izin veriyorum. Onu düşünmemem gerekirken düşünüyorum.

Wyatt'ı duş almaya zorluyorum ve ertesi sabah için hamurumu hazırlamaya başlamadan önce onu yatağa yatırıyorum. Mutfaktaki ışıkları kapatıp yatağa doğru yöneldiğimde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

farlar eve giriyor. Arabanın kapısı açılıp Winston indiğinde midem bulanıyor. "İşte gidiyoruz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 5

Brady

Winston'ın arabasından indiğini ve kapısını var gücüyle çarptığını gördüğüm sırada ben caddeye yanaşıyorum. Başımı sallıyorum. "Bu neden benim başıma geliyor?" Garaj yoluma dönerken mırıldanıyorum. Kamyoneti kapatıp indiğimde, kapıyı yumrukladığını duyduğumda boynumdaki gerginliği hissediyorum. En azından bu sefer gecenin bir yarısı değil ama yine de saat on birde gelip eski karısının kapısını yumruklaması üzücü ve acınası.

Karanlıkta kamyonetimin yanında durup kabinin arka tarafına yaslanarak onun merdivenlerden çıkışını izliyorum. Bu sefer tökezlemiyor, sanırım bu iyi bir şey. *Burada* durup her *şeyin yolunda olduğundan emin* olacağım, diyorum kendi kendime, elini kaldırıp kapıya olabildiğince sert vururken. "Harmony!" Onun adını bağırıyor. "Kıçını buraya getir."

Buraya döndüğümde, kendi kendime düşünüyorum. *Bu gece buraya çoktan geldi mi?* O tekrar vuramadan kapı açılıyor. "Kapıma vurmayı keser misin?" diye tıslıyor. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken muhtemelen oğlunun uyanmasını engellemeye çalışıyor.

"Siktir git," diye . Onun ön kapısına doğru gitmeye başladım. Şerifi arayıp bu işi halletmem gerektiğini biliyordum. Yine de

Ailesinin nasıl çalıştığını bildiğine göre, muhtemelen onları arka cebinde tutuyordur. "Bu iş yeterince uzadı. Eşyalarını topla ve oğlumu eve geri getir."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye açıkladı. "Bundan bıkmadın mı daha? Eve dönmeyeceğim, Winston. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Bitti artık." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Uzun zamandır bitmişti."

"Annemi dinlemeliydim," diye konuşmaya devam ediyor, "bana senin zavallı bir pislik olduğunu söylediğinde." Ellerimi sımsıkı yumrukluyorum, sözlerini dinliyorum, çocuğunun annesiyle nasıl konuştuğunu. "Senin için üzüldüm ve başıma açtığın şu belaya bak." Söylediklerini dinlerken yüzünün düştüğünü görebiliyorum. "Sen zavallı, acınası bir kızdın ve ben seni o bok çukurundan kurtardım!" diye kükrüyor son kısımda. "Seni orada çürümeye terk etmeliydim, seni işe yaramaz, pislik-"

"Bitirdin mi lan?" Durduramadan söyledim, sözlerini yarıda kestim. "Çok uzun zamandır buralarda değilim ve ben bile bu saçmalıktan bıktım usandım. O da geleli bir haftadan az oldu."

"O zaman karımın mülkünden siktir git ve kendi evine git," diye tersleyince Harmony'ye baktım.

"Ondan boşandığını duyduğumu sanıyordum." Winston'a ve Harmony'ye bakarak onu görmezden geliyorum.

"Kâğıtları imzalamayacak," diye cevap veriyor, önündeki parmaklarıyla endişeli bir şekilde oynayarak.

"Kira kontratında onun adı mı yazıyor?" Ben soruyorum, o başını sallıyor.

"Yani sadece huzurumu bozmakla kalmıyorsun," diye alay ediyorum ona, "aynı zamanda izinsiz giriyorsun gibi de görünüyor."

"Brady, neden umursuyorsun ki?" Bana bakmak için döndü. "Siktirip gidemez misin artık?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diyorum sonunda. "Yani, siktirip gidebilir misin?" Merdivenlere doğru yürüyor. "Seni burada istemiyor."

"Ve ne? Seni burada mı istiyor?" Kıs kıs gülüyor. "Düşük sınıf bir viski üreticisi."

"Tanrım." Başımı salladım. "Ne yani, ilkokulda mıyız ki hakaretler yağdırıyorsun? Adam ol ve çocuğunun annesine saygı göster ve defol git buradan." Son birkaç kelimeyi kükreyerek söylememeye çalışıyorum.

Merdivenlerden aşağı doğru yürüyor ve yaklaştığında üzerindeki içki kokusunu . "Ben lanet olası bir erkeğim." Omzunun üzerinden Harmony'ye bakarak onurunu savunuyor. "Al onu, yatakta ölü bir balık gibi." Harmony kapıdan uzaklaşıp merdivenlerden aşağı iniyor. Kollarını beline sararak onu izliyor.

Arabasına doğru yürür, biner ve çeker. "Gerçekten zahmet etmemelisin." Arabasını izlemekten dönüp ona bakıyorum. Tam yanımda olduğunu görünce gözlerindeki yorgunluğu görebiliyorum. Endişenin gözlerini doldurduğunu görebiliyorum. "Hepsi bir hiç uğruna," diye yakınıyor, sesi bu sabah kapımda elinde sıcak elmalı turtayla belirdiğinde olduğu gibi yenik . "Buraya tekrar tekrar gelmeye devam edecek." Sonunda tek bir gözyaşı döküyor ve kafam bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylerken elim hareket ediyor.

"Harmony." Sanki hayatım boyunca dudaklarımdan düşmemiş gibi adını söylüyorum. Ona doğru bir adım daha yaklaştığımda aramızdaki mesafe kapanıyor. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum, elimle yanağını kavrıyorum. İkimiz de burada durmuş birbirimize bakıyoruz. Yemin ederim nefes almak için savaşıyormuşum gibi hissediyorum.

"Anne," diye sesleniyor oğlu ve sesindeki korku beni taşa çeviriyor, elim yüzünden düşüyor, anne... mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İyi misin?" Muhtemelen babasını duymasını engellemek için kapattığı kapıdan kafasını uzatıyor.

Merdivenlerden ona doğru yürür ve gözlerinin içine bakmak için eğilir. "Ben iyiyim bebeğim," diye yumuşak bir sesle ona güvence veriyor. "Seni uyandırdı mı?" diye soruyor. Başını sallıyor, sonra bana bakıyor, muhtemelen evinin önünde karanlıkta ne halt ettiğimi merak ediyor.

"İyi geceler," diyorum ve dönüp onlardan uzaklaşıyorum. Daha ön verandama varmadan kapının kapandığını duyuyorum.

Kapıyı kapatıp yatağa giriyorum ve başımı yastığa koyar koymaz yere yığılıyorum. Ertesi sabah alarm beni uyandırıyor. Duşumu alıp evden çıkarken gözlerim yan tarafa bakıyor ve garaj yolunda araba olmadığını görüyorum. Arabayı kenara çekip camları açıyorum ve babamın evine doğru ilerliyorum. Geçen yıl kendisine 4. evre karaciğer kanseri teşhisi konmuştu. Bu teşhisin tek iyi yanı hepatoselüler karsinom olması, yani yayılmaması. Tedavi için hiçbir şey yapmak istemiyordu ama kız kardeşim Autumn şehre döndüğünde fikrini değiştirdi ve şu anda kemoterapi ve radyasyon tedavisi görüyor. Radyasyon canına okudu, özellikle de bağışıklık sistemi zayıf olduğu için evden çıkamadığı için. Ne kadar zamanı kaldığını bilmiyoruz ama ona göre her gün bir nimet.

Kamyonetimden inip ön kapısının açık olduğunu görünce koşarak merdivenlerden çıktım, fırtına kapısını açtım ve ona "Babacığım" diye seslendim. Antrede durup merdivenlerden yukarı bakıyorum, orada mı yoksa mutfakta mı diye dinliyorum. Her iki yerde de sesini duymayınca eve giriyorum. Mutfağı da boş görüyorum ama sonra arka kapı penceresinden onu arka verandada otururken görüyorum. Kapıyı itip açıyorum ve çıkıyorum. Yanında elmalı turta orada oturuyor. "Günaydın," diye mırıldanıyor ve ben

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bugün daha yorgun görünüyor ki bu da randevularından sonraki iki gün için normal.

"Günaydın." oturdum. "Tüm yediğin bu mu?" Ben soruyorum, o sırıtıyor.

Dün ona getirdiğim için "Hayatımda yediğim en güzel elmalı turta" diyor. Dün bir parça yedim ve dudaklarımda cennet gibiydi. hiç bu kadar güzel bir şey tatmamıştım ve babam da benimle aynı fikirdeydi çünkü ben gittiğimde o da iki parça yemişti.

"Nasıl hissediyorsun?" Ben soruyorum, o omuz silkiyor.

"Henüz ölmedim," diye şaka yapıyor. "İşler nasıl?" diye soruyor, büyük büyük babamın kendi viskisini yapıp arabasının bagajında sattığı yirmili yıllardan beri ailemize ait olan içki fabrikası hakkında. İçki yasağı sona erdiğinde, Southern Country Whiskey adında, Thatcher's olarak bilinen kendi barı olan bir içki fabrikası açtı. Aynı anda hem üretip hem de satabileceğini düşündü. Aracıyı ortadan kaldırdı ve bir oğuldan diğerine geçti. Babam babasından devraldı ve sonra babam ikimize devretmeye hazır olduğunda, kız kardeşimin de içinde olmasını sağladı. Başarılıydı, ve sonra değildi. Autumn ortaya çıkıp oğullarının içki içip araba kullanmasıyla ilgili gerçeği söylediğinde Cartwright'ların gazabına uğradı. Mahkeme, belgelerde sahtecilik yapması için adli tabibe para verdiklerini öğrendi. Kan istiyorlardı ve istedikleri de bizdik. Kız kardeşimin sekiz yıl boyunca şehri terk etmiş olması önemli değildi. Sadece acı çekmemizi istiyorlardı ve biz de öyle yaptık. Sonbahar kasabaya geri dönüp her şeyi değiştirene kadar kelimenin tam anlamıyla son ayağımızdaydık. Şimdi her gece barda eğleniyoruz ve tadım odalarımız var. Hatta içki fabrikasında yapmam gereken turlar bile var ve bunların her bir saniyesinden nefret ediyorum. Bu yüzden bu kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yorgunum. O yorulmasın diye her gece bara bakmaya devam ediyorum ama artık birkaç gün izin almam gereken bir noktaya geldim.

"Güzel," diye itiraf ediyorum. "Dün buradan ayrıldıktan sonra düşünüyordum," diyorum ona, ellerimi dizlerimin üzerine koyarak, "karışımlarımızdan birine elma eklesek nasıl olur?" İşte bu, her zaman yapmak istediğim şeydi. Farklı karışımlar yaratmak, elimizdeki karışımlarla oynamak ve bizim için temel olan ev karışımına bazı şeyler eklemek. Geçen yıl bir karışıma limon ekledim ve harika oldu. Bu yıl, yapacak başka bir şey düşünmeye çalışıyordum ve elmalı turtayı yedikten sonra sanki kafamda bir ampul yandı.

Başını sallıyor. "Doğru miktarda olmalı, aşırı güçlü olmamalı."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Önümüzdeki birkaç hafta içinde birkaç şeyi test edeceğim."

"Keşke oraya gelebilseydim." Uzaklara bakıyor. "Evde kalmak beni içimdeki kanserden daha hızlı öldürüyor."

"Baba," diye tısladım, "bu kadar hastalıklı olamaz mıyız? Bugün güzel bir gün. Güneş parlıyor."

"Yeni komşun nasıl?" diye sordu bana Harmony'den bahsederken. Dün geldiğimde komşumun bana turta pişirdiğini söyledim ama nedenini söylemedim. Kim olduğunu da söylemedim çünkü muhtemelen bu konuda endişelenecekti.

"O iyi." İhtiyacımız olan son şey Cartwright'larla yeni bir savaş ve işlerin gidişatına bakılırsa Winston'ın gözünü bana dikmesi an meselesi. Ona ve Autumn'a olanları anlatmam gerektiğini biliyorum, böylece kendimizi hazırlayabiliriz, ama bir şey beni bunu yapmaktan alıkoyuyor. Ne? Hiçbir fikrim yok.

"Güzel mi?" Bana bunu sorarken sırıtıyor, ben de sırıtarak başımı sallıyorum. "Güzel değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Ona gerçekten öyle bakmadım." *Evet,* baktım*,* kafam çığlık atıyor. *Hayatımda gördüğüm en güzel gözlere sahip ve kıçı ateş gibi.* Kendime hatırlatıyorum, *aynı zamanda kocası için en büyük bok parçasına sahip*.

"Birini bulup yuva kurmalısın," diyor. Ayağa kalkıyorum, gerçekten bunun için havamda değilim. "Şaka yapmıyorum. Birine ihtiyacın var-"

"Sanırım ben hallederim," diye onu temin ediyorum, tabağı kaparken. "Yatağını sıcak tutmaktan bahsetmiyorum."

"Tanrım, baba," diye .

"Hayatını paylaşacağın birinden bahsediyorum." Derin bir nefes alır. "Bana bir şey olursa, elini tutacak birinin olduğunu bilmek istiyorum."

"Bunu içeride bir tabağa koyacağım ve geri vermek için yıkayacağım" -adını söyleyecektim ama kendimi durdurdum- "komşum".

"Evet, bunu yap ve ondan bana bir tane daha yapmasını iste."

Nefesim kesildi. "Ondan sana bir turta daha yapmasını istemeyeceğim baba." "Neden?" diye soruyor. "Ona öleceğimi söyle."

"Baba," diye bağırdım.

"Ne?" Ellerini kaldırır. "Bu bahaneyi şimdi kullanamayacaksam ne zaman kullanacağım?" Başımı sallıyorum çünkü bununla nasıl tartışabilirsin ki? "Peki," diye homurdanıyor, "ona bana bir tane yapması için para vereceğimi söyle."

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğim." Kapıya doğru yürüyorum. "Sana fırından bir tane getireyim."

"O kadar iyi değil. Sanırım bunda biraz karamel vardı."

"Ona beğendiğini söyleyeceğim," diyorum sonunda, "ve eğer bana başka bir tane pişirirse, onu alabilirsin."

"Peki, ya da tabağı kendim iade edip onu etkileyebilirim."

Biraz daha pasta almak için başka bir plan yapmadan önce eve giriyorum. mutfağa doğru yürüyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tabağını yıkamadan önce tabaktaki son turta parçasını. Tüm bu süre boyunca babamın onun güzel olup olmadığıyla ilgili sorusunu düşündüm. Hiç şüphe yok ki Harmony Cartwright gördüğüm en güzel kadınlardan biri. Ayrıca sınırların çok dışında. Aynı evrende değiliz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 6

Uyum

telefonun alarmı çalarken elimdeki kahve fincanını kapıp bir yudum alıyorum. Kapattım ve sadece biraz

Yedi buçuktan sonra. Derin bir nefes alıyorum ve merdivenlere gitmeden önce masadaki sandalyeden kalkıyorum. Wyatt'ın uyuduğu ana yatak odasına varana kadar yavaşça yukarı çıkıyorum. Geçtiğimiz hafta boyunca eşyalarımı ikiz yataklı ikinci yatak odasına boşalttım. Hayatımın geri kalanında Winston'a katlanmak zorunda kalmadığım sürece yatağın ne kadar büyük olduğu umurumda değildi. Gerekirse yerde bile yatarım.

Uyuduğu yatağın kenarına gidip oturuyorum, elimi saçlarını alnından uzaklaştırmak için uzatıyorum. Burnundaki küçük çiller sadece yaz aylarında güneşe çıktığında ortaya çıkıyor. Uyurken uzun kirpikleri yanaklarına doğru uzanıyor. Winston'ın hayatında yaptığı iyi bir şey varsa, o da bana Wyatt'ı vermekti, ama hepsi bu kadar.

"Selam bebeğim," diyorum usulca, eğilip boynunu öpüyorum. Ellerini başının üzerine uzatırken sırtı kavisleniyor. "Okul için kalkma zamanı."

Gözlerini açıyor ve bana kalbimi dolduran sıcak kahverengi gözlerini gösteriyor. "Şimdiden mi?" diye soruyor bana, kendi tarafına dönerek. "Beş tane daha

dakika," diye mırıldanıyor ve ben gülüyorum.

"Tamam, beş dakika daha." Ayağa kalkıyorum ve yetmişli yıllarda alınmış ve evle birlikte gelmiş gibi görünen ahşap çekmeceli sandığa doğru yürüyorum. Çekmeceyi açtığımda alttaki ahşap kısma sürtünüyor. Beyaz bir polo ve mavi kargo şortu seçip en üste koyuyorum. "Kıyafetlerin burada," diyorum ve o sadece mırıldanıyor. "Gidip kreplerini yapacağım."

"Yumurta," diyor ve ben gülümsüyorum. "Pastırma."

"Anladım." Ona hatırlatıyorum, "Beş dakika." Odadan çıkıp ona kahvaltı hazırlamak için aşağı inmeden önce söylediğim son şey bu oluyor. Ancak sandviçi bittiğinde merdivenlerin kadar yürüyorum ve "Zaman doldu dostum" diye sesleniyorum.

"Ugh," diye inlediğini duyuyorum ayakları yere çarpmadan önce.

"Oğlum," diye mırıldanıyorum, "aynı." Kıkırdıyorum, mutfağa doğru yürüyorum ve aşağı inmesini bekliyorum.

O odaya giriyor, benim koyduğum kıyafetleri giyiyor, tezgâha gidip sandviçinden bir ısırık alıyor, ben ise dirseklerimi tezgâha dayayıp masaya bakıyorum. Kahvemi yudumlarken pencereden dışarı bakmak gibi bir hata yapıyorum. Gözlerim arka verandadaki masaya gidiyor ve onu bir elinde kahvesi, diğerinde telefonuyla otururken görüyorum. Saçları darmadağınık ve göründüğü kadar ipeksi olup olmadığını merak ediyorum. Çıplak göğsü bronzlaşmış ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve göbek deliğinin hemen altında ve aşağıya doğru inen küçük bir saç teli var. Başımı sallıyorum. *Komşunu arzulamanın nesi yanlış? Yedi yıldır seks yapmadın, senin sorunun* . Öyle bile olsa, yatağa isteyeceğin son kişi senden nefret eden, eski kocandan ve ailesinden nefret eden bir adam. Yaklaşık bir haftadır buradasınız ve şimdiden iki kez evinize geldi. Aynı zamanda, muhtemelen emlakçıları arayıp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

evini satıp benden ve yakında eski kocam olacak deli heriften uzaklaşmak için. Keşke şu lanet kağıtları imzalasa.

"Bitirdin mi?" Wyatt kalkıp bana tabağını getirdiğinde soruyorum. Başını sallıyor. "Git dişlerini fırçala. Gitmemiz gerek."

O tuvalete giderken ben de buzdolabından beslenme çantasını alıyorum ve ön kapıya gidip onun geri gelmesini bekliyorum. "Her şey hazır mı?" diye soruyorum, o da başını sallıyor.

"Gitmek istemiyorum," diyor usulca ve yanına gitmeden önce çantasını kapıya bırakıyorum.

"Gitmek istemiyorum da ne demek?" Önünde çömeliyorum. Gözleri ayakkabılarının üzerinde, muhtemelen ağlamamak için gözlerini kırpıştırıyor.

"Kimseyi tanımayacağım," diyor daha önce olduğu gibi yumuşak bir sesle.

"Bebeğim." Kalçalarını ellerimle kavrıyorum. "Arkadaş edineceksin." Kendi gözyaşlarımı kırpıştırmaya çalışıyorum, gözlerim kuruluktan yanıyor. Geçen yıl, anaokulundan beri gittiği özel okuldaydı. Ama yıl bittikten sonra, onu bir sonraki yıla kaydettirmem için bana bir belge verdiler. *Parayı* avukatıma verdim, *o* da "*Cartwright'lar oğullarının çatısı altında yaşamadığı sürece onun eğitim masraflarını karşılamayacaklar*" mesajını verdi. Karşı çıkmayı düşündüm ama onlar torunları için ödeme yapmak istemiyorlarsa ve karşılığında Winston da oğlu için ödeme yapmak istemiyorsa, fikirlerini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ayrıca okul için yılda on iki bin doları karşılayabilmemin hiçbir yolu olmadığını da biliyordum. Bana başka seçenek bırakmadılar ve bir kez daha kendi kanlarından olan oğlumdan bir şey aldılar. Görünüşe göre umurlarında olmayan bir şey.

"Onlardan birkaçıyla parkta tanışmıştın," diye hatırlatıyorum ona, "ve hepiniz futbol ve oynamıştınız." Ne zaman yapması gerektiğini biliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nefret edeceğini düşündüm. Bu yüzden yaz aylarında okula en yakın parklara gitmeye özen gösterdim, arkadaş bulacağını umuyordum ve neyse ki buldu. "Bana bak," diye ısrar ettim. Bana bakıyor, alt dudağı titriyor. "Sen tanıdığım en iyi çocuksun." Yanağını okşuyorum. "Herkes seninle arkadaş olmak isteyecek. Neden biliyor musun?" diye soruyorum, o da başını usulca sallıyor. "Çünkü sen tanıdığım en havalı çocuksun."

"Ya yapmazlarsa?" diye soruyor bana, cevabını bildiğimi sanmadığım o yüklü soruyu.

"Neden ilk günün nasıl geçtiğine bakmıyoruz, sonra da nasıl arkadaş edinebileceğimize dair beyin fırtınası yapabiliriz." Ona gülümsedim. "Harika olacaksın ve bu şimdiye kadarki en güzel gün olacak." Sadece başını sallıyor. "Çok cesursun," diye hatırlatıyorum ona, "ve seni tüm kalbimle seviyorum."

Ayağa kalktığımda başını sallıyor ve ben onun elini tutarken diğer elim de beslenme çantasını tutarak evden birlikte çıkıyoruz.

Okula park ediyorum, iniyorum ve kapıyı onun için açık tutuyorum. Sessiz ve tel örgülere doğru yürürken karnıma ağrılar giriyor. Zil çalana kadar yanımda kalıyor ve sonra öğretmen yanımıza geliyor. "İçeri girme zamanı dostum," diyor kocaman bir gülümsemeyle ve ben de ona gülümsüyorum.

Ona sarılıyorum. "Güzel bir gün olacak," diye onu temin ediyorum ve şimdi gözlerim dolmadan edemiyor.

Öğretmen ona "Adın ne?" diye sorar.

"Wyatt," diye yumuşakça yanıtlıyor.

"Güzel," diyor, "Ben Bayan Corinne. Öğretmeniniz olacağım." Ona elini uzatıyor. "Neden içeri girmiyoruz ve sen de benim yardımcım olmuyorsun?"

Ona beslenme çantasını verirken elini onunkine koyuyor ve ben de çitlere tutunarak onun okula girişini izliyorum. Cartwright'lara olan sevgim, mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim kadar yüksek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir kez daha onun kalbini kırdılar ama hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağımdan emin olabilirsin. Bunu asla ama asla hissetmediğinden emin olacağım. Yanağımdan bir damla gözyaşı siliyorum ve kapı arkasından kapandığında arabaya doğru yürüyorum, biniyorum ve başımı koltuk başlığına yaslıyorum.

"Bunu onun için yaptın," diye hatırlatıyorum kendime. "Sonu onlar gibi olmasın diye yaptın."

Arabayı çalıştırıp otoparktan çıkıyorum ve doğruca şehre gidiyorum. İnmeden önce yolcu koltuğundaki dosyayı ve cüzdanımı alıyorum.

Kot pantolonuma ve tişörtüme bakarken, özgeçmişimi tekrar dağıtacağım için biraz daha şık giyinmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Aynı yerlere ama bu sefer farklı olmasını umuyorum.

Yolun sonundaki garaj istasyonundan başlıyorum, içeri giriyorum ve Brock'un garajdan çıkıp bekleme alanına doğru yürüdüğünü görüyorum. Elinde yağlı bir bezle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Yardımcı olabilir ?" diye soruyor, kızgın görünmemeye çalışıyor ama başaramıyor. Waylon Cartwright'ın en iyi arkadaşıydı ve kaza olduğunda Cartwright'ların tarafını seçmişti. Duyduğuma göre, ona dünyadaki her şeyi vaat etmişler ama verememişler ve sevdiği kadın da dahil olmak üzere her şeyini kaybetmiş.

"Belki özgeçmişime bakma şansınız olur diye uğramıştım." Ne kadar gergin olduğumu belli etmemeye çalışarak soruyorum.

"Sana daha önce de söyledim Harmony, senin için hiçbir şeyim yok," diyor ve ben de düzenlenmesi gereken eşyalarla kaplı gibi görünen masaya bakıyorum.

"Yarı zamanlı bile mi?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. Başımı dik, omuzlarımı geride tutuyorum. "Al." Ona bir özgeçmiş daha uzatıyorum. "Bir değişiklik olursa, her şeyi kabul ederim," diyorum, umutsuz görünmemeye çalışarak-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

perate. Kâğıdı benden alıyor, muhtemelen yüzüme karşı nazik olmaya çalışıyor ama biliyorum ki çöpe gidecek. "Zaman ayırdığın için teşekkürler, Brock."

Dönüp garajdan çıkıyorum, sonra lokantaya gidiyorum, müdür bana kafasını sallayarak fazla personelleri olduğunu söylüyor. Bara varana kadar cadde boyunca ilerliyorum. İçeri girmemeyi düşündüm ama yine de girdim.

İçeri girdiğimde hâlâ boş olduğunu görüyorum, ki saat sabahın on biri bile olmadığı için bu normal. Bir kız sandalyeleri masalardan çekerken onu hemen barın arkasında görüyorum. Beni gördüğünde iki kere baktı. Muhtemelen geri dönüp gitmeliyim ama oğlum yepyeni bir okula, yepyeni insanlarla girme cesaretini gösterebiliyorsa ben de yapabilirim. En azından yaklaşıp yeşil gözlerini görene kadar yapabileceğimi düşünüyorum. "Merhaba." Gülümsüyorum, neşeli görünmeye çalışıyorum. "Nasılsın?"

"İyi," diyor.

"İyi, ben de iyiyim." Sinirlerimi yutuyorum.

"Açık değiliz." Sesi hırçın ve gözlerim göğsüne iniyor, bu sabah onu çıplak gördüğümü hatırlıyorum. Ellerini yanındaki barın üzerine uzatıyor.

"Sorun değil," diye cevap veriyorum, etrafıma bakarak. "Sabahın bu erken saatinde içmek istemiyordum." Bir espri yapıp gülüyorum, güzel yüzünde bir gülümseme yaratmayı umuyorum. Ama çenesi daha da gerginleşiyor ve elinin yumruk haline geldiğini görüyorum. "İşe alım yapıp yapmadığınızı merak ediyordum."

Bir saniye bana bakıyor. "Hayır," diyor bir saniye bile düşünmeden.

Başımı salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanıyorum. "Eğer sorun olmazsa" -dönüp bardan kaçma isteğimi görmezden geliyorum- "özgeçmişimi bırakabilirim, eğer bir yer açılırsa..." Dosyadan bir kâğıt alıp ona uzattım, alacağından bile emin değildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sanırım elini uzattığında kendisi bile şaşırıyor. "Şu anda kimseyi aramıyoruz," diyor ve an için bana bunu söylerken üzgün görünüyor.

"İyi günler, Brady," diyorum ve dönüp bardan çıkıyorum. Doğruca arabama yöneliyorum, biniyorum ve ancak eve vardığımda yenilginin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Neredeyse kıçımı sürükleyerek merdivenleri çıkıyorum. Biraz kestirmem gerektiğini biliyorum, ama bunun yerine evin etrafına bakıyorum, burayı bir ev haline getirmek için başka neler yapabileceğimi merak ediyorum. Her şey o kadar köhne ki içinin boşaltılması gerekiyor. "Bunu yapabilirsin" diyorum kendime, mutfağa doğru yürürken telefonum çalıyor.

"Alo," diye cevap veriyorum hemen, belki de bir iş içindir düşünerek. "Harmony," diyor sessizce, "ben Bayan Maddie."

"Selam," diye selam veriyorum ve midem bulanıyor, bana kötü bir haber vermeyeceğini umuyorum.

"Bir saat içinde tüm pastaları sattık," diye duyurdu. "Yarın iki katına çıkarabilir misiniz?" Win- ston'dan ayrıldıktan bir ay sonra fırına girdim ve kimse yokken Bayan Maddie'ye sessizce keklerimi orada satıp satamayacağını sordum. O çörek kraliçesiydi ama çörekten başka bir şeyi yoktu. Yeniden kaynaştı ama ertesi gün ona ahududulu beyaz çikolatalı bir pasta getirdim. Tekrar gitmem iki gün sürdü ve Cartwright'larla başının ağrımasını istemediği için beni işe almaktan bile vazgeçtiğini biliyordum. Ama ertesi gün için beş pasta sipariş etti. Tek sorun onları gün doğmadan önce teslim etmem gerektiğiydi, böylece kimse beni göremeyecekti.

Gözlerimi kapatıyorum. "Bunu yapabilirim," diyorum ona. "Yarın sabah görüşürüz," diye onaylıyorum ve hemen telefonu kapatıyor. "En azından o hâlâ bende." Pencereden dışarı bakıyorum. "Daha kötüsü de olabilirdi."

BÖLÜM 7

Brady

("Bu ne?") Kız kardeşim Autumn, ofisinden ön tarafa çıktığında barın arkasındaki beyaz kağıdı alıyor. A küçük bebek yumrukları elbisesinin altından görünüyor. Yaklaşık beş aylık ve kocası Charlie'ye kalsa her yere kucağında götürecek. Tabii ki, Autumn Autumn olduğu için kimsenin sözünü dinlemiyor.

"Bu bir özgeçmiş," diye cevap veriyorum, bir bardak viski doldurup servis görevlisinin yeni gelen masaya götürmesi için tepsiye koyuyorum.

"Harmony Cartwright?" diye soruyor, sesi fısıltıyla çıkıyor, önce gazeteye sonra da bana bakıyor.

"Evet. Aç mısın?" Çöpe atmam gereken pa- per parçasını düşürmesini umarak soruyorum.

"İş mi arıyor?" diye soruyor ve ben de omuz silkerek bu konuşmadan ne kadar rahatsız olduğumu belli etmemeye çalışıyorum. Bara gelip benden iş istediğinden beri içimdeki öfkeyi bastırmaya çalışıyordum. Sonra kendime bunun benim maymunum ya da sirkim olmadığını söylemeye çalıştım ama yine de düşüncelerimde oyalandı.

"Sanırım öyle." Etrafından dolaşıp mutfağa doğru ilerliyorum. "Bir şey ister misin?"

"Peynirli ve pastırmalı bir hamburger alacağım, ohh..." Parmağını çenesine götürüyor. "Ve ketçaplı ve sirkeli patates kızartması."

"Hemen geliyorum," diyorum, bir yıl önce boş olan ve toz toplayan mutfağa doğru yürüyorum, ta ki Autumn sekiz yıl aradan sonra kasabaya dönüp onu çalıştırmaya karar verene kadar. Geceleri birkaç saatle başladı ama sonra patladı. Artık insanlar öğle yemeği için geliyorlar ve arka tarafta turlar düzenlediğimizde öğle yemeği istiyorlar, bu yüzden artık tam zamanlı çalışan biri var.

Ona bir hamburger alıyorum ve dışarı çıktığımda barda oturmuş kâğıt parçasına bakıyor. Hamburgeri önüne koyarken, "İşletme dersleri aldı ve sayım yaptı," diye bilgi verdi. "Ofis işi mi arıyordu?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum sonunda, gazeteyi atmadığım için kendime kızarak. "İçeri girdi, iş istedi. Şu anda iş aramadığımızı söyledim ve gitti."

"Tekrar taşınmak zorunda kaldığını duydum," diye paylaşıyor hamburgerinden bir ısırık alırken. "Winston evliyken bile kasabanın altını üstüne getiriyormuş. Sonunda onu terk ettiğinden beri ona zor zamanlar yaşatıyor." Ona henüz komşum olduğunu söylemedim.

"Kasaba dedikodularını dinlemeyi bırak." Barın arkasına doğru yürüdüm. "Ayrıca, Cartwright kimin umurunda?" Ses tonum sert. "Son on yıldır hayatımızı cehenneme çevirdiler ve hiçbirini bir daha görmezsem, yine de çok erken olacak."

"Tanrım, biri çok huysuz," diye homurdanıyor ve bir patates kızartması kapıyor. "Yeni kız arkadaşın nasıl?"

Sorusu karşısında kaşlarım birbirine çarptı. "Yeni kız arkadaş mı?"

"Babam komşunun sana bir şeyler pişirdiğinden bahsediyordu.
turta." Burgerinden bir ısırık alarak sırıtıyor. "Bir kadın bir erkek için ancak ona orgazm yaşatmışsa turta pişirir."

Başımı salladım. "Bu gerçeğin doğru olmadığını teyit edebilirim." Onu işaret ediyorum, ellerim kalçalarını kavrarken Harmony'nin üstümde çıplak olduğu ve uzun sarı saçlarının kalçalarımın üzerinde bir o yana bir bu yana hareket ettiği bir görüntü kafamda bir anlığına dolanıyor, sonra onu itiyorum. "Sadece komşuluk yapıyordu."

"Kimse sadece komşuluk yapmıyor." Başını sallıyor. "Ben bir kadınım, güven bana. Bir erkek için turta pişiriyorsam, bir şey istiyorumdur. Charlie'ye turta bile yapmadım," diye şaka yapıyor ve bara başka birinin girdiğini görünce başımı kaldırıyorum. Charlie içeri girdiğinde, Autumn'u görünce yüzünde bir gülümseme belirirken, "Şeytana bak," diye karşılık veriyor.

"Selam bebeğim," diye selamlıyor onu, boynundan öpüyor ve yanına oturup bir patates kızartması alıyor. "Neler oluyor?"

"Biri size turta pişirse, bunun anlamı ne olurdu?"

"Bu, karımı hapisten çıkarmak zorunda kalacağım anlamına gelir." Ona sırıtıyor. "Paylaşmayı sevmez."

"Gerçekler." Parmağını ona doğru kaldırıp başıyla onaylıyor. "Ama benden önce."

"Sikimi istiyor," cevap veriyor hiç düşünmeden.

"İkiniz de gülünçsünüz." İkisi de bana aynı şekilde bakarken başımı sallıyorum. "Tamam, peki..." de bakıyorum. "İstediğini bildiğim son şey benim sikim ve istese bile, sikim onunla ilgilenmiyor." Yemin ederim, sikimin bana güldüğünü duyabiliyorum. "Şimdi ikiniz de bana izin verirseniz, buradan siktir olup gideceğim." Baktım ve saatin neredeyse dört olduğunu gördüm. "İyi geceler." Aceleyle çıkışıma güldüğünü duyduğumda ona dönüp bakmaya zahmet etmiyorum, çünkü onunla konuşmaya devam etmekle ilgilenmediğim için ayrıldığımı biliyorum.

İçki fabrikasının arka tarafından çıkarken telefonum bir mesajla cıvıldıyor. Aşağıya baktığımda, son beş yıldır takıldığım bir kadın olan Taylor'dan geldiğini görüyorum. Şehir içinde ve dışında çalışıyor. Hiç özel olmadık, ama yıllar geçtikçe,

Birkaç geceden fazla burada kalan tek kişi o.

Selam yabancı. Seni ne zaman görebilirim?

Yani, aletini ne zaman görebilirim? Telefonu arka cebime koydum, evde olduğumda ona mesaj atmayı bekliyordum. Arabayı garaj yoluma çekiyorum ve koltuğumun üzerindeki cam pasta tabağını görüyorum. Acaba şimdi mi iade etsem yoksa onun dışarı çıkmasını bekleyip kapısına mı bıraksam diye düşünüyorum. Kafamı çeviriyorum ve yan bahçenin ortasında duran, topu havaya fırlatan ve sonra yakalamaya çalışırken yere düşmesini izleyen çocuğu görüyorum.

Kamyonetten indim ve tam eve girmek ki bunu tekrar yaptığını gördüm. Sonra hayal kırıklığı içinde "Aman Tanrım" dediğini duyuyorum. Beynim bana içeri girip Taylor'a geri dönmem gerektiğini söylerken ayaklarım hareket ediyor.

"Hey," diyorum ona yeterince yaklaştığımda, topu tekrar havaya atıp bir kez daha ıskaladıktan sonra. "Yakalama oynamak ister misin?" Ağzımdan çıkan kelimelere ben bile inanamıyorum.

Çocuk bana öylece bakıyor, yüzü benim düşüncelerimi taklit ediyor, sanki *aklını mı kaçırdın sen?* "Benimle yakalamaca oynamak ister misin?" Soruyu soruş şekli sanki ona anlaşılmaz geliyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, tamamen rahatlık alanımın dışında. Babasından nefret ettiğim bir çocukla yakalamaca oynamamalıydım. Evimin içinde Taylor'ı arıyor ve onunla plan yapıyor olmalıydım.

"Ben yakalamaca oynamayı bilmiyorum." Sanki hayal kırıklığına uğrayacakmışım gibi kelimeleri yumuşak bir şekilde söylüyor.

"Ne demek yakalamaca oynamayı bilmiyorsun?" diye sordum. "Bir eldivenin ve bir topun var."

"Evet, ama annem benim için aldı," diye itiraf ediyor. İçim yanıyor ve bunun nedenini kimseye itiraf etmeye hazır değilim.

"Tamam." Topu almak için eğildim. "İlk olarak, topu almak için eldiveninin açık olması gerekiyor." Topu tutuyorum, arkasına geçiyorum, eldiveni nasıl açık tutacağını gösteriyorum, sonra topu biraz havaya atıyorum ve topu havada yakalamak için elini hareket ettiriyorum. "Gördün mü?" Top eldivenine girdiğinde "Gördün mü?" diyorum. "Şimdi sen yap," diye ısrar ediyorum, önünde yürüyorum ve topu ona atıyorum. Gözlerini kapatıyor, yakalamaya çalışıp ıskalayınca beni güldürüyor.

"Toptan korkmamalısın. Eldiven seni korur," diyorum ve o da başını sallıyor. Sonunda topu yakalaması için yaklaşık on beş deneme yapması gerekiyor. Yüzündeki gülümsemeyi asla unutacağımı sanmıyorum. Bu gerçekten olduğu için şaşkınlık ve sonra bunu yaptığı için gururla doluydu.

"!" diye bağırıp topu bana fırlatıyor. "Tekrar yap." Ön kapı açılmadan ve kadın dışarı çıkmadan önce on topun altısını yakalıyor. Adını söylerken ellerini güneşten korumak için gözlerine götürüyor.

"Wyatt." Beni görünce durdu. "Akşam yemeği hazır." Sesi bu sabah barda olduğu gibi değildi. Hayır, daha çok Winston'ın kapısını kırmaya geldiği zamanki tonda. Gözlerinin kızardığını görebilecek kadar yakınım ve ağlıyormuş ama saklamak istiyormuş gibi görünüyor.

Onunla birlikte annesine doğru yürüyorum. "Anne," diye cıvıldıyor, sesi hareketli, "komşu bana nasıl yakalamaca oynanacağını gösterdi." Merdivenlerden yukarı yürüyor ve anne ona gülümsüyor, ama bu gerçekten bir gülümseme değil.

"Bu harika. Bay Thatcher'a teşekkür et ve git ellerini yıka" der ve adam arkasını döner.

"Teşekkür ederim Bay Thatcher," diyor eve girmeden önce, gözlerim onu hiç bırakmadan.

"Sen iyi misin?" Soruyorum ve o da oğlunun eve girişini izlerken bana dönüyor.

"Ben iyiyim," diye beni temin ediyor. "Ona bunu öğrettiğin için teşekkürler," diye mırıldanıyor eve girip kapıyı arkasından kapatmadan önce.

Topuklarımın üzerinde dönüp evime doğru yürümeden önce birkaç saniye bekliyorum. Kız kardeşimin sözleri birden kafamda çalmaya başladı.

"İşletme ve muhasebe dersleri aldı." "Ofis işi
mi arıyordu?"

"Tekrar taşınmak zorunda kaldığını duydum."

"Winston evliyken bile kasabanın altını üstüne getiriyordu. Sonunda onu terk ettiğinden beri ona zor zamanlar yaşatıyor."

Kelimeler kafamın içinde bir plak gibi dönüp duruyor. Kamyonetimin yanında durup eve bakıyorum. Kapı kapalı ama bütün pencereler açık. Ellerimi kalçalarıma koyup kamyonetime, sonra evime, sonra da bir karar vermeden önce onun evine bakıyorum. Kamyonetimin yolcu kapısını açıyorum ve kızın evine doğru hışımla geri dönmeden önce tabağı alıyorum. Bunu yapmadan önce düşünmeliydim, ama bunun yerine ayaklarım merdivenlerden yukarı doğru yürüyor. Kapıya gidiyorum ve kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum.

Sik kafalı eski sevgilisi gibi vurmuyor, normal bir insanın yapacağı gibi vuruyor. Birkaç dakika bekliyorum, dönüp eve gitmek için yeterli bir süre. Onun yerine sabırsızca kapıyı tekrar çalıyorum ve ayak sesleri kapıya yaklaşıyor. Kapı açılıyor ve yüzünün hâlâ aynı olduğunu görüyorum. Gözleri kızarmış ve şişmiş, burnunun ucu kızarmış. "Al," diyorum ve ona fırın kabını geri veriyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor ve tam kapıyı kapatacakken sesim onu durduruyor.

"Yarın sabah barda ol." Sözlerim karşısında nefesi kesildi. "On iyi olur." Ağzı açık kalıyor ve cevap vermesini beklemiyorum, onun yerine dönüp merdivenlerden koşarak iniyorum ve evime doğru yürüyorum. Telefonumu çıkardığımda Taylor'dan gelen mesajın hâlâ orada olduğunu görüyorum ama mesaja ig- nore yapıp Autumn'un adını açıyorum.

Yarın sabah bir toplantı yapmamız gerekiyor.

Omzumun üzerinden kapıya bakıyorum, elinde tabakla hala orada olduğunu görüyorum ve bakışları şok olmuş gibi ve inanın bana, tek şok olan o değil.

BÖLÜM 8

Uyum

("Tüm ödevlerini yaptın mı?" Ön kapıda ayakkabılarını giyerken Wyatt'a soruyorum, bir bağcığını bağlarken tek dizinin üzerine çöküyor

ve sonra diğer ayağa geçer.

"Evet." İşi bitince ayağa kalkıyor, beyzbol eldivenini ve topunu alırken sırt çantasını bir omzuna atıyor. Kapıdan çıkarken beslenme çantasını eldiveninin yanında unutuyor.

"Dostum," diye sesleniyorum ona, dönüp bana bakıyor, "öğle yemeğin."

"Oh." Gülümseyerek geri döndü, beslenme çantasını aldı ve koşarak evden çıktı. Onu takip ediyorum, elimde cam fırın kabıyla merdivenlerden inip arabaya doğru ilerliyorum, çantasını atıp arabaya binmesini izliyorum. Turtayı koltuğun üzerine koyduktan sonra sürücü tarafına geçip arabaya biniyorum.

Arabayı çalıştırdım, dikiz aynasına baktım. "Kemerin bağlı mı?" diye soruyorum, o da başını sallayıp camdan dışarı bakıyor. Yola çıkmadan önce iki tarafa da bakıyorum. Gözlerim yandaki kırmızı kamyona takılıyor, çok uzun süre bakmamaya çalışıyorum. Birkaç saat sonra onun barına gitmem gerektiğini düşündüğümde sinirlerim geriliyor. Evden çıktığımda, son on dakikayı sessizce hıçkırarak geçirmiştim.

banyonun ortasında. Tüm bu durum karşısında yenik düşmüştüm ve bu şekilde daha ne kadar devam edebileceğimi merak ediyordum.

"Bu akşam eve gittiğimizde yakalamaca oynayabilir miyiz?" diye soruyor okuluna doğru ilerlerken. Gözlerimdeki kızarıklığı gidermeye çalıştıktan sonra banyodan çıkarken onu Brady ile konuşurken görmek beklediğim şey değildi. Ama o orada, yabani otların ortasında çocuğuma topu nasıl yakalayacağını öğretiyordu. Kendimden nefret etmemin bir diğer nedeni de her şeye hizmet eden oğlumun hiçbir şey alamaması. Bir baba için üzgün bir bahanesi ve kafasına yağmur yağarken okyanusta boğulmamaya çalışan bir annesi var.

"Evet," diye onaylıyorum, bugün saat ondaki toplantının nasıl geçeceği hakkında hiçbir fikrim olmasa da. Otoparka giriyorum ve Wyatt'la aynı anda iniyorum. Elini tutarken arabamın anahtarlarını arka cebime ve çitlere doğru yürüyorum. Benimle kaldığı okulun ilk gününden farklı olarak, bu sefer oyun alanına koşuyor, yan tarafta oynayan bir grup çocuğa gidiyor. Hiç düşünmeden onlara katılıyor. Her sabah yaptığım gibi çitin yanından izliyorum, çocuklar sıraya girmeden önce zil sesini dinliyorum. Olan iyi şeylerden biri de arkadaş edinmesiydi. Sanki hep arkadaşmışlar gibi, Wyatt içeri girip elini bana doğru kaldırmadan önce bana bir kez daha bakıyor. Ben de elimi kaldırıp ona bir öpücük kondurmaktan kaçınıyorum, çünkü bunu sadece bebekler yapar.

Arabama doğru yürüyüp binmeden önce tüm çocuklar içeri girdikten sonra kahverengi kapının kapanmasını bekliyorum. Diğer elli arabanın yanına yanaşıp Bay Mendelson'ın evine doğru gitmeden önce sıramı bekliyorum. Mükemmel bakımlı çimenleri ve daha da güzel arka bahçesi olan güzel beyaz ev. Verandada oturmuş, temiz kalsın diye iki ayda bir boyadığı beyaz sallanan sandalyesinde sallanıyor.

Emniyet kemerimi çözdükten sonra eğilip sıcak elmalı turtayı alıyorum. Arabadan indiğimi görünce yüzünde bir gülümseme beliriyor. "İşte geldi." Benimle merdivenlerde buluşmak için sallanan koltuğundan kalkıyor. "Seni ne zaman göreceğimi merak ediyordum."

"İki gün önce buradaydım," diye hatırlatıyorum yüzümde kendi gülümsememle ve parmak uçlarıma kalkıp yanağından öpüyorum. "Sana biraz turta getirdim." Turtayı daha yükseğe kaldırıyorum. "Benim için aldığın tüm o elmalar için bir teşekkür."

"Bunu ben alayım." Benden turtayı aldı. "Sen de benimle bir parça yiyeceksin ve bir fincan kahve içeceksin."

Arkasından eve girerken ona "Biraz zamanım var," diyorum. Eşiyle birlikte çektirdikleri resimler her yere dağılmış; eşine duyduğu sevgi evin her yerinde kendini belli ediyor. Vefat etmeden önce oraya yerleştirdiği eşyalar hala aynı yerlerde duruyor. İkisi altmış yılı aşkın bir süredir evliydiler ve karısı onun hemen yanı başında uykusunda öldü. Yapabileceği hiçbir şey olmamasına rağmen kendisini asla affetmeyeceği bir şey. Hasta bile değildi, bu da durumu daha da kötüleştirdi.

Turtayı tezgâhın üzerine koyuyor, kahve fincanı almak için uzanıyor ve bana bir fincan kahve doldurup uzatıyor. "Git biraz rahatla." Çenesiyle dışarıya bakan masayı işaret ediyor. Sandalyeyi çekip oturuyorum ve tüm ağaçların ve devasa bahçesinin bulunduğu bahçeye bakıyorum. Önüme bir parça turta koyuyor ve sonra kendi tabağıyla karşımdaki sandalyeye oturuyor. "Söyle bakalım, nereye gidiyorsun?"

"Sanırım bir iş görüşmem var." Kahveyi elime alıp dudaklarıma götürüyorum. "Thatcher'larda," diyorum ve o da elindeki turtadan yüzüme bakıyor. Kayınvalidemin Thatcher'lardan nefret ettiği bir sır değil. Yani, dürüst olmak gerekirse, kayınvalidemin nefret etmediği pek fazla insan yok. Bay Mendelson da onlardan biri, çünkü bana evlerinden birini kiraladı.

Winston'dan ayrıldığım zamanki özellikleri. Ona o kadar çok sorun çıkardılar ki sonunda ayrıldım. Bunu yaptığım için çok kızmıştı ama baş ağrısına ihtiyacı olmadığını biliyordum. Benim için bir baba gibiydi ve onu bu duruma sokmayı reddettim. Ayrıca fırında gizlice yemek pişirdiğimi bilen tek kişi oydu. Bana tüm meyveleri sağlayan kişi o olduğu için bilmek zorundaydı.

"Sence bu akıllıca mı?" diye soruyor bana, turtasından bir ısırık alırken, ben de Winston ve gece geç saatlerde yaptığı ziyaretler konusunda onu bilgilendiriyorum. "Sonunda birilerinin bu konuda onun yüzüne vurmasına sevindim," diyor sandalyede arkasına yaslanmış, tuzlu biberli saçlarını geriye atmış. "Keşke-" Elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Benim için herkesten çok şey yaptın," diyorum usulca. "Şimdi bana şans dile."

"Şansa ihtiyacın yok." Sırıtıyor. "Onların gözlerini kamaştıracaksın." Ayağa kalkıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Oradan çıkınca beni ara."

"Biliyorsun," diye onaylıyorum onu evden çıkıp arabama binerken. Saat ona on kala bara varıyorum ve birkaç dakika arabada mı otursam yoksa içeri mi girsem düşünüyorum. "Erken gelmek geç kalmaktan iyidir," diyorum kendi kendime arabamdan inip barın kapısına yönelirken, kapıyı açıp içeri girerken.

Yarı karanlık odada etrafıma bakıyorum, ışıklar bile yanmıyor ve belki de onu doğru duymadığımı düşünüyorum. Belki de kulaklarım bana şaka yapıyordu. Ama saat onda burada olacağını söylediğinden oldukça eminim. İçeri bir adım attığımda avuçlarım terlemeye başlıyor ve o ön tarafa doğru yürürken arka taraftaki kapının açıldığını görüyorum. "Tam zamanında," diye huysuzca gözlemliyor ve ayaklarımı ilerletmeye devam etmek zorundayım, yoksa dizlerimin altımda bükületeceğini düşünüyorum.

"On dakika erken geldim," diye neredeyse fısıldayarak doğru yürürken, üzerinde boyanmış gibi duran beyaz bir tişört ve yıpranmış bir kot pantolon olduğunu görüyorum. Geniş göğsünü görebiliyorsunuz.

Öne doğru kıvrılmış ama bilerek yapılmamış gibi görünüyor. Büyük kemer tokası ve altındaki daha da büyük şişkinlik görünüyor. Beni pantolonundaki şişkinliğe bakarken yakalarsa öleceğimi düşünerek gözlerim yukarı fırlıyor. "Merhaba," diye selam veriyorum yeterince yaklaştığımda, sinirlerimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Kendime tüm bunların bir hiç uğruna olabileceğini hatırlatıyorum, ama içten içe bunun bir şeylerin yolunda gitmesinin ilk adımı olabileceğini düşünüyorum.

"Merhaba," diyor, tabureyi işaret ediyor ve barın arkasına geçip bana bakmadan önce oturmamı bekliyor. Sanırım iş görüşmemi burada yapacağım.

"Garsonluk hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor ve yalan söylemeyi düşünüyorum ama başladıktan yaklaşık beş dakika sonra hiç yapmadığımı anlayacak.

"Kocama on yıl boyunca yemek servisi yaptım," diye şaka yapıyorum ama çenesinin gerildiğini görüyorum, "ama bunun dışında hiçbir şey yapmadım."

Botlarına bakıyor, muhtemelen beni bu lanet röportaja çağırmayı bile düşünüyor. "Ama ben çabuk öğrenirim," diyerek görüşmeyi kurtarmaya çalışıyorum. "Çabuk öğrenebilirim ve eğer o kadar kötüysem, beni kovmanıza bile gerek yok, istifa ederim."

" gece başlayabiliriz," diyor ve ben içimden gizlice inliyorum, "eğer işe yararsa." Sesi kesiliyor. "Haftada beş gece çalışman hakkında konuşabiliriz."

Tabureden düşmemeye çalışıyorum. "Pazar ve pazartesi geceleri izinlisin." Kahretsin, kahretsin, kahretsin, tek söyleyebildiğim bu. "Bu bir sorun olur mu?" diye soruyor, yüzüme bakarak -eminim- potansiyel olarak bir işe sahip olduğumu ama aynı zamanda potansiyel olarak ilk gecemde işi bırakmak zorunda kalacağımı .

Bir kez daha Bay Mendelson'ı aramak ve ondan başka bir fa- istemek zorunda kalacağımı bilerek ona "Hayır, iyi olmalı" diyorum.

vor. "Bu gece ne zaman başlamalıyım?" Kalbim hızlanıp dakikada milyonlarca kilometre hızla giderken soruyorum.

"Altıda burada ol," dedi. "Doldurman için evrakları hazırlayacağım ve altı buçukta başlayabilirsin." Ona başımı salladım. "Kısa bir gece olacak. Ondan sonra saat beşten on bire kadar çalışacaksın, ya da biz kapandığımızda, daha erken de olabilir."

"Kulağa hoş geliyor," diye onaylıyorum ve tabureden bardan uzaklaşıyorum.

"Bana ne kadar maaş aldığını bile sormadın," diye belirtiyor kollarını göğsünde kavuşturarak ve bu onu neden biraz korkutucu gösteriyor bilmiyorum.

"Fark eder mi?" diye sordum. "Sıfırdan çok daha fazla olduğuna eminim." Derin bir nefes alıyorum. "Akşam görüşürüz."

"Görüşürüz o zaman," diye cevap veriyor ve bardan çıkıp arabama doğru koşmaya başlıyorum, belki beni kovalar ve her şeyin bir şaka olduğunu söyler diye.

Arabaya bindikten sonra telefonumu çıkarıp Bay Mendelson'ı arıyorum, yarım zil sesinden sonra cevap veriyor, "Bana iyi şeyler anlat."

"İşi aldım." Etrafıma bakıyorum ve onun güldüğünü duyuyorum. "Akşamları hariç..." Sözümü kestim. "Sana zaten çok şey borçlu olduğumu biliyorum ama acaba bebek bakıcılığı yapman için sana ödeme yapabilir miyim?"

"Tatlı kızım," diye cevap veriyor ve hemen gözlerimi yaşartıyor, "oğlumu bana getir ve bana ödeme yapmayı aklından bile geçirme." Burnumu çekiyorum ve o da ağladığımı anlıyor. "Şimdi gözyaşlarını sil. Akşam görüşürüz." Barın kapısına bakıyorum, kapının itilerek açıldığını görüyorum ve sonra Brady'nin dışarı çıkıp kaldırıma bir menü panosu koyduğunu ve bir alana bir bedava olduğunu duyurduğunu izliyorum. "Bu iyi, tatlı kız," diye hatırlatıyor bana. "Bu çok, çok iyi."

BÖLÜM 9

Brady

"Hey." Arka kapı açılıyor ve ben içeri girerken Autumn bara giriyor, kapıları açık bırakarak
güzel bir esinti var.

"Hey," diye cevap veriyorum ona, "geç kaldın."

"Evet, bu sabah doktor randevum olduğunu unutmuşum."

"Her şey yolunda mı?" Karnına bakarak soruyorum.

"Evet, her şey . Bebek olması gerektiği gibi büyüyor, ancak doktor bebeğin normalden biraz daha büyük olduğunu söyledi." Ona bakıyorum. "Charlie'nin koca kafasıyla tabii ki öyle olur." Başını sallıyor ve tabureye oturuyor. "Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?"

"Harmony Cartwright'ı işe aldım," diyorum ve ağzı bir karış açık kalıyor. Bu sözleri söylediğime inanamıyorum bile. "Ne düşündüğünü biliyorum ama-" Bana aklımı kaçırdığımı söylemesi için kendimi hazırlamaya çalışıyorum.

"Hiçbir şey düşünmüyorum." Göğsünü işaret ediyor. "Dün onun özgeçmişini yırtan sendin," diye hatırlatıyor bana.

Başımı sallıyorum. "Evet, şey, fikrimi değiştirdim," diye mırıldanıyorum, çocuğuna yakalamaca oynamayı öğrettiğimde fikrimin değiştiğini ve ağlamıyormuş gibi yapmaya çalıştığını söylemeye hazır değilim.

"Haftanın beş günü garsonluk yapmayı deneyecek. Doldurması gereken evrakları hazırlamanı istiyorum."

"Tamam." Derin bir nefes alıyor. "Kalıp onu eğitmemi ister misin?"

"Hayır," dedim hemen. "Bana bir şey olmaz. Janelle de geliyor, yani eğer çarpılırsak o halledebilir."

"Kulağa hoş geliyor," diyor gülümsemesini gizlemeye çalışarak. "Neler olduğunu bilmiyorum ama bize bir şey olursa arkanızdayım."

"Bildiğim iyi oldu." Onu işe almanın sonuçlarını düşünmemeye çalışıyorum. Cartwright'lar bize bulaşabilir mi? Evet. Bu ilk kez mi olacak? Hayır. Başka bir raunda hazır mıyım? Evet, evet, hazırım. Sanki onlarla tekrar savaşa girmek istiyorum.

Gün, iki turun uğraması ve ardından yemek için kalmalarıyla hızla geçiyor. Göz ucuyla onun içeri girdiğini görüyorum. Sarı saçları sallanıyor ve üzerinde dar olması gereken ama olmayan açık mavi bir kot pantolon var. Yeşil tişört üzerine tam oturuyor, tişörtün paçası kot pantolonunun belinin hemen üzerine düşüyor ve karnının bir kısmını gösteriyor. Etrafına bakınıyor, beni fark ediyor ve onunla barda buluşmadan önce çenesini kaldırıyorum. "Merhaba" diyor, "Altıda başlayabilmek için erken ." Bana gülümsüyor ve çantasının tutmaya çalışırken elleri titrediği için gergin olduğunu anlayabiliyorum.

"Beni takip edin," diye ısrar ediyorum, başımla arka dolabı işaret ediyorum. Üzerinde Staff yazan kapıyı açıyorum. "Çantanı buraya asabilirsin." Elimle boş elbise askılarından birini işaret ediyorum.

"Tamam." Telefonunu alıp arka cebine koymadan önce çantasını askıya bırakıyor.

"Çalışırken telefona müsamaha göstermiyoruz," diyorum ona.

"Barın arkasına koyabilir miyim o zaman?" diye soruyor. "Wyatt'a bir şey olursa diye."

"Peki," diyorum, "ama seni yakalamama izin verme." Bana başını salladı. "Bu taraftan gel. Evrakları arka tarafta doldurabilirsin." Kapıyı itiyorum ve arka tarafa geçip ofise gidiyorum. Autumn'un masasındaki dosyayı alıp ona uzatıyorum. "Bunları doldur, sonra benimle ön tarafta buluş." Elini uzatıp parmaklarımı sıyırdıktan sonra elindeki dosyayla geri çekiliyor.

"Çalışanların dinlenme odası falan var mı?" diye soruyor, ben de gülüyorum. "Ya da bunları doldurabileceğim bir masa?"

"Bir masa ve bir kalem var." Masayı gösteriyorum. "Oraya geri dönmeliyim."

Bir kalem almak için bana doğru uzandığında burnuma vanilya kokusu doluyor. "Bunu barın yanında, herkesten uzakta dolduracağım."

"Sen bilirsin." Dönüp dışarı çıkıyorum ve Janelle'in içkilerini hazırladığı barın arkasına gidiyorum. Barın köşesinde ona bakıyorum. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Janelle'e soruyorum, o da başını sallıyor.

"Sadece yeniden doldurmam gerek." Kahverengi bir tepsiye koyduğu iki bardağı, tur için gelen ve daha sonra akşam yemeği için kalan erkeklerin masasına götürmeden önce işaret ediyor.

Arkaya geçtiğimden beri bara koyduğu diğer dört sipariş üzerinde çalışıyorum, onları kağıtlarla birlikte tepsilere yerleştiriyorum. "Bitirdin mi?" Dosyayı kapattığında soruyorum, o da başıyla onaylıyor. "Tamam, şuradaki üç masayı alabilirsin." Köşedeki üç masayı işaret ediyorum. Beyaz bir kâğıt alıyorum. "Siparişleri aldığınızda geri gelin, size sistemin nasıl çalıştığını göstereyim." Bana başını sallıyor ve sonra masaya bakıyor. "Isırmayacaklar."

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldanıyor, masaya doğru yürümesini izlerken kıkırdamama neden oluyor, kıçını kontrol etmek için bir saniye ayırıyorum. O

Masaya doğru yürüyor ve kendini bir grup kadına tanıttığını duyuyorum. "Şimdi sizden özür dilemeliyim," diyor. "Bu benim işteki ilk günüm." Kadınlar onunla birlikte gülüyor. "Ama deneyeceğim."

Bana geri döndüğünde, siparişlerin yazılı olduğu üç farklı kâğıt vardı. Masayı çizdiğini ve sandalyeleri numaralandırdığını görüyorum, böylece kimin ne alacağını biliyor. "Tamam," diyor, "birinci adım ." Bardan çıkıp Charlie'nin büyükbabasının bizim için hazırladığı POS sistemine gittiğimde derin bir nefes alıyor.

"Tamam, şimdi masaya basıyorsun," diyorum ona, ekranda masaya dokunarak ve sonra her şeyin nerede olduğunu gösteriyorum. "Hepsi numaralandırılmış, böylece menüden sipariş verirlerse, sadece numaralara bakabilirsiniz."

"Bu kız biraz ananas suyu ile votka kızılcık istiyor." Kağıdına bakıyor. "Bunu sunabilir miyiz?"

"Evet, votkanın altında," diyorum, votka menüsünü aşağı çekerek. "Yemek sipariş ettiler mi?"

"Hayır, sormadım." Başını sallıyor. "Geri döneyim mi?"

"Hayır, içkilerini teslim ederken sorabilirsin."

"Tamam, güzel. Şimdi, bu içecekleri yapmak zorunda mıyım çünkü..." Sözünü kesiyor ve ben gülüyorum.

"Hayır, bu benim işim," diyorum ve bana bakıyor. "Sen

bunu yaptığında ben ne yapacağım?" diye soruyor.

"Sen bekle," diyorum ona, elimde kâğıt parçalarıyla barın arkasına geçerken.

"Merhaba," diye selamlıyor Janelle Harmony'nin yanına geldiğinde, "Ben Janelle."

"Ben Harmony." Elini uzatıyor. "İşteki ilk günüm." Nefes veriyor.

"Her şey yoluna girecek," diye onu temin eder. "Brady en iyisidir." Ona gülümsüyor ve Janelle'in bana bakıp göz kırptığını görüyorum. "Onun havlaması

onun ısırığı. Öyle değil mi koca adam?"

Harmony önce bana sonra Janelle'e baktı. "." İçecekleri tepsiye yerleştiriyorum. "Sen, onu korkutmaya çalışmayı bırak."

"Ben mi?" Harmony uzaklaşırken Janelle beni işaret ediyor. "Ona kafasını koparacakmışsın gibi bakıyorsun."

"Değilim," diye alay ediyorum onunla, dönüp siparişleri dolduruyorum. Gecenin geri kalanında ona siparişleri girmeyi ve ödemeleri almayı öğretiyorum. Şanslıyım ki çabuk öğreniyor; daha da önemlisi, müşteriler o yanlarındayken gülümsüyor.

Saat on buçukta sadece iki masa kaldığında, "Janelle, çıkabilirsin," diye anons ediyorum. "Ona nasıl kapanacağını göstereceğim."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Janelle. "Yakında görüşürüz Harmony." Tezgâhın arkasından çantasını alırken ona el sallıyor. "Görüşürüz, Brady." Bardan çıkıp gitti. Barın arkasından arabasına binişini izliyorum ve sonra Harmony'nin bana doğru geldiğini görmek için dönüyorum.

"Şimdi ne yapacağım?" diye soruyor, kollarını barın üstüne koyarak. "." Bir bez ve sprey şişesi aldım. "Her şeyin
tek masa temiz."

Barın etrafında dolaşıyor, her bir masayı temizliyor, daha önce temiz olduğunu bildiklerimi bile. Ona beyaz bir zarf uzattım. "Nedir bu?" diye soruyor.

"Bu gecenin bahşişleri bunlar," diyorum ama açmıyor bile. "Çıkabilirsin," diyorum ve bana öylece bakıyor.

"Nasıl çıkılır?" diye soruyor. "Sana mesaj atayım mı?"

"Hayır." POS sistemine doğru yürüyorum. "İsminiz zaten sistemde kayıtlı," diyorum, onun ismini göstererek. "Sadece tıkla, vardiyayı bitir."

"Ama başladığımda bunu yapmamıştım," diyerek düğmeye basıyor.

"Bunu senin için yaptım," diyorum ve o da başını sallayarak dolaba gidip çantasını aldıktan sonra geri dönüp barın arkasında ters çevirdiği telefonunu alıyor.

"Bu mı?" diye sorar. "Yarın tekrar gelecek miyim?"

Ona bakıyorum, gözlerinin nasıl korunduğunu fark ediyorum. "Evet, yarın tekrar gel."

"Mükemmel." Bardan çıkmaya başlar. "Yarın görüşürüz, Brady."

"Seni ." Ağzım beni yanıltıyor ve bana dönüyor. "Neden?" diye soruyor, kaşları birbirine kenetlenmiş.

"Çünkü geç oldu ve arabana ulaştığından emin olmak istiyorum." Elimdeki bezi tezgâhın üzerine atıp tam etrafından dolaşacaktım ki başını yana eğdiğini gördüm.

"Ama kız arkadaşının tek başına çıkıp gitmesinde bir sorun yoktu." Söyleyiş şekli tiksinti uyandırıyor.

"Kız arkadaş mı?" Şok olmuş bir şekilde sordum. "Kimmiş benim kız arkadaşım?" "Janelle." Başımı arkaya atıp gülüyorum.

"Harmony, Janelle benim kız arkadaşım değil." Gözlerinin şaşkınlıkla havaya kalkışını izledim. "Yemek yediğim yere sıçmam. Bu da benim için ya da benimle çalışan hiç kimseyle çıkmadığım anlamına geliyor."

"Oh," diyor, "ama sana göz kırptı."

"Evet, Janelle herkese göz kırpıyor. Bu onun olayı."

"Anladım," diyor, sonra yere bakıyor. "İyi geceler, Brady." Dönüyor ve açık kapıdan dışarı çıkıyor.

Yanına gidip kapıyı kapatmadan önce bir saniye daha onun bardan çıkışını izliyorum. O gittikten on dakika sonra, kapıyı alarma geçirdikten sonra arka taraftan çıkıyorum.

Kendi evime doğru ilerlerken gözlerim onun evine gidiyor ve henüz evde olmadığını görüyorum. Erken çıktığı için kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor, acaba yolda başına bir şey mi geldi diye

Eve. Aynı caddeleri kullanmamıza ve görünürde tek bir araba olmamasına rağmen. Arabadan inip merdivenlere doğru yürüdüm ve arabanın farlarının bana doğru geldiğini gördüm. Arabasının garaj yoluna yanaşmasını ve inip arka kapıya açmasını izlerken*, benden çok önce* çıktığını düşünüyorum. İçeri doğru eğiliyor ve oğlunu evin içine taşımaya çalıştığını görüyorum. Merdivenlerden çıkarken ayakları onunkilerin yanında sallanıyor. Kadın kapıyı arkasından kapattığında çocuk onun üzerinde uyuyor.

Onun döndüğünü görmeden önce birkaç saniye daha eve bakıyorum ve içeri girmeden önce bir çanta almak için arabaya gidiyorum. Duş alıp yatağa giriyorum, sabah 5:00'te uyanıyorum, kalkıp biraz su almak için mutfağa gitmeden önce yatağımdan pencereden dışarı bakıyorum. Mutfaktan ışıkları yanan yan evi görüyorum. "Uyuyor mu?" Merdivenleri çıkıp yatağıma dönmeden önce kendime soruyorum. Ama uyumak yerine, yeterince uyuyup uyumadığı konusunda endişeleniyorum. Gecenin bir yarısı ikinci kez uyanıyorum ve ışıkları açık. Pencereden dışarı bakıyorum, karanlığın aydınlığa dönüşmesini izliyorum ve kalkıyorum, uykudan vazgeçiyorum ve bu gece kıçımı sürükleyeceğimi biliyorum.

Kahvemi dışarıda içmek yerine kamyonetime binip fırına gidiyorum. Bayan Maddie'nin kapısını açmasıyla aynı anda oraya varıyorum. "Erken gelmedin mi?" diye selamlıyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Daha çörekleri bile hazırlamadım," diyor ve tezgâhın arkasına geçip beyaz bir kurdeleyle selofana sarılmış taze kekleri yerleştiriyor.

"Ne zamandan beri kek var?" Çöreklerden pastalara bakarak soruyorum.

"Yeniler," diye yanıtlıyor. "Genelde saat 10'a kadar tükenir."

Pastalara bakıyorum, çilek reçelli pasta, limonlu ahududu, elmalı karamel ve sonra üzerinde beyaz bir drizzle ile pembe görünen ahududulu beyaz çikolata görüyorum. "Bunu alacağım," diyorum, "ve iki kahve lütfen."

Eve döndüm ve arabasının garaj yolundan gittiğini gördüm. Keki ve kahveyi alıp ön kapıya doğru onun geri geldiğini gördüm. Arabasından iniyor ve kısa bir şort ile atlet giydiğini görüyorum. Ayaklarım evine doğru ilerlemeye başlıyor ve orada birinin olduğunu hissetmiş olmalı ki omzunun üzerinden bakıyor. Dün gece dağınık olan saçları şimdi başının tepesinde toplanmış. Yorgun olduğunu görebiliyorum. "Günaydın," diyorum yeterince yaklaştığımda, "sana kahve getirdim."

Yüzündeki şaşkın ifade bana bunun çok kötü bir fikir olduğunu düşündürüyor. "Ve kek." Pastayı kaldırıyorum ve gözleri benden pastaya, sonra tekrar bana bakıyor.

"Um," diyor, "tamam." Ona doğru yürürken gergin olduğunu söyleyebilirim.

"Dışarıda oturmak ister misin?" Merdivenleri göstererek soruyorum ve o sadece başını sallıyor. Onu merdivenlere kadar takip ediyorum ve o da dönüp en üst basamağa oturuyor. Yanına oturmadan önce ona bir fincan kahve uzattım. "Dün gece nasıl geçti sence?"

Kahvesinden bir yudum alıyor. "Daha iyi olabilirdi, ama yine de çok daha kötü olabilirdi."

Pastayı açıyorum ve bir parça çıkarıp ona ikram ediyorum, o da başını sallıyor. Bir ısırık alıyorum ve "Bu gerçekten çok güzel" diye inliyorum. Bir ısırık daha alıyorum. "Sen de bir parça almalısın."

"Ben iyiyim." Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine koyuyor. "Dün gece seni Wyatt'la eve dönerken gördüm." İçkimden bir yudum aldım.

Kahve. Sadece bana bakıyor, her söylemeye çalışıyorsam bitirmemi bekliyor. "Onu kim izliyor?"

"Birisi," diye cevap veriyor ve nöbetçinin kalktığını görebiliyorum.

Midem bulanıyor ve aklıma hemen oğlunu arabada bırakıp gitmesi geliyor. "Eğer karanlık bir şeyler dönüyorsa..." Bu kelimeleri neden söylediğimi bile bilmiyorum.

Ayağa kalkmadan önce bir saniye bana baktı, hala kahve fincanını tutuyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben olsaydım muhtemelen kahveyi suratıma fırlatırdım. "Pek çok şey olabilirim..." Duygularını kontrol etmek için mücadele ettiğini görebiliyorum, ama alt dudağı titriyor ve sanki biri karnıma tekme atmış gibi hissetmeme neden oluyor. "Ama oğlum benim her şeyim ve eğer seçme şansım olsaydı, onunla evde olmak yerine çalışmamın hiçbir yolu yoktu."

Dönüyor ve ona böyle hissettirdiğim için nefret ediyorum. "Harmony," diyorum adını, "kastettiğim bu değildi."

Kapıya geldiğinde durur. "O ve ailesi yüzünden benden nefret ettiğini biliyorum. İnan bana, kimse benden benim kendimden nefret ettiğim kadar nefret edemez." Kapıyı açarken sesi titriyor ve içeri adım atmak üzere. Gitmesine izin vermek yerine ağzım açılıyor.

"İyi bir anne olduğunu görüyorum." Basamaktan kalkıp arkama bakmadan evime doğru yürüyorum ve kilidinin tık sesini duyuyorum. "Bu çok iyi gitti."

BÖLÜM 10

Uyum

kıyafetlerime bakıyorum. Ya da iyisi, iki çekmecede kalan kıyafetlerimi. Tüm resmi kıyafetlerimi satmayı tercih ettim. Winston'dan ayrıldıktan bir ay sonra kıyafetlerim vardı. Yere kadar uzanan balo elbiselerine ihtiyacım yoktu. Ayrılırken onları paketlemenin bile aptalca bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama daha sonra onlar için aldığım para bunu mantıklı hale getirdi. Açık mavi kot pantolonu alıp kalçalarımın üzerinden geçirdim, düğmesini ilikledim ve kolsuz beyaz askılı bluzu alıp giydim. Daha iyi günler görmüş olan aynaya doğru yürüyorum, o kadar çok daha iyi gün görmüş ki aynada sapsarı görünüyorum. Kot pantolon kalçalarımı sarıyor ama sonra ayaklarıma kadar iniyor. Gömlek beni sarıyor ve kotun bel kısmının hemen üzerine düşüyor. Bir çift çorap alıp ön kapıya doğru koşmadan önce iyi göründüğümden emin olmak için dönüyorum. Son basamağa oturup spor ayakkabılarımı almadan önce onları giyiyorum. "Hey, dostum." Oturma odasına baktığımda Wyatt'ın yerde oturmuş, önünde işiyle uğraştığını ve fıstık ezmeli elma atıştırdığını görüyorum.

Sıcak kahverengi gözleri bana bakıyor. "Evet, anne?" Elindeki sarı kalem havada asılı duruyor.

"Gitmemiz gerek dostum," diyorum ona son elma parçasını alıp ağzına atarken ve ödevini bir kenara bırakırken

ve sonra sırt çantasına geri koyar.

"Bay Mendelson bana matematikte yardım edeceğini söyledi," diyor tabağını alıp mutfağa doğru koşarken ve geri gelip çantasını alırken. "Sonra gidip biraz daha çilek toplayabiliriz," diye ekliyor yüzünde bir gülümsemeyle. Dün gece onu almaya gittiğimde kanepede uyuyordu ve Bay Mendelson onu dışarı taşıdı. Daha sonra bana bütün gece boyunca benim için ahududu topladıklarını söyledi. Bu yüzden Brady'nin bu sabah bana getirdiği ahududulu beyaz çikolatalı somunu yapmaya karar verdim. Wyatt'ın peşinden dışarı çıkıyorum, arabaya binmek için merdivenlerden inerken kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Garaj yolundan çıkarken arka koltuktan, "Yine geç mi kalacaksın?" diye soruyor.

"Büyük olasılıkla," diyorum, bundan nefret ediyorum ama başka seçeneğim olmadığını da biliyorum. Sanırım Wyatt bile bunun benim son çarem olduğunu biliyor. "Üzgünüm dostum," diye özür diliyorum ondan, "ama şimdilik başka seçeneğim yok."

"Tamam anne," diye cevap veriyor usulca ve camdan dışarı bakıyor. Parmağımı direksiyona vururken kalbim göğsümde sıkışıyor. Bay Mendelson sallanan koltuğunda bizi bekliyor ve yanaştığımızda yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Wyatt arabanın kapısından çıkmış, ona bağırıyor.

Merdivenlerden koşarak çıkıyor, Bay Mendelson'a belinden sarılıyor ve ona bakıyor. "Matematik çalışıyordum," diyor ona.

"Bu iyi haber," diye övüyor. "Akşam yemeğini fırına koyuyorum, o zamana kadar matematik üzerinde çalışabiliriz."

İlk basamağı çıkarken ona bakıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ve ona bu sabah yaptığım iki somun ahududulu keki uzatıyorum. "Bu senin için. Akşam yemeğini ödememe izin verir misin?"

"Sen gitmiyor musun?" Bay Mendelson alay ediyor. "Verandamdan defol," demeye çalışıyor sert bir tonla ama bunu söylerken gülümsüyor.

Dönüp gitmeden önce gülüyorum, vardiyam başlamadan önce oraya varmak istiyorum. Verandamdaki eski sevgilimin değişiminden sonra gecenin nasıl geçeceğini bile bilmiyorum. Orada oturduğunda ne demeye çalıştığını bile bilmiyordum. Kalkmam ve fırına için alarm çalmadan önce belki bir buçuk saat uyuduğum için bitkin düşmüştüm. O yanıma geldiğinde iki fincan kahve ve yarım dilim kızarmış ekmek içmiştim. Bu yüzden acıkmış da olabilirim ama insanlar nasıl ebeveynlik yaptığım hakkında konuştuklarında savunmaya geçiyorum.

Barın arka tarafına park edip, binanın önüne doğru yürümeden önce çantamı alıyorum. Neredeyse tıklım tıklım dolu olduğunu görüyorum. Sinirlerim onları uzaklaştırabileceğimden daha hızlı bir şekilde üzerime geliyor ve kendime bir moral konuşması yapıyorum. Bara doğru yürüyorum ve Brady'nin barın arkasında bir ileri bir geri gittiğini görüyorum. "Hey," diyor beni gördüğünde, "hemen içeri girebilir misin?" Küçük dolaba doğru yürüyüp çantamı asmadan ve cep telefonumu almadan önce başımı sallıyorum. Bara doğru yürüyorum ve Janelle'in çıldırdığını görüyorum. Brady yan taraftaki masaları göstererek, "Şu taraf senin," diye açıklıyor. "Saat ikiden beri buradalar," diyor içkileri tepsiye koyarken. "Birazdan çıkacaklar ama sanırım az önce yemek sipariş ettiler." Ona bakıyorum ve güneşte daha açık görünen koyu renk gözlerini alıyorum. "Bu şuradaki masa için." Tepsiden, etrafında beş adamın oturduğu masayı işaret ediyor.

"Anladım," diye onaylıyorum, derin bir nefes alarak. "İşte bir şey yok." Tepsiyi ve beş içkiyi alıp dönüyorum, Brady'ye bakmadan önce hiçbir şeyi dökmemeye çalışıyorum. "Bunlar ne?" Aynı görünen beş bardağı soruyorum.

Bana sırıtıyor. "Viski."

Yüzünü ekşitme dürtüsünü görmezden geliyorum ve doğrudan ona bakmaya başlıyorum. "Hepsi aynı mı?"

"Evet, öyle." Başıyla onayladıktan sonra kendisine beyaz bir bilet uzatan Janelle'e bakar. Bileti Janelle'den alır. Başka biriyle çıkan biri için bunu daha az tavırla kabul etmesi gerektiğini düşünürdüm.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve masaya doğru yürüdüm. "Merhaba." Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Ben Harmony," diye kendimi tanıtıyorum, "Bu gece siz beylerle ben ilgileneceğim." İlk içkiyi bana gülümseyen ve teşekkür eden adamın önüne bırakıyorum. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, haberim olsun."

"Olur," diyor ikinci adam, ben içkiyi uzattığımda kendi içkisini kapıyor.

Beş içkiyi de dağıttığımda Brady'nin bana el salladığını görüyorum ve ona doğru yürüyorum. "Sen mi çaldın?" Alaycı bir şekilde sordum, belki de patronumla dalga geçmemeliydim.

"Bu şu masa için." Başka bir masayı işaret ediyor. "Buzlu viski." Buzlu bardağı işaret ediyor. "Sek votka." İçinde su varmış gibi görünen diğer bardağı işaret ediyor. "Votka soda." Yanındaki diğerinden daha dolu görünen ama içinde küçük kabarcıklar olan işaret ediyor. "Ben bir sonrakini ," diyor ve dönüp daha fazla içki hazırlamak için geri yürürken arka taraftaki kapı açılıyor ve Sonbahar'ın içeri girdiğini görüyorum. Beni görünce ben de o donup kalıyoruz. İçkileri teslim mi etsem yoksa bardan kaçsam mı bilemiyorum. Çok beklemem gerekmiyor çünkü onun ayağa kalkması benden daha az zaman alıyor.

"Merhaba," diyor gülümseyerek, "gitmeden önce sizi bulmayı umuyordum." "O içkileri getirdikten sonra bunu yapabilir misiniz?"

Brady

ve ona kafasını çeviren Autumn'dur.

"Son zamanlarda neyin var senin?" diye soruyor ama cevabını dinlemek için yanında kalmıyorum. Oradan uzaklaşır uzaklaşmaz belki de kalmalıydım diye düşündüm, böylece kıçında ne olduğunu öğrenebilirdim. Demek istediğim, ben

Onu sadece birkaç haftadır tanıyorum ama bu birkaç hafta içinde beni üç kez kurtardı, sonuncusu bana bir iş vererek oldu. Yani onun kıçında ne varsa bilirdim ve başıma daha büyük bir hedef tahtası koymamak için yapmaktan kaçınabilirdim.

Masaya doğru yürüdüm ve geçen sefer yaptığım gibi kendimi tanıttım. Yapılacak iyi bir şey gibi görünüyordu. Onlarla küçük sohbetler yapmak ve onları tanımadığımda buralı olup olmadıklarını sormak. Burada oturup bana bakan çok fazla müdavim olmadığı için şükrediyorum. Dedikoduları kayınvalideme götürdüklerine şüphe yok. Emin olduğum bir şey var: Winston kesinlikle kapımın önüne gelirdi ama hiçbir koşulda bu bara girmezdi. En azından çalıştığım yerde olay çıkarmadığı için minnettar olabilirim. Autumn'a doğru ilerlemeden önce birkaç masanın yanından geçerek herkesin iyi olup olmadığını soruyorum. Sonunda bara geri döndüğümde, Autumn Brady'nin yanında içki hazırlıyor, Brady de ona ayağa kalkması için tıslıyor.

"Annemle babam yine kavga ediyor," diye dalga geçiyor Janelle. "Bahsimi Autumn'a yatırıyorum." Yanımda kalıyor.

Autumn, Janelle için içecekleri tepsiye koyarken "Bu iyi bir bahis olur," diye onaylıyor, Janelle de içecekleri alıp uzaklaşıyor. "İyi misin?" diye soruyor ve ben sadece başımı sallıyorum. Başka bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama Brady içecekleri önümdeki tepsiye yerleştiriyor. Nereye gideceğimi söylerken ona gülümsüyorum. Biraz soluklanmaya fırsat bulduğumda bakıyorum ve saatin neredeyse dokuz olduğunu görüyorum. Autumn barın arkasından çıkıp ellerini beline koyuyor ve kapıya bakarken gözleri parlıyor. Charlie ona doğru yürürken "Vay, vay, ," diyor. Aslında ona sinsice yaklaşıyor gibi görünmektedir. Yüzündeki çatık kaşlar onun gibi gülümsememe neden olmazdı. "Bakın kim gelmiş."

"Gidelim," diye iki kelime geveliyor, sesi gergin. Başka bir soru sormadan onunla gitmek yerine, sırtında duran ellerini kalçalarına koyuyor.

"Bana bir öpücük bile vermeden buraya gelip 'hadi gidelim' diye emir mi verdin, Charlie Barnes?" Gözlerim yuvalarından çıkmak üzereydi. "Bütün gün çalıştıktan ve yüz saat gibi gelen bir süre boyunca ayakta kaldıktan sonra."

"Kimin suçu bu?" Brady, hesaplaşmanın kendi payına düşen kısmını araya sokmak için bara yaslanır. Autumn dönüp ona bakmıyor bile. Onun yerine elini kaldırıp orta parmağını ona doğru çeviriyor, gözleri önündeki kocasından hiç ayrılmıyor.

"Şimdi," diye kestirip atıyor, bebeğinin karnını ovuşturarak, "belki de buna yeniden başlamalıyız?"

"Seni omuzlarımın üzerine koyup buradan tekme tokat götürmekle ilgili hiçbir sorunum yok, Autumn Barnes."

Bakışıyorlar ve yemin ederim, bakışmaları sırasında nefes aldığımı bile sanmıyorum. Ta ki kız ondan uzaklaşıp mutfağa doğru yürüyene ve elinde patates kızartması ve hamburgerle dolu bir tabakla geri dönene kadar. "Bunu seninle paylaşacaktım." Bir tabure çekti. "Ama o aptal inek çocuk tavrınla bu ayrıcalığını kaybettin." Bir kızartma alır ve ketçaba batırır. "Yazık sana" -başını iki yana sallayarak patates kızartmasının tadını çıkarıyor

-"Çünkü bu çok iyi."

Charlie'ye bakıyorum, ne yapacağını merak ediyorum, sadece başını salladığını ve ayaklarına baktığını görüyorum, zaten iyi olmadığını düşündüğüm kelimeler mırıldanıyor, sonra yürüyüp tabureyi Autumn'un yanına çekmeden önce. önce eğilip onun boynunu öpüyor. "Çok az, çok geç." Hamburgerinden bir ısırık alırken ona yan gözle bakıyor ve onu izlerken midemin guruldadığını hissedebiliyorum.

Vardiyama başlamadan önce bir şeyler yemeliydim, diye düşündüm kendi kendime ama o kadar gergindim ki aklımdan tamamen çıkmıştı. Şimdi öğle yemeğinden kalan hindili sandviç ve cipsle idare ediyorum. "Dolaptan su kutusunu çıkarabilir misin?" Brady sordu. Başımı sallayıp kapının yanındaki dolaba doğru yürüyorum.

Arkamdan Autumn'dan gelen tıslamaları duyabiliyorum ve bunun Charlie'ye yönelik olduğunu düşünüyorum ama dolabın kapısını açıp içeri adımımı attığım anda arkamda bir sıcaklık hissediyorum. Omzumun üzerinden Brady'ye bakıyorum, o da yanımdan geçip su kutusuna gidiyor. Kapı arkamdan kapanıyor. "Az önce benden su getirmemi istedin," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, ama sonra Autumn'dan o bakışı gördüm, ben de sana yardım etmeye geldim." Bana döndü. "Benim için kapıyı aç," diye talimat veriyor ve odanın küçük olmasından mı bilmiyorum ama onu kendime çok yakın hissediyorum. Işık o kadar loş ki sadece duvardaki su kutularının üzerinde parlıyor, kapının yanında hiç yok.

Kolu çevirip kapıyı itiyorum ama hiçbir şey olmuyor, tekrar tekrar yapıyorum. "Sıkışmış," diyorum ve kapıyı tekrar açmak için itiyorum. Ama bu sefer kulp elimde kırılıyor. "Aman Tanrım," diyorum ona, çantayı bırakıp bana yaklaşırken, "kırılmış!" Panik yapmamaya çalışıyorum ama o bana bu kadar yakın dururken nefesim kesiliyor. Ve bunun odanın çok küçük olmasıyla hiçbir ilgisi yok ve her şey bana çok yakın olan adamdan gelen sıcaklıkla ilgili. Ayrıca tüm gece boyunca barın her yerinde koşturmaktan da kaynaklanıyor, ancak ne zaman baksam Brady'nin gözlerini bana yapıştırdığını gördüm. Muhtemelen bir şeyleri berbat etmediğimden emin olmak istiyordu.

"Bunu nasıl yaptın?" bağırırken aynı zamanda elimden kolu kaptı.

"Hulk'un gücüne sahip olduğumu mu düşünüyorsun-" diye söze başlıyorum, çünkü bana daha da yaklaşıyor ve kapıya doğru eğilerek kolu geldiği yere geri koymaya çalışıyor- "bir kapı kolunu kırabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Gücün hakkında hiçbir fikrim yok," diye pantolonunu indirdi, tekrar takmaya ve bir yandan diğer yana çevirmeye çalışıyordu. "Telefonun yanında mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum yüzümde şimdi tam bir gülümsemeye dönüşen yarım bir gülümsemeyle. "Patronum vardiyam sırasında sosyal medyada gezineceğimi düşünüyor, bu yüzden barın arkasında bırakmamı istiyor," diyeceğim neredeyse ama demiyorum. "Telefonun nerede?"

"Kahretsin, bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyor. "Ofiste de olabilir, barın arkasında da."

"İnanılmaz." Gözlerimi kapatıyorum, onun kokusu bana saldırıyor. "Bu harika, tam da bu gece yapmak istediğim şey."

"Evet," diye mırıldanıyor, önümde ayağa kalkıyor, ayakkabılarının ucu neredeyse benimkine değiyor. "İnan bana, bu gece için bingo kartımda bu yoktu."

"Hayır mı?" Kelimelerin ve ses tonunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışarak soruyorum. "Şok edici."

"Her zaman bu kadar baş belası mısın?" diye soruyor ve bana yaklaştığına yemin edebilirim. Odadaki hava neredeyse elektrikli, ya da belki de vücudum büyük bir sinir gibi hissediyor. "Her zamanki gibi mi?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum ama kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki sanki çıkacakmış gibi hissediyorum. "Sen her zaman bu kadar-" Ben konuşmayı kesince gözleri parlıyor.

"Neyin?" diye soruyor, sesi neredeyse bir fısıltı. "Neyim ben, Harmony?" Beni izlerken gözleri ileri geri hareket ediyor. "Benim ne olduğumu düşünüyorsun Harmony?" Sesi neredeyse bir fısıltı. Ağzım kuruyor. Elindeki sap bir sesle yere düşüyor.

Saçlarıma dolanmadan önce büyük bir şangırtı duyuyorum ve ağzı ağzımda. Dili ağzıma değdiği anda gözlerim kapanıyor. Tekrar açılmalarını istiyorum, böylece bunun gerçekleştiğini ve benim hayalim olmadığını görebiliyorum. Ama yaptığım tek şey dilimi ağzının içine kaydırmak ve iniltisini yutmak oluyor.

BÖLÜM 11

Brady

(Hayatımda birkaç aptalca şey yaptım. Birincisi, kız kardeşime eve gelene kadar işin ne kadar kötü olduğunu söylememekti. İkincisi Harmony'yi işe alıyordu ve bunu burada söylemeliyim. Depoda onu öpmek üç numaraydı. Aslında, üç yerine iki numara olabilir. Ama dili benimkine değdiği ve iniltimi yuttuğu anda bunun bir hata olduğunu an. Onunla lanet bir dolapta öpüşüyorum. Son birkaç haftadır derimin altından çıkmasına izin verdiğim kadın ve onu derimin altından nasıl çıkaracağıma dair hiçbir fikrim yok.

Başını yana çevirdiğimde öpücük derinleşiyor, iki elim saçlarında, başını kavrıyor ve öpücüğün daha da derinleşmesi için zorluyorum. Elleri yanlarımı kavrıyor ve onu kendime çekiyorum. Bu sefer ağzımın içinde inleyen o oluyor. Kapının çalınması ikimizi de birbirimizden uzaklaştırıyor. Gözlerimi açıyorum ve önce kapıya, sonra Harmony'ye bakıyorum. Autumn'un sesini duyduğumda göğsü kabarıyor. "Brady?" Kapıyı çalıyor.

"Evet, kapı kolu kırıldı," diye cevap veriyorum kapıya, sesimi soluğum kesilmiş ya da birkaç dakikadan kısa süren lanet bir öpücükle vücudumdaki tüm kan çekilmiş gibi çıkarmamaya çalışarak. Gözlerim Harmony'ninkileri izlerken o içeri bakmaktan bile kaçınıyor.

Bana doğru. Az önce belimde kenetlenmiş olan yanlarındaki elleri şimdi hareketsiz duruyor. Diğer taraftan gelen kolun sesi dışarı kayıyor ve ben de eğilerek dışarı bakıyorum. "Depoda bir tornavida var."

"Hallediyorum," diyor Charlie ve kapıdan uzaklaşan ayak seslerini duyuyorum.

"İyi misin?" Bunu sorarken sesim neredeyse fısıltıyla çıkıyor ve dönüp bana bakmasını umuyorum. Avucunu önce yanağına, sonra diğer yanağına koyuyor. "Harmony," diye sesleniyorum ve hâlâ bana bakmaktan kaçındığında duruyorum. Seslerin dolaba yaklaştığını duyduğumda, Charlie'nin kapı açılmadan önce kapıyı kurcaladığını duyunca onunla konuşmayı bırakıyorum. Gözlerim sürekli onu izliyor, onunla öpücük hakkında konuşmak istiyorum ama kız kardeşim ve Charlie kapının dışındayken bunun gerçekten iyi bir zaman olmadığını biliyorum.

Ben ona bir şey söyleyemeden çıkıp gidiyor. Autumn'un yanından geçerken "Özür dilerim," diye mırıldanıyor, ona bakıyor ve sonra bana bakıyor.

"Ona ne yaptın?" diye soruyor, önce bana sonra omzunun üzerinden geriye bakarak. "Ona kötü mü davrandın?"

Nefesim kesildi. "Tabii ki ona kötü davranmadım."

"Hey," diyor Janelle, kafasını odaya sokarak, "masalarım az önce gitti. Çıkabilir miyim?"

Parmaklarını bana doğru sallarken "Evet," diyorum ona. "Onu eve götür, olur mu?" Charlie'ye bakıyorum, o da bana bakıyor. Harmony'nin bana bakmaktan kaçındığı gibi ben de ona bakmaktan kaçınıyorum.

Bir kasa su alıp depodan çıkıyorum, kapıyı açık bırakıp barın arkasına yürüyorum. Harmony'nin masalarına gülümseyerek geri döndüğünü ve POS'a gidip bileti beklediğini görüyorum

ve tezgahın üzerine bırakıyor. Bileti alıyorum ve ikimiz sessizce birbirimizle çalışıyoruz. Onun sesini sadece büyüsüne kapılan müşterilerle konuşurken ve gülerken duyuyorum. Hatta o uzaklaşırken birkaçını kıçını kontrol etmeye çalışırken yakalıyorum ve onları dışarı atmamak için her şeyimi harcıyorum.

Son masa kalkıp gittiğinde barın arkasını temizliyorum, çıkmadan önce bana ve Harmony'ye el salladıklarından emin oluyorum. Masayı temizliyor, bardaklarla geri geliyor ve onları bulaşık koyduktan sonra bezi ve sprey şişesini alıyor.

Masalara doğru yürüyor, hepsini siliyor. Ağzım ona bir şey söylemek istiyor,

ama her açıldığında, hiçbir şey çıkmıyor. Tek bir kelime bile. Tek bir hece bile. Tek bir lanet şey bile. Sanki bildiğim tüm kelimeler yok olmuş gibi. Bir masadan diğerine geçmesini izliyorum, kendi tarafımda acele etmeye ve birlikte bitirdiğimizden emin olmaya çalışıyorum. Ben barı silmeyi bitirirken o da son masaya ulaşıyor. "Hepsi bu kadar mı?" diye soruyor ve ellerimi kalçalarıma koyuyorum. Onu öptüğüm için duyduğum suçluluk duygusu omurgamda kükrüyor.

Hayır, kafam öyle olmadığını haykırıyor. Onu dolapta olanlar hakkında konuşmaya zorlamak yerine "Evet," diyorum.

Başını sallayarak bana bakıyor ve ben ellerimi yumruk başımı barın üzerine koyarken dolaba doğru yürüyor. Barın yanından geçmek üzereyken ben de kalkıp ona katılıyorum. Omzunun üzerinden bakıyor ve neler olduğunu merak ettiğini görebiliyorum.

"Geç oldu," diyorum yanına giderken. "Seninle arabana kadar yürüyeceğim."

"Bu gereksiz," diye mırıldanıyor, olduğu yere çakılıp kalmış.

"Burada durup tartışabiliriz" -kalçamı kaldırıyorum- "ya da seninle arabana kadar yürümeme izin verebilirsin." Bana bakıyor. "Ve bir şeyler hakkında konuşurken, orada ne olduğunu da tartışabiliriz." Başımla dolabı işaret ediyorum.

Gözleri benden dolaba gidiyor ve sonra başını sallamadan önce tekrar bana dönüyor. "Hayır." Eğildi ve bardan çıktı. Onu arabasına kadar takip ediyorum, binmesini izliyorum ve beni ezmeye karar vermeden önce yoldan çekiliyorum. Tekrar içeri girmeden önce kırmızı ışıkların uzakta kaybolmasını izliyorum, kapanışı bitiriyorum ve sonra eve gitmek için kendi eşyalarımı almak üzere arka tarafa yöneliyorum. Sokağıma girdiğimde boynumdaki kaslar gerilmişti. Birkaç sundurma ışığının yanması dışında tüm evler zifiri karanlık.

Sokakta huzurlu ve sakin bir şekilde ilerlerken gözlerim Harmony'nin evinin önündeki sokağa park etmiş arabaya takılıyor. Arabanın yanından geçerken direksiyonda oturan sürücüyü fark ediyorum. Arabayı garajıma çekerken yüzü dönüp beni izliyor. Kamyonetimden inerken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bir an için ona bakıyorum, sonra farların caddeden aşağı indiğini ve onun garaj yoluna döndüğünü görüyorum. Arabasından inişini izliyorum, onu izleyen adamı fark etmiyorum bile.

Kapının kapanma sesini duyduğumda ona doğru yürümeye başlıyorum ve şimdi gözleri ona doğru yürüyen adama doğru uçuyor. Ayaklarım daha da hızlanıyor. "Harmony Cartwright," diyor adam ona yeterince yaklaştığında. Elinde bir şey tutan adamı izliyorum ve nabzım duruyor, damarlarıma buz doluyor.

O da aynı şekilde hissediyor olmalı çünkü oğlunun güvende olduğundan emin olmak için arabanın arka kapısını kapatıyor. "Affedersiniz?" diye cevap veriyor ve adam onun önünde durduğu anda ben de onun yanında oluyorum. Adamın daha fazla yaklaşmasını engellemek için elimi onun önüne uzatıyorum, aynı anda vücudumun yarısı da onu korumak için hareket ediyor.

"Harmony Cartwright sen misin?" diye tekrar sorar. "Sen de kimsin lan?" Sesim gergin bir şekilde patlıyorum.

Elini yukarı kaldırdığında katlanmış bir kâğıt görüyorum. "Harmony Cartwright'ı arıyorum," diyor, sorumu duymazdan gelerek.

"Saat gece yarısını geçti," diye hatırlatıyorum ona. "Birini bulmak istiyorsan, hava aydınlandığında gelmelisin, gecenin bir yarısı değil." Ona doğru ilerliyorum; ellerimi onun üzerine koymaktan kendimi alıkoyabileceğimden emin değilim.

"Dinle, ben sadece işimi yapıyorum." Onu arabasına geri bindirmeme bir saniye kaldığını hissetmiş olmalı.

"Kimsin sen?" Harmony arkamdan sordu.

"Harmony Cartwright olduğunuzu teyit etmeniz gerekiyor." Benim üzerimden ona bakıyor.

"Ben Harmony," diyor ona ve o da başını sallıyor.

"Size hizmet edildi." Etrafımda dolanıyor ve pa- per'i ona uzatıyor.

"Affedersiniz," diyor, eli otomatik olarak adamın elinden kâğıtları almak için kalkıyor.

Sonunda "Ben bir tebligat memuruyum," diyor ve vücudum bir süreliğine de olsa rahatlıyor. "Eve döndüğünde sana tebligat yapıldığından emin olmak için bana iki kat para ödedi." Dönüp arabasına doğru yürümeden önce üzgünmüş gibi ona bakıyor.

Tüm bu süre boyunca onu izliyorum; arabasına biniyor, çalıştırıyor, sonra garaj yoluna giriyor ve geri geri giderek caddeden aşağı iniyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, Harmony'nin gazeteleri açtığını ve üzerlerinde ne yazıyorsa okuduğunu görüyorum. "Nedir bu?" diye soruyorum. diye soruyorum ve o sadece başını sallıyor.

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyor.

"Hiçbir şey mi?" Ona tekrar ediyorum. "Gecenin bir yarısı sana hizmet ettiğine göre bir şey olmalı," diye karşılık veriyorum.

Elinden kâğıtları alırsam çok sinirlenecekti. Tam bunu yapmayı düşünüyordum ki arka kapı açıldı ve Wyatt gözlerindeki uykuyu silerek kafasını dışarı uzattı.

"Evde miyiz?" diye soruyor uykulu bir şekilde.

"Evet bebeğim," diye mırıldanıyor Harmony sessizce, kâğıtları katlayıp kot pantolonunun arka cebine yerleştiriyor. "Çantalarını al," diyor ona ve o da arabadan inerek çantasını kapıyor.

"Merhaba Bay Thatcher," diyor merdivenlere doğru yürümeden önce. Gözlerimi tekrar annesine çevirmeden önce yeterince uzaklaşmasını bekliyorum

"Harmony," diyorum, sanki hayatım boyunca onun adını söylemişim gibi.

"İyi geceler, Brady," diyor, topuklarının üzerinde dönüp oğluna katılmak için merdivenlerden yukarı yürüyor ve kapıyı çarparak yapacağımız konuşmayı bitirdiğini açıkça belli ediyor. Gökyüzüne bakıyorum, yıldızların parıltısını görüyorum ve kendimi sakinleştirmek için ona kadar sayıyorum. Eğer Wyatt içeride olmasaydı, muhtemelen ona ulaşmak için kapıya hücum ederdim. Bunun yerine, ışıkların yanmasını bekledim ve izledim ama hiçbir şey olmadı. Ev karanlıkta kalıyor ve az önce olanlar yüzünden başım dönerken kendi evime geri dönmekten başka çarem kalmıyor. Tanıdığım sadece bir kişi ona bunu yapabilirdi ve ellerim yumruk oldu. Gecenin bir yarısı ona servis yaptıracak kadar cüretkârdı. Başımı sallıyorum, öfke o kadar hızlı yükseliyor ki, evimin ön merdivenlerinden çıkarken patlamamam bir mucize.

Anahtarı kilide sokup kendi kapımı çarparak doğruca yatak odama çıkıyorum ve botlarımı tekmeliyorum. Nasıl uykuya daldığımı bilmiyorum. Kalkıp kahve almaya gidiyorum ve arabasının orada olmadığını fark ediyorum, bu beni biraz korkutuyor ama bunu bir kenara itiyorum. "Bu senin sorunun değil," diyorum kendime, "boş ver."

Giyinip Pazar öğle yemeği için babamın yanına gidiyorum, babam hastalandığından beri yaptığımız bir şey bu. Autumn, Charlie'yle birlikte geliyor ve Autumn babamla yalnız vakit geçirirken benimle oturmak için arka bahçeye çıkıyor. "Harmony'yi işe mi aldın?" diye soruyor, birasını dudaklarına götürüp bir yudum alırken.

"Evet," diye onaylıyorum, sandalyede arkama yaslanıyorum, elimde kendi biram, "Yaptım."

"Bu akıllıca bir karar mı?" Birayı iki sandalyenin arasındaki masanın üzerine koyar.

"Bu da ne demek oluyor?" Tersliyorum ve onun sırıtışını gizlemeye çalıştığını görebiliyorum.

"Sadece bunun akıllıca bir karar olup olmadığını soruyorum, uğruna katlanmak zorunda kaldığın-"

Elimi kaldırarak sözünü kestim. "Kız kardeşimi asla hiçbir şeyin önüne koymam."

Kıkırdıyor. "Sence bu umurumda mı?" diye soruyor bana. "Onunla bir daha uğraşmaya kalkışsınlar."

"Peki sorun nedir?" Soruyorum ve ona bakmadan önce biramdan bir yudum alıyorum ve onun beni incelediğini görüyorum. "Onun bir işe, bizim de bir sunucuya ihtiyacımız vardı."

"mi?" Başını yana eğiyor. "Autumn son beş aydır başka bir sunucu tutman için tepene biniyor ve sen onu başından savıyorsun."

"Haklı olduğunu fark ettim," diye itiraf ediyorum. "Peki ne önemi var?"

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" Bana bakıyor ve bu işin peşini bırakmayacağını biliyorum, o yüzden ben de ona söyleyebilirim. Pencereden baktığımda Autumn'un kafasının arkasını görüyorum, babamın söylediği bir şeye gülüyor.

"Bunu büyütmeni istemiyorum," diyorum, "ve bunu kendine saklamanı istiyorum."

"Kız kardeşinden bir şeyler saklamayı sevmiyorsun." Eve dönüp bakıyor, onu gördüğünde gözleri yumuşuyor.

"Onu er ya da geç bilgilendirmek zorunda kalabilirim ama şu an için bilmesi gerekmiyor," diye mırıldanıyorum ve o da arkasını dönüyor. "Har- mony yan taraftaki eve taşındı." Sonunda birine söylüyorum; kaşları birbirine çarpıyor.

"Hangi ev?" Hangi evden bahsettiğimi çok iyi biliyor. "O evin yanında yürümek bile güvenli değil."

Biramdan bir yudum alıyorum. "Evet," diye katılıyorum ona, "o buraya taşındı ve Winston onu takip etti. Aklını kaçırmış bir halde ortaya çıktı." Ona bakıyorum. "Arabayla ona gitti ve oğlu evdeyken olay çıkardı."

"Tanrım," diye tıslıyor, " nesi var böyle?"

"Bu sorunun üstesinden gelmek için gün içinde yeterli zaman yok." Bira şişesini dizime koydum. "Ayrıca onu sikimde bile değil. İlk seferden sonra yüzüne vurdum. Geri geleceğini sanmıyordum ama o bir Cartwright ve pisliğin teki, bu yüzden tekrar geldi ve ben de yine yüzüne vurdum. Sessizdi, ya da en azından öyleydi."

"Brady," diyor, sesi beni uyarıyor.

"Dün gece eve geldi ve bazı evraklar ona tebliğ edildi," diyorum, elim bira şişesini o kadar sıkı kavrıyor ki, yumruğumun içinde kırılmamasına şaşırıyorum. "Hafta sonu ve gece yarısından sonra ona tebligat yapmak için iki kat para aldılar."

"Neden dava edildiğini biliyor musun?" diye yüklü bir soru soruyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Uykulu oğlunu arabasından indirirken benimle paylaşmak istediği bir şey değildi." Bacağım sinirle bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. "Ne olursa olsun, muhtemelen o orospu çocuğuyla bir ilgisi vardır."

"Her şeyin onunla ilgili olduğuna bahse girerim." Şişeyi eline alıyor. "Kız kardeşine söylemelisin, böylece her şeye hazır ol-

Bunun bir geri tepmesi olacak," diye ısrar ediyor ve birasından bir yudum alıyor. "Gafil avlanamayacak kadar çok çalıştı, özellikle de senin tarafından."

Derin bir nefes . "Evet, evet," diye kabul ediyorum. "Ona söyleyeceğim." Kapıya bakıyorum, babamın elinde bir tepsiyle dışarı çıktığını görüyorum. "Sadece bugün değil."

Başını sallıyor, kalkıyor ve tepsiyi taşımasına yardım etmek için babamın yanına gidiyor. Birlikte öğle yemeği yiyoruz ve tüm bu süre boyunca aklım onda dolaşıyor. Nerede olabileceğini düşünüyor, iyi olup olmadığını merak ediyorum. Wyatt'ın dün gece olanları duyup duymadığını merak ediyorum.

Bara gelip gün için hazırlık yapmaya başladığımda bile bir tuhaflık olduğunu hissediyorum. Arka cebimden telefonum çalıyor ve onu çıkardığımda Taylor'dan bir mesaj olduğunu görüyorum.

Hey, ben de sana ulaşmaya çalışıyordum.

Görmezden gelmeyi düşündüm ama bunun yerine ona geri mesaj attım.

Ben: Hey, evet, üzgünüm, işte çok yoğundum.

Mesaja daha fazla bir şey yazmıyorum ve telefonu kaldırıyorum ki kafamı kaldırıp birkaç kişinin içeri girdiğini göreyim. Mutfak kapalı olduğu için Pazar günü çalışan kimse yok, bu yüzden çok kalabalık değil. Barı kapatıp masaları silerken aklım hemen ona gidiyor.

Evimin önüne geldiğimde gözlerim otomatik olarak onun evine gidiyor. Saatin dokuz olduğunu görünce, evinde ışıkların yanmasını bekliyorum ama ev karanlık. Eğer arabası garaj yolunda olmasaydı, orada kimsenin olmadığını düşünebilirdim. "En azından evde," diyorum kendi kendime, göğsümde bir sıkışma hissediyorum. "En azından güvende."

BÖLÜM 12

Uyum

("İyi günler." Okul bahçesine koşmadan önce başını öpüyorum.

Çantasını diğer çantaların arasına atarken arkadaşlarıyla tarlaya gidiyor. Eve dönene kadar her şeyi kilit altında tutmaya çalışırken bir elimle çitlere tutunuyorum. Kağıtların ağırlığı çekmecemde ağırlaşıyor. Aldığımda hızla okuduğum ve dün Winston'ın ortaya çıkacağı korkusuyla bizi evden çıkarmak için acele ettiğim kâğıtlar. Onun yerine bizi bir sonraki kasabaya götürdüm ve orada piknik yaptık. İki saat boyunca oğlumun futbol topuna vuruşunu izledim ve sonra kalkıp ona top fırlattım.

Son iki günde altı saatten fazla uyuduğumu sanmıyorum, kanepede uyumayı tercih ettim, arabanın gelmesini bekledim. Winston'ın gelip olay çıkarmasını bekledim. *Lanet* olası *Winston*, diye düşünüyorum kendi kendime. Bana Wyatt'ı vermemiş olsaydı, onun işe yaramaz bir insan müsveddesi olduğunu çoktan anlamış olurdum.

Zil çalıyor ve gözlerimi kırpıştırarak Wyatt'ın arkadaşlarıyla birlikte yere yığılmış okul çantalarına doğru koşarken sıçrayan kahverengi saçlarını izliyorum. Bana bir saniye bakıp "Hoşça kal anne!" diye bağırdığında her biri kendine uygun olanı alıyor. Sonra sıraya girer ve kapıdan içeri girer. Ancak o zaman

Kapalı ve tüm çocuklar içeride, uzaklaşıp arabaya doğru gidiyor muyum?

Evime doğru ilerlerken başım öne eğik, kendimi içeri bırakıyor ve basamakları ikişer ikişer çıkıyorum. Odama girip çekmeceme doğru ilerliyorum, parmaklarım kalın beyaz katlanmış kâğıtları yakalayana kadar giysilerimi hareket ettiriyorum. Odadan çıkıp mutfağa doğru yürürken boynum ısınıyor. Arka cebimden telefonumu çıkarıp sandalyeye oturuyorum, kâğıtları açıyorum, sayfaların en üstündeki Mont- gavin İlçe Mahkemesi yazısını okurken ellerim titriyor. Midem bulanıyor ve nefesimi kontrol etmeye çalışarak gözlerimi kapatıyorum.

Gözlerim açılıyor ve Winston Cartwright'ın davacı, Harmony Cartwright'ın da davalı olduğunu görüyorum, sonra gözlerim aşağıya iniyor ve bu sefer neden beni dava ettiğini anlıyorum.

Çocuğun velayeti, Wyatt Wallace Cartwright. Gözlerim kâğıdı tarıyor ve bu dilekçeye yanıt vermek için yedi günüm olduğunu, ardından bir dava açılacağını görüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve telefonumu çıkarıp yakınımdaki avukatları aramak için tarayıcıyı açıyorum. İlkine tıklıyorum ve çalmasını bekliyorum. Resepsiyonist cevap veriyor. "Merhaba," diyorum gergin bir şekilde. "Bilgi almak için aramıştım," diye söze başlıyorum. "Yaklaşan bir davamla ilgili olarak konuşabileceğim bir avukat olup olmadığını merak ediyordum."

"Duruma göre değişir," diye yanıtlıyor. "Ne tür bir dava?"

"Bu bir velayet davası," diyorum ve cevabını bekliyorum ama hemen ekliyorum, "eğer bir avukatınız varsa, ücretinin ne kadar olduğunu miyim?"

"Bu konuda uzmanlaşmış biri var ve saati üç yüz elli dolar alıyor," dedi ve midemde bir şey olsaydı eğilip kusardım. "Eğer vermek istersen

Bana adınızı ve numaranızı söyleyin, sekreterinin birkaç konuyu görüşmek üzere sizi aramasını sağlayabilirim."

Gözlerimi kapatıyorum. "Elbette," diyorum, bunu karşılayamayacağımı bile bile, özellikle de Cartwright'ların nasıl çalıştığını bildiğim için. Erteleyecekler, erteleyecekler, tekrar tekrar erteleyecekler. Mahkemeye gideceğiz ve içeri girip başka bir dilekçe vermemi isteyecekler ve ben de avukatıma geldiğim için para ödemek zorunda kalacağım. "Ben Harmony Cartwright."

"Aslında yeni müşteri kabul etmiyor," diyor. "İyi şanslar." Telefonu yüzüme kapattı.

"Peki o zaman," diye mırıldandım, bunun neden olduğunu çok iyi biliyordum. Listedeki ikinci isme doğru ilerliyorum. Teker teker hepsi bana aynı bahaneyi sunuyor: yeni müşteri kabul etmiyorlar. Sonunda gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve kağıtlar ıslanıyor.

Elimdeki telefon çaldığında listedeki bir sonraki avukatı aramak üzereydim ve aptalca bir şekilde yeni müvekkil almadıklarını söylemeden önce numaramı alan avukatlardan biri olacağını düşündüm, ancak yerel bir numara gösteriyordu. "Alo." Telefonu kulağıma götürüyorum.

"Harmony," dedi kadın adımı söyleyerek, "ben

Sonbahar." "Selam," diye cevap veriyorum ona.

"İş için tüm evrakları doldurduğunu biliyorum ama en önemlisini unuttum," diye itiraf ediyor ve gülüyor. "Maaş bordrosu yapmaya gittim ve senin hiçbir bilgin bende yoktu." Dışarıya bakıyorum. "Acaba çok zahmet olmazsa hemen gelip doldurabilir misiniz?"

"Evet," diye cevap veriyorum, masadan uzaklaşarak. "Artık gelebilirim."

" teşekkür ederim. İçeri girdiğinizde arka tarafa gelin.
Ofisteyim."

"Yakında görüşürüz," diyorum ona ve kalkıp banyo odasına doğru yürüyorum. Soğuk suyu açarak yüzümü yıkıyorum ama gözlerimdeki ve burnumun ucundaki kızarıklığı gizlemek için yapabileceğim pek bir şey yok.

Telefonumu ve çantamı kaptığım gibi güneş ışığına çıkıyorum ve hem serin havayı hem de güneşin sıcaklığını hissediyorum. Arabaya biniyorum ve bara doğru ilerlemeden önce camları açıyorum. Arka tarafa park ettiğimde kırmızı kamyonetinin burada olduğunu görüyorum ve kağıtlar bana tebliğ edildiğinden beri onu görmediğim için şükrediyorum. Yavaş yavaş unutmak istediğim birkaç geceden biri olmaya başlamıştı. Onunla lanet olası bir dolapta öpüştüğümü, sonra da eve döndüğümde gecenin bir yarısı bana tebligat yapıldığına şahit olduğunu unutmak. Servis yapıldığı anda öpücük aklımdan en uzak şeydi. Bara girdiğimde başımı kaldırıp omuzlarımı geriye attım ve barın boş olduğunu ve tüm ışıkların kapalı olduğunu gördüm. Autumn'un talimatlarına uyup arka tarafa yöneldim ve onunla yüz yüze gelmemek için küçük bir dua ettim.

Öpüşmenin gerçekleştiği suç mahallinin önünden geçerken kapının kapalı olduğunu ve yerine yeni bir kol takıldığını görüyorum. Kapıya doğru yürüyorum, iterek açıyorum ve viski ürettikleri arka tarafa geçiyorum. Tüm ışıklar yanıyor ve ofise doğru yürürken yan taraftaki insanları duyabiliyorum.

Autumn'u masanın arkasında oturmuş, bir şeyler çiğnerken suyundan bir yudum alırken görüyorum. Kapı pervazına vuruyorum ve bana bakıyor, yüzünü dolduran bir gülümseme, onu bire bir görmekten duyduğum küçük tedirginliği ortadan kaldırıyor. Gülümsemesi çabucak kayboluyor. "İyi misin?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Evet," diye yalan söyledim, "sanırım alerjim var." Bu bahaneyi biri bana söylese ben bile gülerdim.

"Öyle mi?" Ellerini önünde kavuşturarak masasında öne doğru eğildi. "Bunun sadece bahar aylarında olduğunu sanıyordum."

Omuz silkiyorum, yalana çok daha fazlasını eklemek istemiyorum. "Bir şey doldurmam mı gerekiyor?" Konuyu değiştiriyorum ve o da uzanıp en üstteki manila klasörü alıyor ve açıyor.

"Evet," dedi ve bana uzattı. "." Sandalyeyi işaret ediyor, ben de yürüyüp sandalyeyi çekiyorum ve üzerine oturuyorum. "İçecek bir şey ister misin?" Yan tarafa geçip ofisinin köşesindeki küçük buzdolabını işaret ediyor. "Size bir parça kek ikram edebilirim." Çatalla yiyor gibi görünen kek somununu işaret ediyor. "Ama bu Bayan Maddie'nin son pastasıydı ve krem peynir kreması ile çilekli bir pasta, üzgünüm ama hepsi benim."

Ona kıkırdıyorum. "Sorun değil, gerçekten aç değilim," diyorum ona. "Limon soslu yaban mersinli limonlu keki denemelisin." Gözleri büyüyor. "Geçen gün yedim ve sanırım en iyisiydi."

"Keşke fırıncının kim olduğunu bilseydim, kutu kutu sipariş verirdim," diye itiraf ediyor. "Bayan Maddie bana kim olduğunu söylemeyi reddediyor." Omuz silkiyorum ve onunla göz teması kurmuyorum. "Her neyse, işte doldurmanız gerekenler." Kağıdı bana uzattı. "Bunun için üzgünüm." Derin bir nefes alıyor. "Bunun için hamilelik beynimi suçluyorum." Gülüyor. "Ya da en azından kendime öyle söylüyorum."

"Bu bir şey," diye onaylıyorum, "ve sonrasında bile sanki sürekli bir şeyleri unutuyorsun."

"Bildiğim iyi oldu." Bana bir kalem uzatıyor ve ben de kâğıda bakarak bankamın adını yazıyorum. "Ee, nasıl gidiyor?"

Gözlerim hemen parlıyor ve Brady'nin ona olanları anlatacağını bilmeliydim. "Sanırım yapmam gerektiği kadar iyi yaptığımı söyleyebilirsin." Tekrar kâğıda bakıyorum ve hesap numaramı giriyorum.

"Sorun bardaki vardiyalar mı?" diye soruyor, sesi endişeyle dolu. "Belki daha kısa vardiyalar alabilir misin diye bakabilirim."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Vardiyaya ihtiyacım var." Sanki geçirdiğim günden sonra kopmaya bir tel uzaktaymışım gibi konuşuyorum. "Geçen gece bana servis yapılmasından bahsettiğini sanıyordum."

Nefes nefese, "Özür dilerim." dedi. Yüzü şaşkınlıkla doludur. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ama," başladım, kalem parmaklarımın arasından düşüyordu, "Brady'nin emin olduğunu sanıyordum."

"Brady?" diye adını soruyor.

"Belli ki bana servis yapılırken o da oradaydı." Kalbimin daha önce delirdiğini düşünmüştüm ama şimdi hiç de öyle değil.

"Üzgünüm" -elini kaldırdı- "oraya geri dönmeniz gerekecek."

Şu an kafası karışık olan benim. Ona hiçbir şey söylemedi mi? "Brady benim komşum," diyorum, neden bilmiyorum ama söylüyorum ve yine nefesi kesiliyor.

"Sen ona o elmalı turtayı pişiren komşusun," , sanki az önce ona Birleşik Devletler başkanıyla doğrudan bağlantım olduğunu söylemişim gibi. "Tanrım, çok güzel bir turtaydı." Pastaya bakıyor, geri dönmeden önce bir ısırık daha alıyor. "Peki, Brady' yanında yaşıyorsun ve sana ne için tebligat yapıldı?"

"Winston Wyatt'ın velayeti için bana dava açıyor," sonunda ağzımdan kaçırdım ve akmaya başlayan gözyaşlarımı hızla sildim, "ve bir avukata ihtiyacım var." Keşke şu anda çenemi kapatabilseydim, ama ağzım her şeyin gitmesine izin veriyor. "Ama bugün aradığım her yerde kimsenin yeni müvekkil almadığını söylediler." Vücudum kelimenin tam anlamıyla kontrolsüzce titriyor. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?" Diye soruyorum ama aslında ona sormuyorum. Yüzü bembeyaz kesilmiş ve ağzı açık kalmış.

"Aradığım her avukat müvekkil kabul etmiyor." Gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını fark etmiyorum bile. Odadaki havanın değiştiğini fark etmiyorum. Hiçbir şey fark etmedim. Fark etseydim, onun odaya girdiğini fark ederdim. Autumn'un, herkesin içinde eridiğim sırada bana diktiği gözlerinin omzumun üzerinden kaydığını fark etmezdim ama zaten çoktan gitmiştim. "Ama değiller ve bu saçma çağrıya yanıt vermek için yedi günüm var." Gözlerimi kapattım, son gözyaşlarımın da göz kapaklarımın üzerinden akıp gitmesini umuyordum. "Bir avukatın var mı ya da yeni müvekkil kabul eden birini tanıyor musun?" Ona bunu sormanın yapmamam gereken bir şey olduğunu biliyorum ama kelimenin tam anlamıyla sıkışmış durumdayım.

Ağzını açıyor ama ses arkamdan geliyor ve çok sinirli bir adamdan geliyor. "Sana dava mı açıyor?"

BÖLÜM 13

Brady

(Ofise girdiğimde ne duymayı beklediğimi bilmiyordum, ama duyduklarımın duyacağım son şey olduğunu söyleyebilirim.

duyacağımı sandım. Bunu gizli tutmaya, bastırmaya çalıştım ama ağzımın başka planları vardı, "Sana dava mı açıyor?" diye kükredi.

Kafasını kaldırıp bana doğru bakıyor ve yüzünün gözyaşlarıyla dolduğunu görüyorum, böyle bir pislik için dökülmesi gerekenden çok daha fazla gözyaşı. "Brady." Kız kardeşimin sesi bir tür uyarı gibi çıkıyor ve buna kulak vermem gerekiyor ama vermiyorum.

"Sana dava mı açıyor?" Tekrar soruyorum, yüzünün kül rengine dönüşmesini izliyorum. "Yanlış duymuş olmalıyım, değil mi?" Gözlerimi ondan ayırmadan ona bakıyorum. Her lanet saniyeyi beklerken, daha da sinirleniyorum, vücudum çok gerginleşiyor.

"Sen yapmadın," diye fısıldıyor. "Wyatt'ın tek velayetini istiyor." Elinin titrediğini görebiliyorum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi duran Autumn'a bakarak soruyorum, o da bana sakin olmamı söyleyen bir bakış atmaya çalışıyor. "Son birkaç hafta içinde iki kez geldi ve bunu aklını kaçırmış bir şekilde yaptı."

"Brady," diye mırıldanıyor Autumn, ayağa kalkıp masasının etrafında dolanırken, "onu korkutuyorsun." Elini koluma koyarken ona bakıyorum. "Sakin olur musun lütfen?"

"Bunun nasıl mümkün olduğunu açıklar mısın?" Harmony'ye soruyorum ve o sadece omuz silkiyor.

"Avukatım yok," diye itiraf ediyor, sesi yenilmiş gibi çıkıyor, "ve son avukatım da o kadar iyi değildi. Ve, şey, bütün para onlarda ve bende değil." Aklım bana karışmamamı söylüyor ama ağzımın başka planları var. Besbelli.

"Benim bir avukatım var," diyorum ve avukatımın ona yardım edip edemeyeceğini bile bilmiyorum. "Numarasını alıp sana mesaj atarım." Midemin çukuru yanıyor.

"Teşekkür ederim." Bana bakmaktan kaçınıyor. "Gidip Wyatt'ı okuldan almam gerekiyor." Doldurduğu kâğıda bakıyor ve sonra tekrar Autumn'a dönüyor. "Her şey bitmiş gibi görünüyor."

"Teşekkür ederim," diyor usulca ona. Sonra kapıdan çıkmak için etrafımda dolanıyor ve benden olabildiğince uzağa gittiğinden emin oluyor. İçimdeki her şey onu kollarıma almak istese de, ona odadan çıkma şansı vererek kenara çekiliyorum. Kapının önünde durup bize bakıyor. Gözlerini dolduran yaşlar beni hayrete düşürüyor. "Dünyadaki onca insan arasında senin öne çıkıp bana yardım etmek isteyeceğini hiç düşünmemiştim." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. Elim onu silmek için hareket ediyor ama Autumn onu durduruyor. "Özellikle de sana ve ailene yaptıkları onca şeyden sonra." Gözleri benimkilerde değil Autumn'unkilerde. "Ama sahip olduğum tek şey o. Onun her şeyi iyi ve o da onlar gibi olmadan önce kurtulmam gerekiyordu." Sesi kırık, gözleri daha önce hiç parlamamış gibi bakıyor. Bana bir kez bile bakmadan odadan çıkıp gitti.

Ancak onun barın kapısından çıktığını gördüğümde Autumn elini kolumdan bırakıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor ve ben

dönüp ona bakıyor. "Onlarla aramızdaki tek bir meseleyi hallettik ve işlerimiz nihayet yolunda gidiyor." Masasına geri dönüp oturdu. "Onu işe almak bir şey, ama şimdi onun için bir avukat tutacaksın." Çatalını alıyor ve içeri girdiğinde heyecanla aldığı pastaya batırıp bir ısırık alıyor. "Şimdi de ayıyı mı dürtmek istiyorsun?"

"Bizim için çalışan başka biri için yapmayacağım hiçbir şeyi yapmıyorum," diyorum ve o da başını yana eğiyor. "Bunu herkes için yapardım," diyorum sonunda, öyle bir duruma düşersem Harmony için yaptığımın aynısını yapacağımı umarak.

"Ama sen yapar mıydın?" Çatalını bana doğrulttu.

"Çocuğunu ondan almak istiyorlar!" Sonunda kükredim ve gözleri büyüdü. Nabzımı kontrol altına almak için gözlerimi kapatıyorum. "Nasıl olduklarını bilirsin." Sesim alçalıyor. "O insanların ne kadar boktan olduğunu en iyi sen biliyorsun."

Cep telefonunu eline alıp hoparlöre vermeden önce "Evet," onaylıyor. Zil sesi odayı dolduruyor ve kimi aradığını merak ediyorum. Charlie'nin sesini duymadan önce içki fabrikasına bakıyorum.

"Hey, bebeğim," diye cevap veriyor ve arka planda atların sesini duyabiliyorum.

"Hey," diyor telefona bakarak. "Benimle öğle yemeği yemek ister misin diye merak ediyordum."

Saatime bakıyorum ve öğleden sonra üçü biraz geçtiğini görüyorum. "Hemen geliyorum." Telefonu kapatıyor ve kız bana bakıyor.

"Bunu neden yaptın?" Soruyorum, ama bana cevap vermesini beklemiyorum. "Onu buraya çağırmak gerekli miydi?"

"Evet," diyor. "Ona ihtiyacımız olacak ve nedenini göreceksiniz."

Başımı sallayarak odadan çıkıyorum ve bugüne kadar en sevdiğim yeni viski karışımını sakladığımız tarafa gidiyorum. Bardağı ağzıma götürüp bir yudum alıyorum. Elmanın keskin tadı, sıcak viskiyle aynı anda dilime çarpıyor. Yan kapı açılıp Charlie içeri girerken ona bakıyorum. "Yaptığın işi bırakıp buraya mı geldin?" Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum, hâlâ kovboy çizmelerini, kirli kot pantolonunu ve ona uygun kirli gömleğini giydiğini görüyorum. Bir kadeh daha içmek için şişeyi tekrar geri çekiyor.

"Karım benimle öğle yemeği yemek istiyor." Ofise doğru yürüyor. "Gelip onunla öğle yemeği yiyeceğim." Masanın etrafında dolanıyor ve karısının başını arkaya eğmesini bekliyor, sonra eğilip dudaklarını öpüyor, eli yanağına gidiyor. "Hey, bebeğim."

"O el temiz olsa iyi olur." Kendi eli onun yanağına geliyor, onunla alay ediyor. Ama kirli olsa bile umurunda olmayacağını biliyorum.

Dudaklarını tekrar öpmeden önce ona sırıtıyor. "Tadın kek gibi," diye gözlemliyor, masasına bakıyor ve çatalını kapıyor. Adam çatalı pastaya batırıp bir ısırık aldığında, nefes nefese kalarak itiraz ediyor. "Bu çok güzel," diye mırıldanıyor bir ağız dolusu lokmayla.

"Ateşli olduğun için ," diye homurdanıyor sıkılmış dişlerinin arasından ve çatalı ondan kapıyor, "ve seni bu pastadan ve çocuğunu taşıdığımdan biraz daha fazla seviyorum."

Masasının kenarına otururken ona gülüyor. "Öğle yemeği yiyeceğimizi sanıyordum?" diye sorar.

"Bu bir yalandı," diye itiraf ediyor ona ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Yüzündeki sırıtış kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor. "O değil." Kadın başını sallıyor.

"Oh." Gülümsemesi azalıyor. "Peki yemek yiyecek miyiz?"

"Kardeşimin yeni bir komşusu olduğunu biliyor musun?" diye soruyor ve kısa bir süre önce Harmony'nin oturduğu sandalyeye otururken bana bakıyor.

"Oh, ona söyledin mi?" diyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

"Bir saniye bekleyin." Elini kocasına doğru kaldırdı. "Bana mı söyledi?" Autumn ona sorar. "Vay canına, biliyor muydun?"

"Yani..." Charlie omzunun üzerinden bana bakıyor. Kız kardeşime gösterdiği sevgi dolu bakış artık yüzünde yok ve onun yerine ters ters bakıyor.

"Ona dün söyledim," dedim kız kardeşime. "Sana söylememe izin vermesini söyledim."

"İlginç." Sandalyesinde arkasına yaslanır ve ellerini karnının üzerine koyar. Charlie eğiliyor ve kendi elini karnının üzerine koyuyor. Kadın ona ters ters bakıyor ama elini karnında bırakmasına izin veriyor. "Peki birbirinizle başka neler paylaştınız?"

"Hiçbir şeye cevap vermeyeceğim," diyor Charlie. "Sadece burada dinliyor olacağım."

"Peki o zaman, konuşacağım." Autumn elini onunkinin üzerine koymak için hareket ettirdi. "Harmony'yi bugün ofise çağırdım çünkü ona bir kâğıt doldurtmayı unutmuşum." Bana değil Charlie'ye bakıyor. "Ağlamaktan yüzü kızarmış bir halde geldi ve-"

Charlie onun sözünü keser. "Ağlıyor muydu?" Sanki onu ağlatan benmişim gibi omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Siktir ." Sesim öfkeyle doluyor. "Neden onu ağlatacağımı düşündün ki?"

"Sadece bir soru." Sonbahar'a geri döner.

"Cartwright'lar oğlunu ondan almaya çalışıyorlar." Autumn birkaç bölümü atlıyor ve hikâyenin asıl noktasına geliyor. "Ve eğer bu yeterince kötü değilse, hiçbir avukat onun davasını kabul etmiyor." Charlie'nin çenesinin gerildiğini görebiliyorum. "Tanıdığı bir avukat yok ve her aradı. Ama soyadı ya

Ya tüm kapıları açarsınız ya da kapı yüzünüze çarpılır. Onun durumunda, kapı yüzüne çarpıldı."

"Bu yüzden ona hizmet edildi." Charlie bana baktı. "Klasik lanet Cartwrightlar."

"Peki şimdi." Autumn konuşmadan önce Charlie'ye cevap vermemi bile beklemiyor. "Brady burada"-beni işaret ediyor-"ona avukatlığını teklif etti."

"Ne?" Charlie'nin nefesi kesilir.

"Evet." Başını sallıyor. "Ve lanet olası bir avukatı olmadığı gerçeğini unut."

"Bir avukatım var," dedim ona. "Sadece hala çalışıp çalışmadığını bilmiyorum."

"Tanrım, Brady," diye yemin ediyor Charlie, "bu dalga geçilecek bir şey değil."

"Bununla dalga geçtiğimi mi sanıyorsun?" Ayağa kalkıyorum. "Yanlış düşünüyorsun. Oğlunun peşinden gitmek istiyorlar. İyi bir baba olmak istediği için değil, kaybetmekten nefret ettiği için." Charlie sadece bana bakıyor. "O şerefsizler iki tane şımarık velet yetiştirmişler, onlar da kendilerini kanunların üstünde görüyorlar." Sesim daha da yükseliyor. "Bu çocukla belki on dakika birlikte oldum ve onlara hiç benzemediğini görebiliyordum. Ayrıca babasının onu iki aydır görmediğini ve umursamadığını da biliyorum. Yani şu anda tahminimce anne ve baba Cartwright ona kaşlarını çatarak kasabadaki insanların konuştuğunu haber veriyor, çünkü konuşuyorlar. Sen de duyuyorsun." Onu işaret ediyorum. "Ben de duyuyorum. Ona pençelerini geçirebilmek için ellerinden geleni ardlarına koymayacaklarını biliyorsun ve ben buna izin vermeyeceğim." Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Lanet olası cesedimi çiğnemeden." Son kısmı bir tıslamayla çıktı.

Charlie tekrar Autumn'a bakıyor ve ikisi de bakışlarını paylaşıyor. "Demek bu yüzden beni buraya çağırdın?"

"Ah, hayır." Autumn gözlerini devirir. "Kocamı özleyemez miyim?" Charlie elini Autumn'un karnından çekerek, "Hayır," der. telefonuna uzanıyor. Birkaç şeye dokunmasını izliyorum ve sonra telefonu kulağına götürüyor. "Hey," diye başladı, "bir iyiliğe ihtiyacım var."

Karşısındaki kişi ne derse desin güler. "Bana baldızının telefon numarasını gönderebilir misin? Kulağa hoş geliyor, yakında görüşürüz." Telefonu kapatıyor, telefonu bir mesajla bipliyor ve telefonu bana uzatıyor. "Al," diyor, "en iyisine ihtiyacın var ve babamın dediğine göre," dedesinden bahsediyor, "en iyisi o."

"Sence davayı kabul eder mi?" Telefonunu alarak sordum.

"Öğrenmenin tek bir yolu var. Onu arayın ve durumu anlatın. Tahminimce bu meydan okumayı sevecektir."

"Adı ne?" Numarasını yazarak soruyorum.

Sanki bilmesi gerekenden fazlasını biliyormuş gibi sırıtıyor. "Ryleigh Richards."

BÖLÜM 14

Uyum

(Ben) fırın kabını fırına koyarken aynı anda kapı çalınıyor.

Fırına gitmeden önce ellerimi bulaşık bezine siliyorum.

Oturma odasında ödevini yapmakta olan Wyatt'ı kontrol etmek için durdum. Kapıya doğru yürüyüp çekerek açmadan önce Winston olmadığından emin olmak için pencereden dışarı bakıyorum. Brady orada duruyor, sırtı bana dönük, geniş omuzlarını ve mükemmel görmem için bana birkaç saniye veriyor. Arkasını dönüyor ve gözlerim yüzüne . "Merhaba," diyor, "sana mesaj atacaktım ama gelip sana söyleyeyim dedim."

"Tamam," diye cevap veriyorum, yana doğru ilerleyerek, "içeri gelmek ister misin?" Ona bakmamam gerekenden daha uzun süre bakmamaya çalışıyorum. Brady söz konusu olduğunda o kadar çok nedenden dolayı kelimelerle ifade edilemeyecek kadar utanıyorum ki. Sonuncusu da ofisinde ağlamak.

İçeri giriyor ve başımla beni takip etmesini işaret ediyorum. "Ben de tam çay içecektim," diyorum ve birkaç adım yürüdükten sonra durup Wyatt'ı fark ediyor.

"Selam dostum," diye selamlıyor onu, sesi sıcak ve güçlü, "nasılsın?"

"Güzel," diye yanıtlıyor Wyatt. "Ev ödevimi yapıyorum. Annem ancak matematiğimi yaptıktan sonra dışarı çıkıp oynayabileceğimi söylüyor."

Ona gülümsüyor. "Bana iyi bir anne gibi geldi." Bana bakıyor ve Wyatt onunla aynı fikirde değil ama kitabına bakıyor.

"Tatlı çay ister misin, yoksa su ya da başka bir şey mi istersin?" Brady mutfağa girdiğinde ona soruyorum. Bana bakışını izlerken elim buzdolabının kolunda.

"Ben iyiyim," diye beni temin ediyor ve buradan olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmaya mı çalışıyor diye merak ediyorum.

Elim buzdolabının kulpuna gidiyor. "Numarayı aldım," diyor ve elinde beyaz bir kâğıt tutuyor. "Aramanı bekliyor."

Önünde durana kadar ayaklarım doğru hareket ediyor. Onun kokusu dizlerimin bağını çözüyor ve midem bulanıyor. Elim yukarı kalkıyor ve ondan kâğıdı kapıyor. "O buralardan değil."

Kalbim hızlanıyor ve neredeyse soru sormaya korkuyorum. Ona bir şey sormak istesem bile, boğazımın ortasında bir beyzbol topu varmış gibi hissediyorum. "Ama senin aramanı kabul etmeye istekli."

Gözlerim beyaz kâğıda bakıyor. "Brady," diye fısıldıyorum, "bilmiyorum."

"Ara onu," diye ısrar ediyor.

"Um." Üzerinde yazılı telefon numarasını görmek için kâğıdı açıyorum. "Wyatt'ı evden çıkarabilir misin?" Sesim alçalıyor. "Neler olduğunu duymasını istemiyorum."

Bana cevap vermiyor. Sadece başını sallıyor ve ben de onun oturma odasına doğru yürümesini izliyorum. "Hey," diyor, "annem seni yakalamaca oynamak için dışarı çıkarabileceğimi söyledi." Wyatt'ın nefesi kesiliyor. "Yani, eğer istersen."

Oğlumun iyiliğini içime çekmeye çalışıyorum. "Bitirmek üzere misin?"

"Bir tane daha var," diye yanıtlıyor. Brady bana bakıyor ve gülümsememeye çalışıyor ama başaramıyor. Wyatt'ın ayağa fırlaması birkaç saniye alıyor. "Tamamdır." Koşarak ön kapıya geliyor, eve geldiğimizde tekmeleyerek çıkardığı spor ayakkabılarını giyiyor ve yerde spor ayakkabılarının yanında duran eldivenini alıyor. "Hazır." Brady'ye bakıyor, o da oğlumu evden çıkarken takip etmeden önce bana bir kez daha bakıyor.

Yan tarafa doğru yürümelerini izliyorum, Wyatt'ın ağzı bir şeyler söylerken hareket ediyor ve Brady sadece onu dinliyor. Geri dönüp cebimden telefonumu çıkarıyorum ve masaya oturup kâğıttaki numarayı çeviriyorum. gibi hissederken göğsüm inip kalkıyor. Bir kez çaldıktan sonra kadın cevap veriyor: "Ryleigh Richards."

"Merhaba," diyorum usulca ve sonra boğazımı temizliyorum. "Benim adım Harmo-ny. Numaranı Brady'den aldım."

"Harmony," diye sesleniyor adımı, sanki uzun zamandır görüşmediğimiz arkadaşlarmışız ve ben onu avukatım olarak tutmak için değil de hasret gidermek için arıyormuşum gibi, "aramanı bekliyordum."

"cevap verdiğiniz için teşekkür etmek istiyorum." Dışarıda topa doğru koşan Wyatt'a bakıyorum, yüzünde kocaman bir gülümseme var.

"Brady ile konuştum," diye başlıyor, "ama beni biraz daha bilgilendirmeye ne dersin?"

"Elbette," diye söze başlıyorum ve hiçbir şeyi atlamadan onu bilgilendiriyorum. "Peki son altı aydır boşanma sonuçlandı mı?"

"Hayır," diye hayıflandım. "Deniyorum, deniyorum; belgeleri imzalamayı reddediyor ve son avukatımın da acelesi yoktu."

"Bu iyi bir şey," diyor, "çünkü şimdi buradayım ve ona o kağıtları altı ay önce imzalamış olmayı dileteceğim."

Gözlerim kocaman oldu. "Sana nafaka borcu var, artı nafaka, artı duygusal zarar ve sıkıntı için peşine düşmek istiyorum."

"Um," diyorum endişeyle, "kimden bahsettiğimizi anladığınızı sanmıyorum."

"Hayır, kimden bahsettiklerini anladıklarını sanmıyorum," diye . "Kiminle karşı karşıya oldukları hakkında hiçbir fikirleri yok. Onları o kadar çok davaya bağlayacağım ki, teslim olmam için bana yalvaracaklar." Gülüyor. "Tanrım, bu çok eğlenceli olacak." Yemin ederim telefonda gülümsediğini görebiliyorum. "Sanırım senden istediğim her şeyi aldım. Başka bir şey olursa sekreterim sizi arayacak, olmazsa ben arayacağım." "Um, Ryleigh," diye tereddüt ediyorum, "ne kadar bu bana pahalıya patlayacak."

"İşin eğlenceli kısmı da bu," diye cıvıldıyor, "avukatlık ücretleri için de dava açıyorum."

"Ama ya kaybedersen?"

"Kaybetmeyeceğim," diyor kendinden emin bir şekilde. "Onlara karşı kaybetmemin imkanı ." Nefes veriyor. "Ve eğer kaybedersem, o zaman bunu konuşuruz."

"Tamam, size bir avans göndereyim mi?"

"Bitti bile." Beni şok ediyor ve gözlerim pencereye kayıyor. "Seninle yakında konuşacağım. Birkaç gün içinde bir e-posta bekle." Telefonu çabucak kapatıyor ve ben kulağımda öylece oturuyorum. Sözleri kulaklarımda yankılanıyor. *Bitti bile*. Bu da ne demek şimdi?

Kendimi masadan iterek yan taraftaki pencereye doğru yürüyorum ve dışarı bakıyorum. Brady beni fark ediyor ve Wyatt'a bir şeyler söylüyor, o da ona başıyla selam verip ön kapıya doğru koşmaya başlıyor.

Ön kapı açılıyor ve Wyatt'ın içeri girdiğini görüyorum, pantolonunu çıkarırken yanakları pembeleşmiş, ayakkabılarını tekmeliyor. "Brady'nin işe gitmesi gerekiyor," diye anons ediyor ve içecek bir şeyler almak için mutfağa koşarken masadan kalkıyorum.

"Bay Thatcher," diye hatırlatıyorum ve Brady kapı aralığını doldururken bana bakıyor.

"Ona Brady dememi söyledi." Öğleden sonra yaptığım buzlu çayı aldı.

"İyi misin?" Brady ön kapıdan soruyor ve ona doğru yürümeden önce Wyatt'a bakıyorum.

"Evet, avansın halledildiğini söyledi," diye sorduğumda elini kotunun arka cebine atıyor ve benim gözlerim onun etli kalçalarına gidiyor. "Ne demek istedi?"

"Bara gitmem gerek." Soruya cevap vermekten kaçınıyor. "Yarın görüşürüz," diyor. "Görüşürüz Wyatt!" diye mutfağa doğru bağırır.

"Görüşürüz, Brady!" Wyatt sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi bağırarak karşılık verir.

Brady bana bir kez daha bakıyor, gözlerini gözlerime dikiyor, kapıdan çıkıp arkasından kapatırken beni nefessiz bırakıyor. Çimenlerin üzerinden evine doğru yürüyüşünü, kamyonetine binip gidişini izliyorum. Bay Mendelson dışında kimsenin son altı ayda başıma gelenleri umursamadığı aklıma gelince göğsüm sıkışıyor. Babam öldüğünden beri hiç kimse beni gerçekten umursamadı. Sadece bu düşünce bile gözyaşlarımın alt kapaklarıma dökülmesine neden oluyor.

"İyi misin anne?" Wyatt yanımdan usulca sordu. Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki mutfaktan çıktığını bile duymadım.

"Evet bebeğim," diye onaylıyorum, gözyaşlarımı yüzümden silip ona gülümsüyorum. Uzun zamandır ilk kez iyi olduğumu düşünüyorum. "Aç mısın?"

"Evet." Beni izliyor, gülümsüyor ve zıplayarak mutfağa gidiyor. İki tabak tavuk ve patates yiyor ve bu gece yatma vakti çabuk geliyor. Okulda tam bir gün geçirdiğinde her zaman hızlıdır, ayrıca yemekten önce ve sonra dışarıda oynadı.

Şortum ve atletimle verandada oturmuş, kendi kendime eve geri dönmem gerektiğini söylüyorum. Ön verandamda oturup Brady'nin eve gelmesini beklememin hiçbir yolu yok. Hayatım onu bu işe karıştırmadan da yeterince karmaşık ama hiçbir şey beni bu gece onunla konuşmaktan alıkoyamaz. Farlar sokaktan aşağı indiğinde telefonumda saat dokuzu gösteriyor. Gözlerim bekliyor, sonra kırmızı kamyonun geçtiğini görüyorum. Garaj yoluna girerken başıyla bana baktığını görebiliyorum.

Kamyonun kapısının kapandığını duyduktan sonra kamyonun etrafında yürüdüğünü ve durup bana baktığını görüyorum. "Hey." Elimi kaldırarak ayağa kalktım. "Bir dakikan var mı?"

Bana cevap vermiyor. Onun yerine sadece yürüyor ve botlarının altındaki çimlerin sesi geceyi dolduruyor. "Her şey yolunda mı?" soruyor yeterince yaklaştığında.

"Evet," diyorum, "ben sadece..." Heyecanımı bastırmak için elimi karnıma koydum. "Sana bir açıklama borçluymuşum gibi hissediyorum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Sesi boğuk.

"Tamam, iyi, sana bir açıklama borçlu değilim." Cümleyi yeniden ifade ediyorum. "Ama bunu sana açıklamak istiyorum." Onu merdivenlerin dibinde izliyorum ve oturuyorum, Wyatt'ı yatırdığımdan beri son iki saattir ona söylemeye çalıştığım şeyi söylediğimde bacaklarımın muhtemelen beni yarı yolda bırakacağını biliyorum.

"Tamam," diye kabul ediyor ve merdivenlerden çıkıp yanıma oturuyor. Gözlerinin içine bakmak zorunda kalmayacağım için bunu yapmasının daha iyi olup olmadığını merak ediyorum. Ama sonra oturuyor ve onu yanımda hissediyorum. Kolunun sıcaklığını yanımda hissedebiliyorum ve tek istediğim kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine çekmesi. O görüntünün aklımda kalmasını engellemek için başımı sallıyorum. "Konuş."

"Winston'la on sekiz yaşıma yeni bastığımda tanıştım," diye başladım. "İki ay sonra babam öldü. Annem hiçbir zaman resmin içinde olmadı-

" Ona söylerken karanlığa bakıyorum, "O mükemmeldi. Bana sorarsanız biraz fazla mükemmeldi." Kıkırdıyorum. "Bu onun ilk kırmızı bayrağı olmalıydı," diye şaka yapmaya çalışıyorum ve bana bakan Brady'ye bakıyorum. Keşke verandanın ışığını açık bıraksaydım da gözlerini görebilseydim, sıcaklığını hissedebilseydim. "Benden yedi yaş büyüktü. Benim için çok büyüktü ama ona aşıktım. Okuldayken bana destek oldu ve kiramı ödememe yardım etti. Bir erkekte isteyebileceğiniz her şey onda vardı. Ta ki öyle olmayana kadar. Evlendikten altı ay sonra beni aldattığını öğrendiğimde korkunç bir hata yaptığımı anladım. Bana bunun bir kerelik bir şey olduğuna söz vermişti. Bir daha asla yapmayacağını söyledi. Ben de aptal ve saf olduğum için ona inandım.

"Wyatt'ı doğurduğumda her şey bitmişti. Kelimenin tam anlamıyla. Ben doğumdayken hemşirelerden birini sikti. Doğum sancısı çekiyorum, oğlumu doğuruyorum ve o koridordaki dolapta hemşireyi beceriyor. Hemşire uyuduğumu sandı ve herkesin duyması için her şeyi sergiledi." Tiksintinin içime dolduğunu hissediyorum. "Sonra sanki saklamaya bile çalışmadı. Kadınlar her köşe başındaydı. Altı ay sonra annesine gittim. Onunla oturdum ve ona içimi döktüm. Oğlundan iğreneceğini düşündüm. Ama o gülüp geçti ve daha tedbirli olması konusunda onunla konuşacağını söyledi." Yanımdan gelen hırıltıya benzer bir ses duyunca başımı çevirip bakıyorum. "Tam iki hafta sürdü. Sonra fısıltılar tekrar başladı. Onu aramak için evimize gelen kadınlarla birlikte bunu kastediyorum. Wyatt bir yaşındaydı ve kapı çaldığında doğum günüydü ve ergenlik çağında bir kız kapıda durmuş bana bebeğini doğurduğunu söylüyordu."

"Harmony," diyor adımı, sesi çatlayarak.

"Ona ne olduğunu bilmiyorum. Bebeği doğurdu mu doğurmadı mı bilmiyorum ama onu bir daha hiç görmedim. Son altı yıldır ondan kaçışımı planlıyordum. Yavaş olmalıydı ve konuda akıllı davranmalıydım. İşim yoktu ve tüm para ortak hesabımızdaydı. Öylece alıp gidemezdim. Bu yüzden para biriktirmeye başladım, sorgulamayacağı için kıyafetlere para harcadım ve sonra kartımı unutmuşum gibi davranarak onları geri çevirdim, böylece bana parayı geri vereceklerdi. Altı lanet yıl boyunca, Brady, sevgi dolu bir eş gibi davranmak zorunda kaldım. Kendileri dışında herkesten intikam alma planlarını dinlemek zorunda kaldım. Masada onlarla oturup nefret kusmak zorunda kaldım Wyatt'ın bunu duymamasını ya da kanmamasını umdum. İki yıl önce onları ziyarete gittikçe daha az ama o sırada Winston tam bir alkolikti ve sikini ıslatmakla meşgul olduğu için bunu fark edemiyordu." Ona dönüyorum, gözyaşı çıplak bacağıma çarpıyor. "Sadece onlardan kurtulmak istiyorum."

"Harmony," diye mırıldanıyor adımı ve bu kez saçlarımı omzumdan sırtıma doğru itiyor. Sonra parmağı kulağımdan köprücük kemiğime doğru ilerliyor. "Bebeğim." "Harmony" dediğinde karnım zonkluyor, adım fısıltıyla dudaklarında. Eğilip boynumu öptüğünde bedenim uyanıyor. Bu şimdiye kadar aldığım en yumuşak öpücük ve asla unutamayacağım bir öpücük.

BÖLÜM 15

Brady

(Son yıllarda yaşadığı cehennemi anlatışını dinlerken nutkum tutuluyor. Ayrıca beni çok kızdırıyor. "I

Sadece onlardan kurtulmak istiyorum." Sesindeki çaresizlik beni yaralıyor.

Bunun onun için gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ediyorum. "Harmony," adını sanki hayatım boyunca söylemiş gibi, sanki onun adını söylemek için doğmuşum gibi söylüyorum. Saçlarını kulağının arkasına itiyorum, sonra parmağımı kulağından köprücük kemiğine kadar takip ediyorum. Parmak ucumu boynunun kenarından aşağı doğru izliyorum. "Harmony." Kulağa her şeyden çok bir yakarış gibi geliyor. Parmağım köprücük kemiğine ulaştığında başım öne eğiliyor ve boynuna, çenesinin tam altına bir öpücük konduruyorum. Kalbinin benimki kadar hızlı attığını hissetmek onu tekrar usulca öpmemi sağlıyor. Eli yanağıma doğru geliyor. Yüzlerimizi ağızlarımız buluşacak şekilde hareket ettirirken yanağım şimdi onunkine sürtünüyor. Öpücük yumuşak, onu kucağıma çekme, ellerimi saçlarına gömme ve onu ölesiye öpme ihtiyacı bir sonraki nefesime duyduğum ihtiyaçtan daha fazla. Dili bir anlığına ağzımın içine kayıyor ve kendimi hayatım boyunca hiç olmadığım kadar canlı hissediyorum. Onun tadına bakma ihtiyacı beni dolduruyor. Onu alma ihtiyacı bedenimi canlandırıyor. İhtiyaç

Ona ve sadece ona sahip olmak, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir şeydi ve ona sahip bile değildim.

"Bunu yapamam," diye mırıldanıyor. Ondan uzaklaşırken kalbim mideme iniyor. "Seni buna sürükleyemem." Ayağa kalkıyor, elim ondan ayrılıyor ve serin hava az önce sıcak teninde durduğu yere çarpıyor. "Senden daha fazla bir şey almalarını reddediyorum." Kapıya doğru yürümek için dönüyor ama sonra duruyor ve ben onun geri dönüşünü ve eğilmesini o kadar hızlı izliyorum ki gözlerim açık olmasaydı hayal gördüğümü düşünebilirdim. "Hayatımın en güzel öpücüğü için teşekkür ederim. Hayatımda hiç bu kadar çok öpülmek istememiştim," diye fısıldıyor dudakları usulca dudaklarıma değmeden önce. Ön kapıdan geçip usulca arkasından kapattığında dudaklarımdaki karıncalanma hâlâ devam ediyor. Kilidin sesi neredeyse sonunu getiriyordu. Onu o kadar çok istiyorum ki, tüm vücudum onun için ağrıyor.

Nefes veriyorum, kalkıyorum ve evime doğru yürüyorum. Her bir adım işkence gibi geliyor, özellikle de kendi kapımı kapattığımda. Onun bu kadar yakın olduğunu bilmek, onu öpmekten çok daha fazlasını yapmak istediğimi bilmek. Kafamdan geçen tek şey "*çok* fena *sıçtım*". İkisini de sahiplenmeye hazırım, özellikle de Wyatt'ı. Onunla her birlikte olduğumda, sanki bir parçam uyanıyor. Sanki bir parçam o oradayken biraz daha rahat nefes alabiliyor. Onunlayken, neden onu o insanlardan uzak tutmak istediğini anlıyorum. O da tıpkı annesi gibi sağlıklı ve saf. Hayatımda hiç böyle bir bağ ya da başka birine karşı böyle bir çekim hissetmemiştim. Ayrıca hiç kimseyi onu istediğim kadar istememiştim ve bunun onun sorunuyla hiçbir ilgisi yok. Bana her baktığında içimde bir şeylerin değiştiği gerçeğiyle ilgili.

Merdivenlerden yukarı çıkarken telefonum ve aniden bana geri dönmem için mesaj attığını düşünüyorum ama Taylor'ın adını görüyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Hey, . Arkadaş ister misin?

Başımı sallıyorum.

Hey, üzgünüm, zor birkaç gün geçirdim. Ben yatmaya . Belki başka zaman.

Bu şekilde cevap verdiğimde, Taylor'la bir daha asla bir şey olmayacağını düşünerek utanıyorum.

Ertesi gün Autumn'dan uzak durmaya çalışıyorum ama o kemiği olan ve onunla hiçbir ilgisi olmayan bir köpek gibi beni arıyor. "Saklanabilirsin," diye dalga geçiyor, beni yeni partimi denerken bulduğunda, "ama ben seni bulacağım."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Kaydedilmesi gerekenleri yazarken gözlerim önümdeki kağıda sabitleniyor.

"Ryleigh ile konuştuğunu duydum." Gözlerim onunkilere kaydı.

"Numarayı aldığımda sen de odadaydın, yani bu kesin değil." Kıkırdıyorum.

"Babamla konuştun mu?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve kalçasını yana doğru eğiyor.

"Onunla bir şey yok." Soruyu geçiştirdim.

"Tüm bunları bilmek istemeyeceğini mi düşünüyorsun?" Gülümsüyor. "Çünkü söylediğin gibi hiçbir şey ifade etmiyorsa, neden bu konuyu ona açmıyorsun?" Soruyu soruyor ama bana bir şey söyleme fırsatı vermediği için aslında sormuyor. "Ondan korkmuyorsan tabii."

"Hiçbir şeyden korkmuyorum." Rol çalışıyorum.

"Yani ona söylesem sorun olur mu?" Bu soru ona ters ters bakmasına neden olur. "Sadece avukat faturasını ödemekle kalmıyorsun-"

"Onun avukat faturasını ödemeyeceğim." Onu işaret ediyorum. "Ona sadece bir avukatlık ücreti gönderdim." Başını yana eğiyor. "Neden başımın en büyük belasısın?

Kıçımı mı?"

"Çünkü küçük bir kız kardeş olarak bu benim işim," diyor gururla.

"Bildiğim iyi oldu." Kalemi bıraktım. "Ama gitmem gereken bir tur var.

ve hazırlanın." Saatime bakıyorum, onlar gelmeden önce yaklaşık on dakikam olduğunu görüyorum. "Bunun eğlenceli olacağına karar veren küçük kız kardeşime teşekkürler."

"Bu turlar bizi kırmızıdan çıkarıp yeşile soktu," diye belirtiyor. "Benim muhteşemliğimin tüm sorunlarımızı çözdüğü için tekrar hoş geldiniz." Ellerimi saçlarımda gezdirirken kıkırdıyorum. "Şimdi Bayan Maddie'ye gidip hiç kek kalıp kalmadığına bakabilir misin? Yeğeniniz bunu çok ister."

"Peki," diyorum, onunla birlikte ofisine ve arka kapıya doğru yürürken, "eğer bu beni yalnız bırakmanı sağlayacaksa."

"Asla." Parmak uçlarına kalkıyor ve yanağımı öpüyor. "Ve bana kafeinsiz kahve getirebilir misin?"

"Başka bir şey var mı?" Sinirlenmiş gibi yapıyorum.

"Hayır, hepsi bu kadar." Ben gün ışığına doğru yürürken o da ofisine dönüyor. Düşüncelerim doğrudan Harmony'ye gidiyor ve şu anda ne yaptığını merak ediyorum. Çok fazla düşünmeme gerek kalmıyor çünkü onu kafenin hemen önünde görüyorum ama önündeki kadın kanımı donduruyor.

Bayan Cartwright ona, "Ne cüretle kasabada yüzünü gösterirsin?" der.

"Havada bir ürperti hissettiğimi sandım." Konuşma her neyse ona katılıyorum ve ağzından saçma sapan şeyler çıkmamasını umuyorum. "Sadece gökyüzünü dolduran siyah bir duman görmüyorum." Yukarı bakıyorum. "Bugün süpürgeni almadın mı?"

Bayan Cartwright'ın yüzü şoktan kül rengi beyaza döner. "Neden, ben hiç-" Elini göğsüne götürür.

"Biraz daha kal, sana verecek daha çok şey var," diyorum ona. "İstersen oturup oğlun hakkında konuşabiliriz." Gözlerinin irileşmesini görmezden geliyorum ama dün gece duyduklarımdan sonra, ben buralarda olursam Harmony'nin ağzından bir daha asla kötülük çıkmayacağını biliyorum. "Sarhoşken araba kullanıp dört kişiyi öldüren kişi değil." Seyircim olacak mı diye merak ederek etrafıma bakıyorum. "Gecenin bir yarısı aklını kaçırmış bir halde eski karısının evine gelip oğlunu görmek isteyen kişi-"

"Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Yan tarafta yaşadığım için yanlış düşünüyorsun ve bunu sessizce yapmıyor," diye ona işaret ediyorum. "Şimdi, onun yanlış yapamayacağını düşündüğün için bunun sağır kulaklara düşeceğini biliyorum" - ona gülümsüyorum - "ama tekrar yaparsa, şerifi arayıp rapor etmekte bir sorunum yok." Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce bana ters ters bakıyor. Geri çekilirken ona "İyi günler," diye sesleniyorum. "Lanet olası kaltak," diye mırıldanıyorum, sonra Harmony'ye dönüyorum.

"O kadının sana verdiği hiçbir boku almıyorsun." Bayan Cartwright'ın az önce benden uzaklaştığı yeri gösterdim. "Tek kelime bile etmedi."

"Genelde ondan uzak dururum ama beni fırından çıkarken yakaladı," diye paylaşıyor bana bakarak. "Bu sahne Winston'a geri dönecek..."

"İyi, umarım öyledir," diye karşılık veriyorum. "Şimdi kız kardeşime biraz kek götürmeliyim yoksa çıldıracak." Gülüyor. "Kahve ister misin?" Sonra görüşürüz demek yerine soruyorum.

"Bu sabah zaten kahve içtim ama teşekkürler." Bana gülümsüyor ve yapabilseydim eğilip onu öpebilirdim.

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Sanırım sonra görüşürüz?"

"Tabii kovulmadıysam ve bundan haberim yoksa." Gülüyor ve ben onun gülüşünü daha çok duymak istiyorum.

"Bildiğim kadarıyla hayır." Ona sırıtıyorum. "Sonra görüşürüz." Ana Cadde'nin ortasında aptalca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşıyorum.

Fırına girdiğimde Bayan Maddie'nin elinde bir tepsi çörekle arka taraftan çıktığını görüyorum. "Hey," diyorum, "acaba hiç kekiniz kaldı mı?"

Başını yana eğiyor. "Bu senin için mi yoksa kız kardeşin için mi?" diye soruyor ve kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Kız kardeşim. Neden?" Ben soruyorum, o da tezgahın altına uzanıp içinde kek olan bir poşet çıkarıyor.

"Charlie çoktan geldi ve doğumuna kadar olan pastaların parasını ödedi." Başını sallıyor. "Her gün bir tane ayıracağım."

"Bildiğim iyi oldu." Çantayı aldım ve onun için kafeinsiz kahve sipariş ettim. Pastayı ve kahveyi Autumn'un masasına bırakıyorum, tura geri dönmek için yeterli zamanım var. O gece Harmony ve ben yan yana çalıştık ve yemin ederim Harmony'nin farklı bir yönünü gördüm. Ertesi gün bile gülümseyerek geliyor ve haftanın sonunda, kendisiyle daha da rahat olduğunu görebiliyorum. Herkesle daha arkadaş canlısı ve gecenin sonunda herkes ona şöyle diyor Ayrıldıklarında ona veda et.

Cumartesi gecesi daha da fazla masa alıyor ve bu iyi bir şey çünkü tek bir masa bile boş değil. Altı saat boyunca herkesin işini halletmek için koşturuyor, hatta Janelle'in masasının dolup taştığını görünce ona da uğruyor. Gecenin sonunda, kapanışı hep ikimiz yan yana yapıyoruz. İkimiz de aramızda olup bitenler hakkında konuşmak istemiyoruz. Geçen haftaki öpücük, nasıl hissettirdiğini tekrar hatırlayabilmem için neredeyse yeniden yapılması gereken bir anı.

Her gece arabasına kadar onunla yürüyorum, onu öpmek istiyorum ama bu gece olduğu gibi bu adımı atan kişinin o olmasını istiyorum. Arabasının yanına geldiğimizde ona "Dikkatli sür," diyorum ve o gülüyor.

"Yapacağım." Kapıyı açıyor ve binmeden önce bana bir kez daha bakıyor. O sonra uzun süre park yerinin ortasında duruyorum ve kendime her şeyi yoluna koymak için zamana ihtiyacı olduğunu söylüyorum. Aynı zamanda, kendime bu işle işimin bitmek üzere olduğunu söylüyorum ve ben kendimi kaybedip onu birden fazla şekilde benim yapmadan önce bir haftası daha var.

BÖLÜM 16

Uyum

Ben eve gidiyorum, arka kapıya yürüyorum, kapıyı açıyorum ve Wyatt'ın kemerini çözmek için eğiliyorum. Kıpırdanıyor, ayağa kalkıyor ve bana kocaman bir fa-

Benim onu taşımam yerine uyanıp merdivenleri yürüyerek çıkıyor. Bugünlerde ot gibi büyüdüğü için bu neredeyse imkansız hale geliyor. O merdivenleri çıkarken kapıyı açıyorum ve onu yatağına yatırmak için takip ediyorum. "İyi uykular, aşkım." Odasından çıkmadan önce yanağına bir öpücük konduruyorum.

Yatak odama gitmek yerine bir şeyler içmek için aşağıya iniyorum, buzdolabını açıyorum ve bir bardak bulmadan önce tatlı çayı alıyorum. Tüm bu süre boyunca Brady'yi ve onun bu geceki halini düşünüyorum. Beni öpmesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçti, her gece beni arabama kadar geçirdiğinde beni öpmesini istediğim bir hafta.

Tabureyi çekiyorum, telefonumu alıyorum ve Ryleigh'in gece bana mesaj attığını görüyorum, ki bugün Cumartesi olduğu için bu çok garip.

Ryleigh: Dün gece sana mesaj atmayı unuttum, celplere yanıt verdiğimi bildirmek için. Bunun ne kadar eğlenceli olacağından bahsetmiş miydim? Çünkü öyle! Ayrıca, eğer ortaya çıkar ve sizi tehdit ederse, kendinizi ve Wyatt'ı korumak ve ayrıca bir raporun dosyalandığından emin olmak için her şeyden önce derhal polisi aramanız gerekir. Bu o küfürlü bir koca ama uygun olmayan bir ebeveyn değil sadece davanızı desteklemeye yardımcı olmak için sadece daha fazla kanıt olduğunu.

Başımı sallarken aynı anda arabanın kapısının çarptığını duyuyorum. Bu sefer Brady'ninki olamayacak kadar yakındı. Tezgâhtan kalkıyorum ve karanlıkta ön kapıya doğru yürüyorum. Uzun süre beklememe gerek kalmadan ayak sesleri merdivenleri tırmanıyor ve kapıya vurulmaya başlanıyor. "Defol git buradan!" diye kükrüyor. "İçeride olduğunu biliyorum, seni orospu." Nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum, ki bu en büyük hatalarımdan biri. Konuşma şeklinden bağlanmaya uygun olduğunu anlamalıydım. Kapıyı kapalı bırakmalıydım, ama bunun yerine, beni şok ederek ve ondan kaçmak için acele ederken neredeyse beceriksiz olmama neden olarak içeri doğru itti. Üst kolumu kavrayıp o kadar sert çektiğinde kayıyorum, tek yapabildiğim acı içinde haykırmak. "Bir avukatın var." Neredeyse burun buruna geldiğimizden emin olurken yüzü kıpkırmızı oldu. "Benden bir kuruş alabileceğini mi sanıyorsun?" Elini daha da büküyor ve ben ağlamaktan kendimi alamıyorum. "Benden bir kuruş bile almadan önce cehennemde soğuk bir gün ." Beni soymadan önce ona bir şey söyleme şansım . Brady'nin bir eliyle onu ensesinden tuttuğunu, sonra da diğer kolunu boynuna dolayarak boğmaya çalıştığını görüyorum. Kapıya doğru götürülürken ayakları yere zar zor değiyor.

"Bırak beni." Kendini kurtarmaya çalışıyor. "Avukatlarım bunu duyacaksın."

"Polisi ara." Brady bana baktı. "Bu konuda iki kere düşünme. Onları hemen ara," diye emretti ve ben de aramak için mutfağa koştum.

Onlar. Kapının çarpılarak kapanma sesini duyduğumda ellerim titriyor.

Operatör, "Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?" diye .

"Benim adım Harmony Cartwright," diye hıçkırıyorum, telefon elimden alınmadan önce elimi ağzıma götürüyorum.

"Ben Brady Thatcher," diyor. "Selam Sharon. Winston Cartwright az önce karısına saldırdı." Bana baktı. "Evet, onu karısının üzerinden çekmek zorunda ." Bana başını salladı. "Biz burada olacağız." Wyatt'ın sesini duyduğum anda telefonunu kapattı.

"Anne?" Sesi titriyor ve merdivenlerde korkuluklara tutunduğunu görüyorum. "Anne" -bana doğru yürüyor- "Seni incitti mi?" diye soruyor ve o anda kendimi en büyük başarısızlık gibi hissediyorum. Bunu görmesine izin vermek Winston'ı asla affetmeyeceğim bir şey ve kendimi de asla affetmeyeceğim.

"Hayır, tatlım," diye temin ediyorum, kollarıma alıp sarıyorum. "Ben iyiyim," diye yalan söylerken arabanın kapılarının kapandığını duyuyoruz. Nefes nefese kalıyor ve başını kapıya çeviriyor.

"Buradayım dostum," diye teselli ediyor Brady, elini Wyatt'ın omzuna koyup eğilerek gözlerinin içine bakıyor. "Ona zarar vermesine izin vermeyeceğim, evet." Ayağa kalkıyor ve başını yana çeviriyor. "Şerif yardımcısı."

Kapıya doğru yürüyüp ikimizi de bırakıyor ve ben ikimizin de nasıl titrediğini fark etmeden edemiyorum. "Sorun yok." Oğlumun iyiliği için kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Brady'nin kapıyı açtığı ve şerif yardımcısının içeri girdiği sırada "Anne, seni incitti," diyor.

"Burada yalnız mısın?" Brady ona sorar ve o da başını sallar. "Öyle bir şey olmayacak," diye kestirip atıyor. "Başka birini çağır."

"Neden bahsediyorsun?" diye sorar ve Brady başını sallar.

"Sen ve Winston'ın aynı golf kulübünün bir parçası olduğunuz gerçeğinden bahsediyorum," diye açıklıyor. "Ben başka birini istiyorum."

"Gecenin bir yarısı," diye yakınıyor ve bir arabanın kapısı daha çarpılıyor. Bu kez, Winston olabilir diye Wyatt'ı arkama aldım, ama değil. Elleri kalçalarında bize bakan Charlie'ydi.

"Neler oluyor?" diye soruyor sanki yataktan yeni kalkmamış gibi.

Brady ona, "Başka bir şerif yardımcısı istiyor," diye bilgi verdikten sonra bana . "Git eşyalarını topla." Yerimden kıpırdamıyorum çünkü kıpırdayamıyorum. "Burada kalmıyorsun."

"Oturmam gerek," diye dürüstçe cevap veriyorum, dizlerimin beni bırakacağından ve kıçımın üstüne düşeceğimden korkuyorum.

Başka bir arabanın kapısı çarpıyor ve ben kapıya doğru bakıyorum, kapıyı çalıyorlar. "Hey, Pat," diye selamlıyor Charlie, ilk gelenle aynı üniformayı giymiş olan adamı. Etrafına bakınıyor ve buraya ilk gelen şerif yardımcısından bir bakış alıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" sorar.

"Çağrı geldiğinde o bölgedeymiş." diyor. "İfadesini aldınız mı?"

"Daha yeni ," diye cevap veriyor şerif yardımcısı ve bana dönüyor.

"Oturması gerekiyor," diye bağırıyor Brady , beni oturma odasına götürürken. Kanepeye oturup olanları ikisine de anlatırken Wyatt yanımdan hiç ayrılmıyor.

"Uzaklaştırma emri istiyorum," diyerek ben dahil odadaki herkesi şoke ettim. "Avukatımı arayayım mı?" Nasıl işlediğini bilmiyorum ama onu ne kendime ne de oğluma yaklaştırmak istemediğimi biliyorum.

Pat bana, "Acil bir koruma emri çıkarabiliriz," diyerek diğer yardımcının bir bakışını daha kazandı. "Bu bir aile içi vaka." Ona başımı salladım.

"Başka bir şey varsa," diyor Brady kanepenin yanındaki yerinden, "bize haber verin." Bize bakıyor. "Ama Wyatt'ı yatağa yatırmalıyız."

Bunun konuşmanın bittiği anlamına geldiğini sezmiş olmalılar. Charlie, "Dava dosyasına ihtiyacı var," diyor. "Avukatı bunu isteyecektir." Ona başlarını sallıyorlar ve adının Jonah olduğunu öğrendiğim şerif yardımcısı, altında adı ve rapor numarası olan bir kart uzatıyor. Dışarı çıktılar ve Brady ile Charlie bakıştılar. "Çantalarını hazırlamaları için burada beklememi ister misin?"

Brady, "Ben iyiyim," diye onu temin eder.

Wyatt elimi tutarak koltuktan kalkıyor. "Bir çanta hazırlamalıyız," diyor bana.

"Babanın bu gece döneceğini sanmıyorum," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Gidelim o zaman," diye ısrar ediyor Brady, "yarın bir şeyler alabilirsin." Wyatt'ın eline uzanıyor, o da elini Wyatt'ın eline koyuyor ve biz gitmedikçe uyumayacağını biliyorum. Brady anahtarları benden alıp kapıyı kilitliyor. Charlie önümüzde Brady'nin evine doğru yürürken merdivenlerdeydi.

"Geldiğin için teşekkürler Charlie," diyorum ona, kamyonetine doğru giderken. Kamyonete binerken bana başıyla selam veriyor ama biz Brady'nin evinin merdivenlerinden çıkana kadar gitmiyor.

"Evime hoş geldiniz," diye davet ediyor Brady, sanki eski sevgilimi benden koparmamış gibi neşeli görünmeye çalışarak. "Üst katta dört yatak odası var." Doğruca yan taraftaki merdivene doğru yürüyor. "Siz istediğiniz odayı seçebilirsiniz."

"Hangisi senin?" Merdivenlerin başına geldiğimizde soruyorum ve o da koridorun sonundaki odayı işaret ediyor.

Brady'nin elini bırakırken Wyatt'a, "Git hangisini istiyorsan onu seç," diye ısrar ediyorum.

"Brady," adını neredeyse fısıltıyla söylüyorum.

"Şimdi olmaz." Bana bakmaktan bile kaçınıyor ve tek yapabildiğim gözlerimi kapatmak oluyor. "Şu anda oğlunu yatağa yatırmalısın." Omzuyla omzuma dokunarak durdu. "Benim de merdivenlerden inip bir şeyler içmem ve Winston'ı bulup bütün dişlerini kırmanın neden iyi bir fikir olmadığını kendime hatırlatmam gerekiyor." Nefes nefese kaldım, o da merdivenlerden geri indi. Brady merdivenlerden inmeden önce ona, "İyi uykular, Wy- att," diyor.

Wyatt odadan, "Ben burada uyuyacağım," diyor ve ben odaya doğru yürüyorum ve odanın tamamen döşenmiş olduğunu görüyorum - odanın ortasında büyük bir kraliçe yatak ve her iki yanında bir komodin.

Ayakkabılarını çıkarıp yatağa tırmanıyor, ben de ne yapacağımı bilemeden ona doğru yürüyorum. "İyi misin?" Yatağın köşesine oturarak soruyorum ve o da başını sallıyor.

"Evet," diye mırıldanıyor gözleri kapanmaya başlarken. Elimle saçlarını okşuyorum, odadan çıkmadan önce hafifçe horlamasını bekliyorum. Koridora bakıyorum, Brady'nin odasının kapısının açık olduğunu görüyorum ama sonra aşağıdan gelen sesleri duyuyorum.

Merdivenlerden iniyorum ve onu mutfakta, önünde viski şişesi ve boş bir kadehle buluyorum. Ellerini uzatmış, tezgâhın üstünde duruyor, başı öne eğik. "Hey," diyorum, kafasını kaldırıyor ve yüzünün harap olmuş gibi göründüğünü görüyorum.

"Çıktı mı?" soruyor ayaklarım kendi kendine ona doğru ilerlerken.

"Evet," diye onaylıyorum, onun yanında duruyorum.

"Kolunuzun fotoğrafını çekmem gerekiyor," diyor, sesi çatlayacakmış gibi çıkıyor, "kanıt için."

"Brady." Elimi koluna koyuyorum, başını sallayınca elimi bırakıyor.

"Ellerini senin üzerine koydu." Söylediği her bir kelime işkence görüyormuş gibi hissettiriyor. "O kadar sertti ki, içinden acı içinde haykırdığını duydum.

senin evin." Yüzünü bana döndü. "Oraya çok hızlı koştum ve onu gördüğümde siyah gördüm." Gözlerimi kapatıyorum ve ellerim yüzüne gidiyor. "Yapmalıydım-"

"Bunların hiçbirini yapmamalıydın," diye yumuşakça karşı çıktım. "Eğer , o kazanırdı." Gözlerinin içine bakıyorum. "Onun kazanmasından bıktım, Brady." Ona daha da yaklaştım. "Onun kazanmasından bıktım."

"Bu sefer kazanamayacak." Sert sesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Seni gördüğümde iyi olacağımı biliyordum," diye itiraf ediyorum ona. "Benimle ilgileneceğini biliyordum." Yutkundum. "I..." Sözümü kesiyorum. "I..." Parmak uçlarımda yükseliyorum. "Senin yanında kendimi güvende hissediyorum," diyorum dudaklarım onunkileri bulmadan hemen önce.

BÖLÜM 17

Brady

(Bana doğru adım atıyor ve bedenim birden canlanıyor. "Seni gördüğümde iyi olacağımı biliyordum." Gözlerini görebiliyorum loş oda; sobanın üzerindeki ışık yanan tek ışık. "Benimle ilgileneceğini biliyordum." Yutkunuyor ve bana doğru bir adım atarken ellerinin titrediğini görüyorum. "I..." Sözünü kesiyor. "I..." İçine girdiğim sahneyi düşündükçe hissettiğim öfkeyi bastırmak için bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Adamın ellerini kızın üzerinde görmek, kızın acı ve korku içinde haykırışını duymak. Hayatım boyunca unutabileceğimi sanmadığım bir ses. Beş kadeh viskinin bile yok edemeyeceği bir sesti. "Seninle güvende hissediyorum." Bu söylediği son şey ve ağzı benimkine geliyor. *Sonunda*, ağzı dilime doğru açılırken kollarımı ona doladığımda düşünebildiğim tek şey bu.

Onu kendime doğru çekerek kollarımda rahatlıyorum. Öpüşme yavaş başlıyor, her birimiz acele etmiyoruz. Bu öpücük için çok uzun süre bekledim. Elim onun yanından saçlarına doğru ilerliyor. Saçlarına gömülüyorum ve saçlarını avuçladığım anda ağzıma inliyor, göğüslerini göğsüme bastırıyor. Yavaş başlayan öpüşme şimdi aşırıya kaçıyor. Dillerimiz birbiriyle savaşıyor. Göğsümdeki ellerinden biri tişörtümü avucunun içinde kavrarken, diğeri saçlarıma doğru ilerliyor. Kolumu beline dolayarak onu kaldırıyorum ve

Kıçını tezgaha koy. Bacakları aralarında durmam için açıldı.

"Harmony," diye fısıldıyorum dudaklarımız nihayet ayrıldığında, ama sadece bir anlığına. Elleri tişörtümü kavrıyor ve beni ona doğru çekiyor. "Siktir," diye yemin ediyorum başımı yana çevirip onu öpmeden önce. Geceyi sadece onu öperek geçirebilirdim ve sorun olmazdı. Sikim sertleşti ve ona fena halde batmak istiyor. Dudaklarını bırakıp boynundan aşağı öpücükler gönderiyorum, içime çekiyorum. Dilimi boynundan çenesine doğru kaydırırken elleri yanlarımı kavrıyor. Ağzını yalayıp yutarken bacaklarını kalçalarıma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Eğer çıplak olsaydı, onun içine kayardım ve bu cennet olurdu. Sadece bu düşünce bile onu tezgâhın üzerine yatırıp ziyafet çekmek istememe neden oluyor.

"Eğer bunu durdurmazsak," diyorum sonunda, "hazır olduğunu sanmadığım bir yere gidecek." Göğsü inip kalkarken gözlerim onunkilere bakıyor. Öpücük onu nefessiz bırakmıştı. "Özellikle de bunu ilk kez benim tezgahımda yapmayacağız." Gözlerinin büyüdüğünü ve yanaklarının biraz daha pembeleştiğini görüyorum. Utangaç bir şekilde yere bakıyor ve ben de elimi çenesinin altına koyup bana bakması için yukarı kaldırıyorum.

"Brady," diyor, "uzun oldu."

"Evet, bebeğim?" Bu beni neden memnun ediyor bilmiyorum ama ediyor. "Ve o benim ilkimdi." Tişörtümü sıkıca kavrıyor. "Ve,
Pek sık değildi."

"Yavaş gideceğiz bebeğim," diye onu temin ediyorum, "ama hiç kuşkun olmasın" -başım dudaklarını öpmek için eğiliyor- "oraya giriyorum."

"Anne!" İkimiz de aynı anda Wyatt'ın onun adını haykırdığını duyuyoruz. Ondan hızla uzaklaşıp merdivenleri üçer üçer çıkarak ona doğru koşarken bedenim hareketsiz kalıyor. "Anne," diye tekrar sesleniyor ve odaya girdiğimde onu yatağın ortasında görüyorum.

Yüzünden yaşlar akıyordu. Bana şöyle bir baktı ve "Anne?" diye sordu.

"Buradayım," diye onaylıyor Harmony arkamdan, ona gitmek için etrafımda dolaşıyor. Onunla birlikte yatağa girmesini ve gömleğinin arkasını tutarak hıçkırırken onu kollarına almasını izliyorum. "Ben buradayım." Sırtını okşarken yanağını başının üstüne koyuyor.

"Ona biraz su getireyim," diye teklif ediyorum. Bana baktığında, kendi gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Bana cevap vermiyor. Tek yaptığı başını sallamak.

Mutfağa geri dönüyorum ve yukarı çıkmadan önce iki şişe su alıyorum. "Artık burada mı kalıyoruz?" diye soruyor ve sesindeki korkuyu duyabiliyorum. Yine, bu gece ikinci kez, gidip Winston Cartwright'ı bulma ve ağzını burnunu kırma isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum. Hayatımda duyduğum en yumuşak sesle, "Seni yakalayacak mı?" diye sorduğunu duyduğumda başım bir an için öne eğiliyor.

Odaya girdim. "Hayır." Harmony'nin cevap vermesine izin vermek yerine neden ona cevap verdiğimi bilmiyorum. "Onu alamayacak, seni de alamayacak." Ona bir su şişesi uzattım, şişeye uzandı ama şişeyi yanına koydu. "Sizi burada rahatsız etmeyecek." Bana bakıyor. "Sana söz veriyorum Wyatt, size yaklaşmayacak." Ona bir söz verdim, babası tarafından ona kaç tane tutulmayan söz verildiğini merak ediyordum.

"Tamam." Bana başını sallıyor ve sonra başını yastığa koyarak arkasına yaslanıyor.

"Tekrar uykuya dalana kadar bekleyeceğim," diye fısıldıyor Harmony bana, ben de başımı sallayıp odadan çıkıyorum ve mutfağa geri dönüyorum.

Viskiyi buzdolabının üstündeki dolaba geri koyarken onun yumuşak ayak seslerinin mutfağa girdiğini duyuyorum.

" mı?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"En azından şimdilik." Mutfağın ortasında duruyor. "Hiç bu kadar kötü olmamıştı," diyor. "Elbette tartıştık ve ben ne kadar sesimi alçaltmaya çalışsam da Winston umursamadı. Onu korumaya çalıştım."

"Konuşmayı kesmen gerekecek," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Hayır," diye tersledi beni, "kendini bu işe sen soktun, o yüzden hepsini sen alacaksın."

"Harmony." O adanın diğer tarafında dururken yumruklarımı önümdeki tezgâha koydum.

"Eskiden sık sık kavga ederdik, tabii ki eve sarhoş ve bok gibi kokarak geldiğinde..." Durdu. "Anladınız işte."

Gözlerimi kapatıyorum. "Onu terk etmek zorunda kalmamın bir başka nedeni de buydu. Yeterince yaşlanmıştı ve eğer kalırsam bunun nor- mal olduğunu düşünebilirdi, ama değil." Durdu. "Burada kalmamız hakkında konuşmalıyız."

"Konuşacak bir şey yok," diyorum sonunda ve benimle tartışacakmış gibi bakıyor.

"Artık bir koruma emrimiz var," diyerek yardımcısının ona söylediklerini tekrarlıyor.

"Evet, Winston'ın bütün kurallara uyduğunu hepimiz biliyoruz," diye karşılık veriyorum ona.

"Geri gelirse başı belaya girer."

"Şerif Cartwright'ların cebinde," diye ona bilmesi gereken bir şeyi söylüyorum, "bu yüzden ikimiz de umursamayacağını biliyoruz. Yani mahkeme kararı çıkmadıkça o evde kalamazsın." Evinin yan tarafını gösteren pencereyi işaret ediyorum.

"Ama-" diye bir argümanla geri dönmeye çalışıyor.

"Dört yatak odam var." Parmağımı tezgâha vuruyorum. "İkisi hiç kullanılmadı. Yarın sabah Ryleigh ile konuş, o zaman sana oraya geri dönemeyeceğini söyleyebilir."

"Peki ya bana yapabileceğimi söylerse?" diye soruyor ve ben sadece sırıtıyorum. "Kesinlikle, yani o ne derse desin, oraya geri dönmeme izin vermeyeceksin."

"Bu konuda haklı olabilirsin," diye onaylıyorum.

"Evime gidip bir şeyler almam gerekiyor," diyerek eve bakıyor ve benim tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

"Hayır."

"Brady, bir şeylere ihtiyacım var." Gözlerini
kapatıyor. "Neye ihtiyacın varsa burada var,"
diyorum ona. "Pişirme malzemelerime
ihtiyacım var." Sesi sessiz.

"Bebeğim, fırıncılık yapmayacaksın." Tek yaptığı başını sallamak.

"Bu benim ek işim ve eşyalarıma ihtiyacım var." Dönüyor. "Gidip eşyaları alacağım ve buraya getireceğim."

Mutfaktan dışarı bir adım atıyor. "Bir adım daha atarsan," diye neredeyse bağıracaktım ama yürümeyi kesti, "seni dizimin üstüne yatırır ve kıçını kıpkırmızı yaparım." Durdu ve ben de ona doğru ilerledim, önüm arkasına gelecek şekilde durdum. "Bir liste yap."

"Ama ya dışarıdaysa?" Bana bakmak için dönmüyor. "Oraya gitmemen için daha da fazla sebep var. Sen gidiyorsun.
Bir liste yapacağım, sonra gidip alacağım ve geri geleceğim," diyorum omzunun üzerinden bana bakarken. Ağzım dudaklarını öpmek için aşağı inerken elim yanına gidiyor. "Liste."

"Tamam, Brady," diye yumuşakça kabul ediyor, "bir kalem ve kâğıda ihtiyacım var." "Telefonun nerede?" Ben soruyorum, o da sırtından çıkarıp
cebinde. "FaceTime yaparsan daha hızlı olur."

"Tamam." Birkaç tuşa basıyor ve telefon kendi cebimden çalıyor.

"Kapıyı kilitle," diye hatırlatıp kapıyı açıyorum ve ben dışarı çıkmadan önce eli bileğimi kavrıyor.

"Dikkatli ol." Hem yüzü hem de sesi endişe doluydu.

"Yapacağım," diye onu temin ediyorum, merdivenlerden inip evine doğru yürümeden önce onu öpüyorum, kapının tıklama sesini duymayınca dönüyorum. "Sana eve girmeni söylemedim mi?"

"Brady, geldiğini duyardık," diyor ve ben yürümeyi bırakıp ona bakıyorum.

"Sen eve ne kadar çabuk girersen, ben de senin evine o kadar çabuk girerim," diye tıslıyorum, o da alay ederek dönüp evime giriyor ve kapıyı kapatıyor.

"Peki ya arka kapı? Oraya çıkabilir miyim?" diye soruyor ve onu arka kapıda dururken görüyorum, ama kapı hâlâ kapalı.

"Kapalı olduğu sürece," diyorum ona, evine doğru yürüyüp merdivenlerden yukarı çıkarken. Kapıyı açtım ve eve girdim.

"Tamam, mutfağa git," diye talimat veriyor ve istediği tüm tavaları alarak içeri giriyorum. O zaman fark ediyorum ki, bir sürü tencere ve tavası olabilir ama elli farklı boyda fırın tepsisi var.

"Bebeğim, bunların hepsine ihtiyacın olacak mı?" Ben soruyorum.

"Yirmi tane yapmam lazım. Yarın Pazar," diyor ve yemin ederim kimin için pişirdiğine dair hiçbir fikrim yok.

"Tamam, başka ne var?" O bana bir kutuyu nerede bulacağımı söylemeden önce tüm tavaları tezgâhın üzerine koyarak soruyorum.

Yaklaşık yirmi dakika sonra, tüm eşyaları evime taşımak için iki sefer yapmam gerekiyor. Dönüp bana bakmadan önce bütün buzdolaplarını kaldırıyor. "Birazdan kalkmam gerekecek.

birkaç saat," diyor. "Bütün gece çalışsam mı diye düşünüyorum."

"Hayır." Başımı salladım. "Şimdi benimle yukarı geleceksin ve duşa gireceksin."

"Brady." Sesi nefes nefese.

"Duşta tek başına," diye tekrarlıyorum, "ve sonra birkaç saatliğine de olsa uyuyacaksın. Zihninin çalışmasını durdur."

"Bilmiyorum..." Elini tutuyorum ve mutfaktan çıkıp merdivenlerden yukarı doğru yürüyoruz. Merdivenlerin başına geldiğimizde elini bırakıyorum, Wyatt'ı kontrol etmeye gideceğini biliyorum. Çabucak içeri bakıyor. "Uyuyor," diye fısıldıyor. "Banyo odası nerede?" Ona cevap vermiyorum. Onun yerine yine elini tutup koridordan yatak odama doğru yürüyorum. Ahşap dört direkli kral yatak sabahtan beri yapılmamış. Yan tarafa doğru yürüyorum, orada uyumlu ahşap büfenin bir çekmecesini açıyorum. Bir tişört aldıktan sonra ona uzatıyorum. "Şurada." Köşedeki kapıyı gösteriyorum. "Seninle içeri girmeye çalışmayacağım bile," diye açıklıyorum ve o da başını sallıyor. "Çünkü tek yapman gereken bana bakmak ve yapmayacağımı söylediğim her şeyi unutup seninle o duşa gireceğim."

"Tamam, Brady." Parmak uçlarına kalkıyor ve boynumu, onu en son öptüğüm yerden öpüyor. "Uzun sürmeyecek." Dönüp kapıya doğru yürüyor ve arkasından kapatıyor.

Bir an tavana bakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Bu uzun bir gece olacak."

BÖLÜM 18

Uyum

Ben banyoya giriyorum, ışıkları yakmadan önce kapıyı arkamdan kapatıyorum. Döndüğümde nefesim . Ne beklediğimi bilmiyorum, ama bu değil. Evinin içinin harika olacağını biliyordum. Ve loş evde gördüğüm kadarıyla haklıydım. Ama işte burası, rüya banyoların yapıldığı yer; zemin mavi dokunuşlu açık gri. Zemin modern görünüyor ama içinde da yaşlılık var. Bir tarafta, tüm duvarı kaplayan uzun, koyu gri bir dolap ve tertemiz, beyaz çift lavabolu tezgahın altında sekiz büyük çekmece var. Her lavabonun üzerindeki altın çerçeveli aynalar eşit büyüklükteki cam duşa bakıyor. Beyaz mermerin her yerinde gri damarlar var ve ortasında gümüş yağmur duş başlığı bulunuyor. Ama her iki yanda, bir bankın hemen önünde sekiz fıskiye var. Gözlerim odanın sonunda. Kemerli bir girişten sonra, üç büyük beyaz cumbalı pencerenin hemen önünde büyük bir ayaklı küvet var. Renkli vitray pencereler güneş ışığında farklı renkleri içeri alıyor olmalı.

İki kişi için yeterince büyük olduğunu gördüğüm küvete doğru ayaklarım kendiliğinden ilerliyor ve eğer başka bir zaman ve yerde olsaydım, duş almaktan vazgeçip bu küvette ıslanmayı tercih ederdim. Ama geçirdiğim geceden sonra ve onun dışarıda beni beklediğini bildiğimden, hızla küvete doğru yürüyorum

Duşa giriyor, suyu başlatmak için cam kapıyı açıyor, bir sıcaklık ayarlamaya çalışıyorum. Dönüyorum ve tişörtünü lavabosunun yanındaki tezgâha koyuyorum. Lavabonun yanındaki birkaç makbuz, onları çıkarmadan önce kot pantolonunun cebinden çıkarmış gibi görünüyor. Önce tişörtümü, sonra sütyenimi çıkarıp katlıyorum. Kolumun üst kısmında Winston'ın parmak izlerini görüyorum. Açık mor izleri görünce midem bulanıyor, yarın daha kötü olacaklarını biliyorum. Başımı sallıyorum. Ellerini üzerime ilk kez bu şekilde koymuyor. Diğer elim izlere dokunmak için kalkıyor, ondan daha önce nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyorum ve bu da bir şey söylüyor.

Dönüp duşa girmeden önce yolun geri kalanını soyunuyorum. Su yüzüme düşüp gözyaşlarımla karışırken başımı arkaya yaslıyorum, sonra dönüp suyun saçlarımı yıkamasına izin veriyorum. Gözlerimi açıyorum ve vücut yıkama şişesine uzanıyorum, açıyorum ve hemen Brady'nin kokusunu alıyorum. Sadece onun kokusuyla bile içime bir huzur yerleşiyor. Kendimi onun kokusuyla yıkamadan önce avucuma bir parça koyuyorum. Etrafta havlu aramadan önce suyu kapatıyorum. Çekmecelerden birinde buluyorum. Hepsi beyaz havlular, hepsi düzgünce katlanmış. Saçlarımı bir havluya sarmadan önce vücudumu kuruluyorum ve sonra onun gömleğini üzerime geçiriyorum. Kalçamın ortasına kadar geliyor ve yaklaşık on bedenimi içine sığdırabiliyorum. Kıyafetlerimi elime alıp kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı çekip açıyorum. Brady'yi kapıya bakan yatakta oturmuş, başı öne eğik, beni duyana kadar ellerine bakarken bulmayı beklemiyordum.

Kot pantolonu ve gömleği gitmiş. Sadece şortla oturuyor, saçları duştan ıslanmış. "Selam," diyor beni gördüğünde. Yatağının yanındaki yumuşak ışık yanıyor ve dört direkli büyük yatağa bakıyorum. Kraliyet ailesinin uyuduğunu düşünebileceğiniz bir yatak. Örtüler yumuşak beyaz ve sanki bir bulutun üzerinde uyuyormuşsunuz gibi görünüyor. "Her şeyi buldun mu?"

Başımı sallıyorum, bir şey söyleyebileceğimden emin değilim. Ayağa kalktığında karnım zonkluyor ve onun büyük, geniş, bronzlaşmış göğsüne bakıyorum. Karın kasları mükemmel bir şekilde şekillenmiş ve teninin ne kadar yumuşak olduğunu merak ediyorum. Elimden giysileri alıyor, dönüp yatağa uyan uzun çekmeceli sandığa doğru yürüyor ve onları üstüne yerleştiriyor. Heykel gibi görünen sırtını da görme şansım oluyor. Tam karşımda durmasa, onun mükemmelliğini kafamda yarattığımı düşünebilirdim. Arkasını döndüğünde şortu önden aşağıya iniyor ve aklıma onun bana çıplak yürüdüğü düşüncesi geliyor. Yanaklarımın kızardığını hissettiğimde başımı çevirmek zorunda kalıyorum.

Önümde duruyor, büyük eli boynumun yan tarafına gidiyor. "İyi misin?"

"Evet," cevap veriyorum ve nefes nefese kalmışım gibi çıkıyor.

"Adrenalinin seni duşun ortasında bırakacağından ve çıldıracağından endişelendim." Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

"Güzel, yatağa gir," diye ısrar ediyor, dönüp yatağın yürüyor ve yorganı ters çeviriyor.

"Bu senin yatağın." Sonunda kelimeleri bulabildim.

"Evet." Bana sırıtarak bakıyor ve içimin farklı yerlerinin titremesine neden oluyor. Aslında külotumu tekrar giymeliydim ama yıkamak istiyordum ve kurumaları için yeterli zaman yoktu.

"Gidip Wyatt'la uyuyabilirim." Kapısını işaret ediyorum ve bu sefer başını sallıyor.

"Az önce kontrol ettim, uyuyor" diye yumuşak bir sesle cevap veriyor ve onu kontrol edecek kadar endişelendiği için kalbim eriyor. "Korkunç bir gece geçirdi. Bırak dinlensin."

"Eğer ben senin yatağında uyursam, sen nerede uyuyacaksın?" diye soruyorum ve bu sefer sırıtışı bir sırıtışa, ardından da sinsi bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Yatağımda." Bir bile atlamadı. "Büyük bir yatak."

"Bunu görebiliyorum," diye mırıldanıyorum, yatağın örtüyü kaldırdığı tarafını terk edip diğer tarafa geçerek yatağa girerken.

"Yatağa gir, Harmony," diye emrediyor ve kafam onun talimatlarına uymamı söylemeden önce ayaklarım hareket ediyor. "Gir ki ışıkları kapatıp biraz uyuyabileyim." Bakıyorum ve saatin sabahın birini biraz geçtiğini görüyorum. Pişirmek için üç saat sonra kalkmam gerekiyor. O uyuyana kadar dinleneceğim, sonra da gidip Wyatt'la uyuyacağım. Yatağa girerken dizimi altıma katlıyorum, bu yatak hakkında yanılmışım. Bir bulut gibi değil; cennet gibi. Kelimenin tam anlamıyla içine gömüldüğünüzde sarılıyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz, yumuşak çarşaflar bacaklarımı yumuşatıyor. Başımı yastığa koyup başımı çevirdiğimde, ışığı kapatmak için eğilen sırtını görüyorum.

Yatağa geri dönüyor ama kendi tarafında kalmıyor; hayır, Brady değil. Brady yatağın ortasında, beni kendisine doğru çekiyor. "İyi geceler bebeğim," diyor usulca, bir eli yastığımın altında, diğeri karnımda. Sadece iyi geceler deyip olduğum yerde uykuya dalmalıyım ama daha fazlasını istiyorum. Kollarında dönüyorum.

Göğsümü onunkine bastırarak yüzümü boynuna gömüyorum ve onu öpüyorum. "İyi geceler, Brady." Vücudu kilitleniyor ve ben de haddimi aşıp aşmadığımı merak ediyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ve ondan uzaklaşmak için döndüğümde kollarının beni sıkıca sarmasıyla duruyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye mırıldanıyor ve karanlıkta yüzüne bakıyorum, ışığın hala açık olmasını diliyorum, böylece uykuya dalmadan önce gördüğüm son şey o oluyor. İhtiyacım olduğundan değil. Brady olan her şeyi ezberlemeye başladım.

"Sadece," dedim, "boynunu öptüğümde kaskatı kesildin."

"Evet, öyle de denebilir." Kalçalarını bana doğru bastırıyor ve sertliğini hissedip inliyorum.

"Harmony, bebeğim." Sesi çatlıyor. "Bir iple tutunuyorum."

"Ya ipin kopmasını istersem?" Soruyorum ve sorduğum anda, sırtüstü yatırıldığımda yorganın hareket ettiğini hissediyorum, bacaklarım otomatik olarak ona doğru açılıyor. Elleri başımı tutarken kolları kollarımın yanına gidiyor. "Korkmaktan başka bir şey hissetmek istiyorum." Bacaklarım geriye doğru hareket ederek kalçalarına asılıyor. "Seni istiyorum," diye itiraf ediyorum, ayın odadaki üç cumbalı pencereden yaydığı azıcık ışıkta gözlerini izliyorum.

"Seni istiyorum." Dişlerini birbirine kenetliyor. "Seni bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum, ama ilk girdiğimde eski sevgilinle hatırladığımız bir gece olmayacak," diyor bana. "Seni becerdiğimde, o gece başına gelen tek şey bu olacak. O geceden hatırladığın tek şey bu olacak."

Elim yukarı kalkıyor ve parmağım yanağında geziniyor. "Tamam, Brady."

"Bununla birlikte..." Başını eğiyor ve beni öpüyor. Dili çıkıyor ve alt dudağımın üzerinde kayıyor. Benim dilim de onunla buluşmak için dışarı çıkıyor. Ağzı benimkini kapladığı anda ikimiz de iç çekiyoruz. "Seni tatmam gerek" diyor, sanki dilim sadece onun ağzında değilmiş gibi kafamı karıştırarak. Öpücüklerini boynumda gezdiriyor ve sonra bir eliyle tişörtünü göğüslerimin üzerinde gezdiriyor. Başını eğip bir tanesini ağzına aldığında meme uçlarım ihtiyaçtan ağrıyor. Gözlerim onu izlemek için açık kalmak istiyor ama kapandıklarında elimde değil ve sırtım yataktan kalkıyor.

"Siktir," diye inliyor, diğerine geçip aynı şeyi yapıyor. Beni karnımdan aşağıya doğru öperken örtüler aşağı iniyor ve şimdi nereye gittiğini biliyorum.

"Brady," diye fısıldıyorum ve göbek deliğimi öptüğü yerden bana bakıyor, "oraya gitmeden önce." Keşke bunu söylemek zorunda kalmasaydım. "Ve eminim bu işte gerçekten iyisinizdir..." İyi

Tanrım, şu anda lanet olası bir deliğe girip ölmek istiyorum. "Ama bilmelisin ki ben genellikle... bilirsin."

Yüzündeki sırıtma her şeyi anlatıyor. "Sana oral seks yaptığında boşalamadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye soruyor. Her ne kadar bundan utansam da, bunun şimdi olması ve seksten sonra numara yapmam gereken bir konuşma olmaması daha iyi.

"Bunu sadece birkaç kez yaptı ve o sırada bile" -elimi saçlarında gezdirmek için kaldırıyorum- "o sırada bile değildi, biliyorsun."

Brady "Seks," diye söze giriyor ve ben de başımı sallıyorum. "Bana eskiden seks yaptığınızı ve yapmadığınızı mı söylüyorsun-"

"Genelde çok çabuk biterdi," diye itiraf ediyorum ve o da yüzünü karnıma gömüp gülüyor. "Brady," diye tıslıyorum, "bu hiç komik değil."

"Oh, evet, öyle, bebeğim." Kahkahası yüzünü terk ediyor. "Çünkü az önce bana eski sevgilinin vücudunu tanımak için hiç zaman ayırmadığını söyledin." Burnu karnıma sürtünüyor ve karnım kasılıyor. "Nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığını öğrenmek için hiç zaman ayırmadı." Dili karnımdan aşağıya, amımın hemen önünde biten kesilmiş üçgen bölgeme doğru ilerliyor. "Ben o değilim." Ağzımdaki bütün su kayboluyor ve ağzım kuruyor. "Vücudunu senden daha iyi ." Biraz daha aşağı iniyor, başparmakları am dudaklarımda aşağı yukarı sürtünüyor. "Ne kadar uzun sürerse sürsün." Başparmakları dudaklarımı açmadan önce bana göz kırpıyor.

"Şu andan itibaren," diyor dili dışarı çıkmadan önce ve dilinin ucunu klitorisime değdirerek beni aşağıdan yukarıya doğru yalıyor. Kalçalarım neredeyse yataktan fırlayacaktı. Dizlerinin üzerine kalkıyor, eli şimdi saçlarımın olduğu yeri ovmak için yukarı geliyor. "Beni izlemeni istiyorum" -parmak uçları tüy gibi- "amını yerken." Parmak uçları karnıma doğru ilerliyor. "Seni parmaklamamı istiyorum." Parmakları yarıklarımın arasında geziniyor ve

Deliğime. "İyi hissettirip hissettirmediğini bana söylemeni istiyorum." Parmak uçları uzaklaşıyor ve tek yapabildiğim bacaklarımı daha da açmak oluyor. Bana dokunmasına duyduğum ihtiyaç daha önce hiç duymadığım bir şey. "Yaptığım şeyden hoşlanmadığında bana söylemeni istiyorum."

"Eğer bir şeyse," dedim, "sanırım her şey ."

"Bu odada ya da seviştiğimiz herhangi bir yerde, kendini tutmanı istemiyorum," diyor ve ben titriyorum, kelimenin tam anlamıyla titriyorum. "Ama bu gece" -başını eğiyor ve dilini içime kaydırıyor- "çığlıklarını muf- fle etmek zorunda kalacaksın."

BÖLÜM 19

Brady

(Yatağımın ortasında, tam da son bir haftadır onu hayal ettiğim yerde.

Tişörtü mükemmel vücudunun üzerine itilmiş.

Aynı derecede mükemmel vücuduna bağlı lanet olası göğüsleri. Uğruna ölünecek bir vücuda sahip olacağını biliyordum. Vücudu o kadar canlı ki farkında bile değil. Adam onu yerken hiç boşalmadığını söyleyip duruyor ve yatağımda çırılçıplakken başka bir adamdan bahsetmek bende bir şeyler fırlatma isteği uyandırır sanırsınız. Ama ondan bahsettikçe ve bana hiç boşalmadığını söyledikçe... hiç, beni mutlu etti. Bunu söylediğim için hıyarın tekiyim ama o artık benim ve ona vücudunun neler yapabileceğini göstereceğim. Ve bunu yaparken eğleneceğim. "Çığlık atmak zorunda kaldığında şu yastığı tut." Klitorisine kadar yalıyorum, dilimin üzerindeki tadı ağzımı sulandırıyor, dilimin üzerinde daha da fazlasını istiyorum.

"Brady," diyor, bunu yapıp yapamayacağından emin değil.

"Bu hoşuna gitti mi?" Klitorisini bulduğumda soruyorum, o da başını sallıyor. "Peki ya bu?" Orta parmağım ona katılırken aynı anda dilimi içine kaydırarak soruyorum. Gözleri neredeyse kapanıyor ama hep beni izliyor. "Bu iyi hissettiriyor mu bebeğim?" Dilim klitorisine doğru ilerlerken soruyorum, ama bir parmağımı daha içeri kaydırıyorum, amının ıslaklığı parmaklarımı kaplıyor. "Tadın cennet gibi, bebeğim." Klitorisini içime çekiyorum

ağzı ve elleri yanındaki çarşafları kavrıyor. "Oh, hoşuna gitti, değil mi?" Tekrar ağzıma alarak soruyorum, parmaklarım biraz daha hızlı hareket ediyor. "Senin güzel pembe klitorisin." Dilim etrafında dönüp duruyor, fiske atıyor. Yukarı doğru hareket ediyorum, şimdi meme ucunu ağzıma alıyorum, parmaklarım hala amını sikiyor. Onu emmeden önce meme ucunu ısırdığım anda, amı sıkıştı. "Oh, bebeğimin hassas meme uçları var."

"Evet." Ağzımı onunkinin üzerine koymak için hareket ettiğimde söyleyebildiği tek şey bu.

Dilimi ağzına sokmadan önce "Dilimle tadına bak," diye ısrar ediyorum. Dilimi sanki sikimi emiyormuş gibi emiyor ve ben şortumun içine boşalmak üzereyim. Gözlerimi kapatıyorum, ağzını bırakıyorum. "Parmaklarıma bak," diyorum ve gözleri parmaklarıma gidiyor. "O mükemmel küçük amcığı beceriyorlar." Nefes alış verişi eskisi kadar kolay değil. "Parmaklarımın seni sikmesini seviyor musun?" Başını sallarken sırtını dikleştiriyor. "Bana ne yapmamı istediğini söyle?" Parmaklarımı dışarı çekerken hızlarını yavaşlatıyorum. "Eğer bana söylemezsen, parmaklarımı senden çıkaracağım."

"Hayır." Eli, hareket etmesine izin vermemek için hızla bileğime doğru uçuyor. "O zaman söyle bana." Parmaklarımı onun G noktasına doğru itiyorum.

"Klitorisimle oynayabilir misin?" Ona ziyafet çekmek için tekrar aşağı inerken sırıtmamaya çalışıyorum.

"Dileğin benim için emirdir." Ağzıma alırken ona bakıyorum. "Böyle mi?" Parmaklarım daha da hızlı hareket ederken dilimle fiske atıyorum. Her hamlemde amcığı daha da daralıyor. Suları parmak eklemlerimden aşağı yuvarlanıyor ve lanet olsun, onu yatağa kadar becermek istiyorum. Kalçaları kendi kendine hareket ederken eli başıma geliyor. "İşte bu, bebeğim," diyorum ona. "Parmaklarımı sik." Artık hareket etmiyorum, tüm işi ona yaptırıyorum. "Neredeyse vardın. Hissedebiliyorum."

Başparmağım klitorisini okşayan dilime yardım ederken, "Sanmıyorum," diye mırıldanıyor. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Bebeğim, amının boşalmaya ihtiyacı var"-parmaklarım hareket etmeye başladı

-"ve ben onu ."

"Brady," diye daha yüksek sesle inliyor, "tam şurada gibi, ama sanmıyorum-"

"Düşünmeyi bırak." Dişlerim çıkarken başparmağım klitorisine vuruyor ve bırakmadan önce bir saniyeliğine ısırıp ağzıma alıyorum. Parmaklarım G noktasını iterken ona "Hisset bebeğim," diyorum. Klitorisini ısırıyorum ve yatağımda çırpınıyor. Kalçaları havaya kalkıyor ve eli saçlarımı kavrarken onları tutmak zorunda kalıyorum. Yemin ederim, sanki parmaklarımı o kadar sıkıyor ki hareket edemiyorlar. "Geliyorsun," diyorum ve başını sallıyor. "Bırak bebeğim, tuttum seni."

"Brady," diyor bir kez daha, başı yastığa gömülmeden önce, sırtını dikleştiriyor ve tekrar inliyor. "Geliyorum," diyor sanki parmaklarımın üzerine fışkırdığını hissedemiyormuşum gibi. Dilim her yerini yalamak için dışarı çıkıyor, parmaklarım onu orgazmdan çıkarıyor, kalçaları hareket etmeyi bıraktığında duruyor ve yatağımda gevşiyor. "Aman Tanrım," diyor gözlerini açıp bana bakarak. "Bu..."

Parmaklarımı içinden çekiyorum, parmaklarımı yalayarak temizlerken gözleri beni izliyor. "Ne oldu?"

"Bu kadar büyük bir şeyin başıma geldiğini hiç sanmıyorum."

Gülümsüyorum. "Sikim içindeyken ne kadar sert boşalacağını hayal edebiliyor musun?" Soruyorum ve gözleri kapanıyor. Şortumu indirip içine girsem bana izin vereceğini biliyorum. Ama bu gece olmaz. Onu becerirken onunla zaman geçirmek istiyorum. Bütün gece istiyorum, sadece birkaç dakika değil. Ayrıca çocuğu koridorun sonundayken ve muhtemelen yerleşmemişken olmaz.

Yatakta doğrulup karnımı öpüyor, eli hareket ediyor ve ben onu durduruyorum. "Hayır," diyorum ve sanki üzerine soğuk su dökmüşüm gibi bakıyor. "Yorgunsun."

"Yorgunluğun tam tersiyim. Tamamen uyanığım." Bileğini elimden çekip alıyor ve sikimi avuçluyor. Gözlerimi kapatıyorum. "Bu işte iyi değilim," diyor bana. "Daha önce sadece iki kez yaptım." Tanrı aşkına, kadın evliydi ve adamın sikini sadece iki kez mi yalamıştı? "Hayranı değildi, bunu bilmelisin."

"Harmony," diye fısıldıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, şortumun lastiğini aşağı doğru ittiğinde ve sikim serbest kaldığında. "Biraz riske gireceğim ve sorunun sen olmadığını söyleyeceğim."

Gözleri, mermeri kesebileceğini düşündüğüm kadar sert olan sikime sabitleniyor. "Öyle ki" -eliyle tabanını kavrıyor- "geniş ve kalın." Elini aşağı yukarı hareket ettiriyor ve o sikimle oynarken nefesimi kontrol etmek zorunda kalıyorum, üzerimdeki etkisini bilmeden.

"Bunu yapmaya devam edersen, sen farkına bile varmadan her şey bitecek," diye tıslıyorum ve o da kıkırdıyor.

"Bunu ağzıma sığdırabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldanıyor, "ama deneyeceğim." Bana bakıyor, az önce onu sarsan gazla yanakları kızarmış. "Beğenmezsen bana söyler misin?" Pembe dili dışarı çıkıyor ve içimden sızan pre-cum'u yalayarak uzaklaştırıyor. "Yani biliyorum."

"Bebeğim." Ağzından çıkan tek şey bu çünkü ağzı sikimin ucunu emiyor. Bırakmadan önce ağzına bir çeyreklik almasını ve sonra bir lolipop yalıyormuş gibi şaftı yalamasını izliyorum.

"Çok kalın," diye not alıyor, sonra tekrar ağzına alıp olabildiğince aşağıya iniyor. Eğilip ellerimi yarığında gezdiriyorum ve onu hâlâ sırılsıklam buluyorum.

"Ağzında sikimle nasıl boşalacağını göstermenin zamanı geldi," diyorum. Parmaklarım içine doğru kayarken bacaklarını açıyor. Parmaklarım onu sikerken aynı ritimde sikimi emiyor. "Bir dahaki sefere," diyorum ona sikimi emerken, "sikimi emerken yüzüme oturacaksın." İnlediğinde istediği şeyin bu olduğunu hemen anlıyorum. Aletimin içinde titreşerek beni çıkıntının üzerine itiyor. "Bebeğim, boşalacağım." Daha hızlı hareket ederken eli sikimi daha sıkı kavrıyor. Parmaklarım onu daha hızlı beceriyor, benimle gelmesini istiyor. "Bebeğim, geliyorum," diye uyarıyorum onu, hareket edeceğini düşünerek, ama beni ağzının daha da derinlerine alıyor ve ben boşaldığımda, ona vermem gereken her şeyi yutuyor. Benimle aynı anda boşalıyor, bu da benim daha da sert boşalmama neden oluyor.

Bittiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve o bana baktı. "Sen bir yalancısın," diyorum ve yüzü çöküyor. "Bu konuda iyi değilsin, kıçımın kenarı." Ağzı şok içinde açıldı. "Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım." Başımı sallıyorum ve yataktan kalkıp şortumu yukarı çekiyorum. "Beni o kadar derine aldın ki, öğüreceğini sandım ama benim için boğazını açtın." Gururla gülümsüyor.

"Büyük bir sikin var, çok daha büyük-" Gülümsüyor ve konuşmasını engellemek için elimi ağzına koyuyorum.

Ellerimi kalçalarıma koydum ve güldüm. "Şu andan itibaren, hakkında konuşacağın ya da düşüneceğin tek alet benimki olacak." Ciddi olduğumu düşünmesi için ona ters ters bakıyorum. "Ayrıca, bir dahaki sefere ışıkların açık olmasını istiyorum. Yüzünü sikerken seni görmek istiyorum."

"Tamam," diye kabul ediyor. "Sorun olmadığına emin misin?"

"Boğazından aşağı indiğimi hissetmedin mi?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "O zaman iyiden daha iyiydi. Wyatt'ı kontrol edeceğim, sonra da biraz kestirmemiz gerekiyor," diyorum ve o da yataktan kalkıyor. "Kal, hemen döneceğim. Uyanırsa seni ararım." Odadan çıkıp yatak odasına doğru ilerliyorum ve onu yatak odasında görüyorum.

Yatağın ortasında, duştan sonra onu kontrol ettiğimde durduğu yerde.

Odaya geri döndüğümde yorganın altına giriyorum ve onu kendime çekiyorum. "O iyi mi?" diye fısıldıyor.

"Evet, bebeğim." Yüzümü boynuna gömüyorum. "Uyuyor. Ona katılma vaktimiz geldi."

"İyi geceler Brady," diyor kollarıma yerleşirken. "İki orgazm için teşekkürler."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bir şey değil, bebeğim." Benimki için teşekkür etmek üzereydim ama yumuşak horlamasını duydum. "Sana yarın teşekkür edeceğim." Hemen ardından gözlerimi kapatıyorum ve uykuda ona katılıyorum.

BÖLÜM 20

Uyum

M Gözlerim kendiliğinden titreyerek açılıyor ve yorgunlukla birlikte yanma da hemen başlıyor. Ayrıca bir kilo ağırlığında gibi hissederler.

bin pound. Kendimi toparlamam bir saniyemi alıyor ve bunun tek nedeni sırtımdaki sıcaklığı hissetmem. Başımı yana çeviriyorum, Brady'nin bana sırtını döndüğünü görüyorum ve elinin kalçama uzandığını hissediyorum. Bakıyorum ve saatin sabahın üçünü biraz geçtiğini görüyorum. Vücudum her gün mutlaka üçte kalkmaya alışkın. Elini usulca çekiyorum, banyoya gitmeden önce yataktan kayarak çıkıyorum. Ellerimi yıkayıp parmak uçlarımda odadan çıkarken yüzümde bir gülümsemeyle ona son bir kez bakıyorum. Kapıyı arkamdan usulca kapatırken ona son kez baktığımda midem bulanıyor.

Dönüp Wyatt'a doğru ilerlediğimde onu yatağın ortasında yan yatmış uyurken görüyorum. Parmak uçlarımla merdivenlerden inip mutfağa gitmeden önce kapısını yarıya kadar kapatıyorum. Işıkları açarak etrafa bir göz atıyorum ve sonunda mutfağın hemen dışındaki aile odasına gidiyorum. Yan tarafta gömme bir şömine ve üzerinde asılı kocaman bir televizyon var. Çerçeveler ankastreye serpiştirilmiş, gidip hepsini görmek istiyorum ama haddimi aşmak da istemiyorum. Odanın her iki tarafında karşılıklı duran iki büyük kanepe ve her önünde birer tane olmak üzere iki sehpa bulunuyor. Altlarındaki güzel halı odayı daha da güzelleştiriyor.

havasızdan çok ev gibi. Başımı çevirip mutfağa bakıyorum, nihayet ışığa kavuşuyorum.

Büyük cumbalı pencerenin önünde bir masa ve sandalyeler var, ancak pencerenin hemen önündeki üzerindeki rahat minderleri de görebilirsiniz. Kahvaltı köşesinin hemen yanındaki ada ışıkta daha büyük görünüyor. İçinde gri-mavi damarları olan bembeyaz bir ada. Araya sıkıştırılmış tabureler kahverengi ve altın rengi. İhtiyacım olan şeyleri çıkarıp çok fazla gürültü yapmamaya çalışarak altın renkli donanıma sahip beyaz dolapları açmaya başlıyorum. Bir mikseri olup olmadığını bilmeden buraya taşımasını sağladığım iki mikseri fişe takıyorum ve eşyalarını karıştırdığımda aslında olmadığını görüyorum. Mikserimi adaya kurup fişe taktıktan sonra buzdolabı değil de dolap gibi görünen buzdolabına doğru ilerliyorum. Bir fincan kahveye başlamadan önce ihtiyacım olan tüm malzemeleri çıkarıyorum.

Yirmi dakika sonra, ikinci parti başlamadan önce beş limonlu yaban mersinli somun kek ve bir ahududulu beyaz çikolatalı keki fırına sürüyorum. Pazar günleri fırın için her zaman büyük bir gündür. Kiliseden sonra, genellikle öğle yemeği sonrası için küçük şekerlemeler alan bir sürü insan olur. Bir sonraki elmalı tarçınlı kek partisine başlarken kahvemden bir yudum alıyorum. Elmaları soyup küp küp doğrarken merdivenlerde ayak sesleri duyuyorum. Keklerin kokusu odayı dolduruyor ve hissettiğim huzur çılgınca.

Koridora doğru bakıyorum, kişi yaklaştıkça ayak sesleri daha da yükseliyor. Brady şortuyla orada duruyor, çıplak göğsü tüm çıplaklığıyla sergileniyor ve şimdi ışıklar açık olduğu için onu daha da çok inceliyorum. Bel bandının kalçalarının ne kadar aşağısında durduğunu gördüğümde, o şortun altında ne olduğunu tam olarak bildiğim için karnım zonkluyor. Dün gece kendimi ona attıktan sonra utancımdan ona gerekiyor ama . Kendimle gurur duyuyorum. Sadece kendimi konfor alanımın dışına itmekle kalmadım, aynı zamanda iki güzel

Kendime vermek zorunda olmadığım orgazmlar. "Bebeğim," diye mırıldanıyor. Işıkların açık olmasına alışmak için gözlerini kırpıştırırken uyku yüzüne yansıyor. Başını yastığa koyduğu için saçları yana doğru sarkıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Komik olmak ve ameliyat demek istiyorum." Elmaları ıslak malzemelere eklerken ona gülümsüyorum. "Ama şaka havasında olduğunu sanmıyorum."

"Gecenin bir yarısı." Odaya bir adım atıyor ve mutfaktaki dağınıklığı görüyor. "Pişirmek için, ne bileyim, öğleden sonrayı bekleyebilirsin."

Şeker, tereyağı ve yumurtaları elmalarla karıştırırken ona "Aslında yapamam," diyorum.

"Bebeğim." Adanın önüne doğru yürüyor, ellerini iki yana açarak tezgâhın üzerine koyuyor.

"Yatağına dön," dedim ona. "Saat daha

erken." "Benimle geri gelmelisin."

"Bunları beş kadar bitirmem gerekiyor," diyorum ve kaşları birbirine çarpıyor, anladığından pek emin değil.

"Bütün bu pastaları beş buçuğa kadar pişirmek zorunda mısın?" Bunun bir şaka olduğunu düşünerek kıkırdıyor. "Yapmazsan ne olacak?"

"Birincisi, para alamayacağım ve ikincisi, tek gerçek işimi kaybedebilirim," diyorum ve o sadece bana bakıyor. "Küçük bir sırrım var," diye başlıyorum ıslak malzemeleri kurularla karıştırıp mikseri çalıştırırken. "Winston'dan ayrıldığımda, param yazın çöldeki su şişesinden daha hızlı kurudu." Ona sırıtıyorum. "Bununla birlikte, paraya ihtiyacım vardı ve bildiğiniz gibi kimse beni işe almadı. Çünkü, şey..." Fırına doğru yürürken mikserin sesini yükseltiyorum, kapağını açıyorum ve fırın eldivenlerimi takıp ekmek tavalarını kontrol ediyorum. "Bayan Maddie'ye kek pişirdim."

Nefes nefese kalıyor, gözleri büyüyor. "Sen mi?" Beni işaret ediyor, sonunda ne dediğimi anlıyor. "Kız kardeşimin çıldırdığı tüm o pastaları yapan sen misin?"

"Ben o ." Gururla gülümsüyorum.

"Bu neden bir sır?" Soruyu soruyor ve kaşlarım havaya kalkıyor. "Evet, Bayan Maddie'nin yardım etmek istediğini ama o insanların çapraz ateşinde kalmak istemediğini anlayabiliyorum."

"Aynen öyle." Onu işaret ediyorum, rafı fırına geri itiyorum ve mikserdeki keke geri dönmeden önce zamanlayıcıyı beş dakikaya daha ayarlıyorum. "Yani anlaşma şu: Kekleri ben yapacağım ve kimse gelmeden dükkâna teslim edeceğim."

"Ne zaman uyuyorsun?" diye soruyor ve bir tabure çıkarıp üzerine oturuyor.

o.

"Wyatt'ı okula götürdükten sonra, genellikle birkaç saat
Hatta belki öğleden sonra biraz kestiririm." Omuz silkiyorum. "Bizim için her şeyi ayarladığımda uyumak için zamanım olacak"

Başını sallıyor. "Yatağına dön," diye ısrar ediyorum ve o da kalkıp tezgâhın etrafında dolaşıyor. Bana gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Eli belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. "Brady." Ona bakarken ellerimden biri sıcak göğsüne gidiyor.

"Gitmeden önce beni uyandıracak mısın?" diye soruyor sessizce ve ben gülümsüyorum.

"Eğer yapmazsam, Wyatt'ın şikâyetlerinin seni uyandıracağından eminim." Gülüyorum. "Uyanıp arabaya binmek için on dakika uykusunu böldükten sonra yirmi dakika sonra geri gelmekten pek hoşlanmıyor."

"Onu burada bırak," diye önerdi hiç düşünmeden. "Git ve işini yap, sonra geri gel."

"Ama-" Söylemeye başladım ama zil çalınca durdum. Kolları beni gevşetiyor, böylece gidip fırından kekleri alabiliyorum,

onları sobanın üstüne koyarak.

"Kız kardeşim şu anda bu odada olmak için ölürdü. Hiç kalmamış olabilir."

"Bu bir sır ve ona söyleyemezsin," diye gergin bir şekilde hatırlatıyorum ama Brady'nin bana ya da Wyatt'a zarar verecek bir şey yapmayacağını biliyorum.

"Sırrın benimle güvende." duruyor, keklere bakıyor. "Her zaman."

"Git uyu," diye ısrar ediyorum, miksere doğru yürüyüp onu kapatıyorum. "Gitmeden önce seni uyandıracağım." Başını sallıyor ve boynumu öpmek için eğiliyor, sonra dudaklarımı öperken yavaşça gözlerimin içine bakıyor.

"Tamam, bebeğim." Benden uzaklaşmadan önce kalçamı sıkıyor. Köşeyi dönene kadar arkasını izliyorum.

"Buna uyanmaya alışabilirim," diye mırıldanıyorum kek hamurunu tepsiye dökmeden önce, gülümseyerek.

Yeni bir şeftalili cevizli kremalı cheesecake üzerinde çalışıyorum, biri Brady, diğeri de Sonbahar için olmak üzere iki somun yaparak deniyorum. Kekleri paketleyip parmak uçlarımda yukarı çıkıyorum. Brady yan yatmış uyuyordu. Dün gece getirdiğim çantadan temiz kıyafetler almak için Wyatt'ın odasına gidiyorum. Aceleyle çantaya bir sürü şey attım, odadan çıkmadan önce bir çift yoga taytı ve bir tişört aldım. Kapıyı arkamdan kapatıp banyoya yöneldiğimde horultusu odayı dolduruyor.

Dışarı çıktığımda Brady'ye söylemeden gitmeyi düşünüyorum ama mutlu olmayacağını biliyorum. Bu yüzden yatağın kenarına yürüyorum ve bu oyunu nasıl oynayacağımı düşünüyorum. Eğilip yanağından mı öpsem, yoksa koluna mı dokunsam? Yatağın kenarına oturuyorum. "Hey," diye fısıldıyorum ve sesime dönüp yan yatıyor, kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor.

"Hey," diye mırıldanıyor, gözlerini açmaya zorlayarak.

"Ben gidiyorum. Wyatt hâlâ uyuyor," diyorum ve o da başını sallıyor. "Tamam, bebeğim." Sesinin yumuşaklığı beni ürpertiyor.

"Ver

Bana bir öpücük ver." Eğilip onu öperken gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Genelde ne kadar sürer?"

"Yaklaşık otuz dakika." Yorganı üzerinden atıp ayağa kalkmadan önce başını sallıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"O pusuda beklerken dışarı yalnız çıkmana izin vermiyorum ve kamyonetimi alıyorsun."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," diyorum ve o sadece bana bakıyor. "Eğer dışarıda seni beklemiyorsa"-ellerini

"Senin gitmeni bekliyor olabilir. Seninle sevişmeyi kabul edebilir ama kamyonetimdeyken seninle sevişmez."

"Ama," diye söze başladım, "Bayan Maddie beni kamyonunuzda görecek."

"Evet," diye karşılık veriyor, "ne olmuş yani, artık benimle yaşıyorsun.

Bunu öğrenecek. Bir sürü insan konuşuyor olacak." "Seninle yaşamak," diye tekrarlıyorum, ne dediğinden emin değilim.

"Gitmen gerekiyor." Elimden tutup beni odadan dışarı ve aşağıya çekti. "Kahretsin, çok güzel kokuyor." Kutuya doğru yürüdü ve onu aldı, sonra ön kapıya doğru ilerledi. "Anahtarlarımı al." Başıyla anahtarlarının ön kapının yanında durduğu masaya doğru işaret ediyor. Anahtarları alıyorum ve dışarıda beni bekleyen kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakınırken onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum. Yolcu kapısını açıyor ve kutuları kamyonetin arka koltuğuna koyduktan sonra bana doğru yürüyüp sürücü kapısını açıyor. "Yakında görüşürüz, bebeğim." Sanki bunu hep yapıyormuşuz gibi dudaklarımı öpüyor... her zaman.

Kamyona biniyorum ve onun yepyeni kamyonunu düzgün kullandığımdan emin olarak kenara . Gözlerim Win- ston'ın beni beklemediğinden emin olmak için etrafa bakıyor. Fırının arkasına yanaştığımda,

Bayan Maddie de aynı anda oraya varıyor. Kamyondan dışarı atlıyorum. "Bilmek istiyor muyum?" diye soruyor, kamyona bakarak.

"Winston dün gece ortaya çıktı," diye anlatmaya başlıyorum ona, yeterince sık anlattığım hikâyeyi, "ve bu sefer iş fiziksel bir hal aldı." Gözleri büyüdü ve sonra jilet gibi keskinleşti. "Brady geldi ve beni evinde kalmaya zorladı." Jilet gibi keskin bakışları değişiyor.

"Bu da bir şey değil mi?" diye düşünerek kutuları hızla elimden aldı. "Defol git buradan."

"Gelecek hafta yeni bir pasta yapabilirim," diyorum ve o da arka kapıyı kapatırken başını sallıyor. Eve geri dönüyorum, mutfakta ışıkların açık olduğunu görüyorum ve ayrılmadan önce onları kapatmış olacağımdan eminim. Park ediyorum, dışarı çıkıyorum ve merdivenlerden yukarı yürüyorum, kapıyı usulca açıyorum ama sesler duyunca duruyorum.

"Kaç tane istiyorsun?" Brady'nin sorduğunu duyuyorum ve yavaşça mutfağa doğru yürüyorum, izlerimde duruyorum.

Wyatt, ocakta olan Brady'nin arkasına dönük tabureye oturur. "Selam anne," diye gülümseyerek selamlıyor. "Brady bana kek yapıyor." Nutkum tutulmuştu, olduğum tek şey buydu. Aslında, ağzından çıkanları duyduktan sonra, bir daha asla konuşamayacağımı biliyorum. "Ondan sonra da beni balığa götürecek."

BÖLÜM 21

Brady

Ben bir elimde spatula, diğer elimde kahve fincanımla ocağın başında durmuş, solgun bir yüzle orada duran Harmony'ye bakıyorum.

Belki de plan yapmak konusunda onunla konuşmalıydım. "Pardon, ne dedin?" diye soruyor, ben kahve fincanımı bırakıp ona bir fincan almak için yürürken.

"Wyatt," diye söze başlıyorum, ona bir fincan kahve doldurup Wyatt'ın istediği portakal suyunun hemen yanına tezgâha koyarken, "daha önce hiç balığa çıkmadığını söyledi."

"Tamam." Bulunduğu yerden kıpırdamıyor ve ben de bu oyunu nasıl oynayacağımı düşünmek zorunda kalıyorum. Ona gidip yüzünü ellerimin arasına alıp öpebilirim ama bu Wyatt'ın hayatlarında olmama alışmasından sonra olacak.

"Uyuyabileceğini düşündüm," diye açıklıyorum, onu tabureye taşımak zorunda kalıp kalmayacağımı merak ederek, "bu yüzden Wyatt'dışarı çıkaracağım ve biraz balık tutmaya gidebiliriz."

"Um," diyor ama ben krepleri ters çevirmek için dönüyorum, "bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ama anne," diye yakınıyor Wyatt.

"Kahvaltımı bitireceğim," dedim ona. "Sen de şu tabureye oturacaksın." Kahvesini bıraktığım yeri gösterdim. "Bir şeyler yiyeceksin.

Yumurta istemiyorsan birkaç krep." Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu bir an için içime çekiyorum. Kalbim göğsümde sıkışıyor. "O zaman gidip gecikmiş bir şekerleme yapacaksın."

"Ama-"

"Seni şu tabureye taşımamı ister misin?" diye sordum. İş demek istediğimi anlamış olmalı ki tabureye doğru yürüyor, çekip çıkarıyor ve Wyatt'ın yanına oturuyor.

"Günaydın." Eğiliyor ve onun başını öpüyor. "Neden bu kadar erken kalktın?"

Omuz silkiyor ve ona cevap vermiyor. "İşemem gerekiyordu," diyor.

"Sadece on dakikadır ayakta," dediğimde kaşları havaya kalktı.

"İyi ki zamanında dönmüşüm, yoksa Disney'e giderdi" diye şaka yapıyor, kahvesini alıp beni güldürüyor.

"Bu gelecek sefer için." Ona göz kırpıyorum ve her tabağa bir krep koyup önlerine koyarken sadece başını sallıyor. "Yemeğinizi yiyin, sonra da Charlie'nin evine gidip balık tutmak için bir şeyler alabiliriz."

"Tamam," diye kabul eden Wyatt akçaağaç şurubunu kaptığı gibi o kadar çok döküyor ki krepin tadını alabilmesi bile mucize. Sonunda dört krep yer ve Harmony ona biraz meyve kesmek için ayağa kalkar. "Ama ben doydum."

"Bu bütün şekeri emecek," diyor ona, "yoksa gölde kendini hasta hissedeceksin." Önce meyveye sonra da bana bakıyor.

"Ye dostum," diye onu geri götürdüm, "sonra git yıkan."

"Peki," diye homurdanıyor ve sonra benimle bir gülümseme paylaşan Harmony'ye bakıyorum. Wyatt meyvesini bitirip tezgahtan uzaklaşıyor ve arkasında şurup damlaları bırakıyor.

"Banyoya girene kadar hiçbir şeye dokunma," diye tembihliyor Har- mony diliyle tüm şurubu temizlemeye çalışırken. "Bir duşa ihtiyacın var."

"Tamam," diyerek odadan çıkıp üst kata yöneliyor ve bunu yaptığı anda bu evin her zaman neye ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Ona. Onun ve annesinin.

Ancak banyo kapısının çarpma sesini duyduğumda ona bakıyorum. "Teslimat nasıldı?" diye soruyorum, o da başını sallıyor.

"Kimse beni takip etmedi." Kahve eline alıp bitiriyor. "Kekleri bıraktım ve tek parça halinde geri döndüm." Ona başımı salladım.

"Wyatt'ı balığa götürmemde bir sakınca var mı?" Tezgâhın etrafından dolaşıp Wyatt'ın oturduğu diğer tarafa, onun yanına oturuyorum.

O bana bakarken taburesini kendime doğru çekiyorum. "Sadece onu dışarı çıkarman gerekiyormuş gibi hissetmeni istemiyorum."

"Bebeğim" - ona ne zaman böyle seslensem, yüzü yumuşuyor.
-"Dinlenmen gerek." Saçlarını omzundan sırtına doğru itiyorum ve boynunu açıkta bırakıyorum. "Ve biz evdeyken bunu yapmayacaksın." Benimle tartışmıyor. "Ayrıca, Ryleigh'i arayıp ona haber vermelisin."

"Ama bugün Pazar," diye hatırlatıyor bana. "Pazar günü onu rahatsız etmek istemem."

"Ona mesaj at," diye karşı çıkıyorum. "Şimdi."

"Vay canına." Arka cebinden telefonunu çıkardı, telefonunda bir şeyler yazıyordu, gözleri bana bakmıyordu. "Bu kadar saldırgan mıydın?"

"Hayır," diye cevap veriyorum ona, "hiç ihtiyaç duymadım." Başımı onunkine yaklaştırıyorum ve gözleri benimkilerle buluşmak için geri geliyor. "Şimdi hariç."

Elini yanağıma koyarken telefonunu tezgâhın üzerine bırakıyor ve eğilerek dudaklarımı öpüyor. "Teşekkür ederim." Dilim ağzının içine kayıyor, kreplerin tatlılığı diline bulaşıyor. Öpücüğün kontrolden çıkmasını istemiyorum, özellikle de Wyatt üst kattayken, ama dili benimkine değdiği anda, onu kucağıma sürüklemek ve öpücüğün daha uzun sürmesini sağlamak istiyorum.

"Bunu durdurman gerekecek," diye uyarıyorum onu. "Wyatt'ın ihtiyacı olan son şey beni sert bir penisle görmek."

Gözleri genişlerken yanakları pembeleşiyor ve şortuma bakıyor. "Evet, bunu yapmayalım." Tezgâhtan uzaklaşıyor. "Şimdi buradaki her şeyi temizleyeceğim," diyor bana. "Sen git giyin."

"Ve sen bana ısrarcı mı diyorsun?" Lavabodaki suyu açarken taburemden kalkıp ona doğru gidiyorum. "Bana bir söz vermelisin." Tam onunla konuşmak üzereydim ki tezgahtan telefonu çaldı.

Ona doğru yürüyor ve bana bakıyor. "Ben Ryleigh," diye fısıldıyor ve tavana bakıyor.

"Cevap ver." Koridora doğru ilerliyorum ama mutfaktan çıkmıyorum, Wyatt aşağı inerse onu durduracağımdan emin olmak için.

Harmony telefonu kulağına götürerek, "Alo," diye cevap veriyor. "Pazar günü sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Hoparlör," dedim ve telefonu hoparlöre aldı.

"Ne oldu böyle?" Ryleigh tıslıyor ve Harmony ona bilgi veriyor.

"Rapor numarasına ve bana gönderdiğin tüm resimlere ihtiyacım var. Mahkemeye gidene kadar yasaklama emri isteyeceğim," diyor ve ne kadar kızgın olduğunu duyabiliyorum. "Ayrıca, daha erken bir tarih almak için bastıracağım."

"Tamam," diye kabul ediyor Harmony. "Sence evime dönmemde bir sakınca var mı?"

"Dürüst olmak gerekirse," diye yanıtlıyor Ryleigh, "hayır." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Eğer düşündüğüm gibi bir adamsa, sana yakın olmaması gerektiği umurunda bile olmaz. Bunu yapacak çünkü o hiç hayır denmemiş şımarık bir erkek çocuğu."

"Vay canına." Harmony gülüyor ve neredeyse gözlerimi kapatıp bunun onu kırmadığı için küçük bir teşekkür edeceğim. "Sanki onunla çoktan tanışmışsın gibi."

"Hollywood'da büyüdüm." Gülüyor. "Her köşe başındalar. Bana şeyleri getir ve nerede kalacağını söyle."

"Komşumun evinde kalıyorum," diyor usulca. "O aynı zamanda benim patronum."

"Daha fazlası var mı?" diye soruyor ve ben de cevap vermesini bekliyorum. "Dürüst olmak gerekirse fark etmez."

Harmony, "Onu bu işe bulaştırmak istemiyorum," diye ekliyor ve şimdi ben de Ryleigh ile birlikte gülüyorum.

"O zaman onun evine gitmemeliydin," diye yanıtlıyor Ryleigh, kahkahalar atarak. "Ne olursa olsun, neler olup bittiğini sana bildireceğim."

"Teşekkür ederim," der ve telefonu kapatır. "Bunu duydun mu?" Telefonu işaret ediyor.

"Buradayım bebeğim." O lavaboya doğru yürürken yerimden kıpırdamıyorum.

"Burada olmam iyi bir fikir değil," diyor tezgahları silerken. "Gitmeliyiz."

"Söylediği hiç de bu değildi," diye karşı çıkıyorum. "Önemli olmadığını söyledi ve ayrıca onun bir pislik olduğunu, bu yüzden kapına geleceğini söyledi." Kafamı kaldırdığımda banyo kapısının açıldığını duyuyorum. " birlikte, ben

giyinip Wyatt'ı balığa götüreceğim." Nefes alıyor. "Anahtarlarına ihtiyacım olacak."

"Ne için?"

"Seni burada yalnız bırakıyorum. Eğer geri gelirse, arabanın orada olmadığını görecek ve gidecek. Eğer oradaysa, muhtemelen gelip seni burada bulacaktır," diye onu bilgilendiriyorum. "Alarm sistemim var. Ayrıldığımızda nasıl kuracağını göstereceğim."

"Tamam." Yüzündeki yorgunluğu görebiliyorum.

"Neden bunu daha sonra yapmıyorsun gidip uzanmıyorsun?" diye başını sallıyor.

"Senin giyinmen ne kadar zaman alıyorsa, benim de temizlenmem o kadar zaman alır." Başımı salladım, döndüm ve merdivenlerden yatak odasına doğru yürüdüm. Dişlerimi fırçalamadan önce bir kot pantolon ve tişört giyiyorum. Yalan söylemiyor. Aşağı indiğimde mutfak tertemiz, sanki bugün milyonlarca kek pişirmemiş gibi.

Wyatt kapının yanında duruyor, duvarlara çarpıyor. "Hazır mısın?" diye soruyorum. Bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"İşte," diyor ve bana paketlenmiş bir kek uzatıyor. "Bu yeni bir lezzet.

Autumn'a ver." Gülümsüyor. "Sadece yapma, biliyorsun."

"Biliyorum." Tam eğilip dudaklarından öpecekken Wy- att'ın burada olduğunu hatırlıyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. "Gel ve annene hoşça kal de," diyorum ve o da gelip anneme sarılıyor ve koşarak evden çıkıyor.

"Sonra görüşürüz." Dudaklarından öpüyorum ve alarm panelini gösteriyorum. "İki, dört, bir, yedi, kal." Bana başını sallıyor. "Her zaman, geri döndüğümde etkisiz hale getireceğim."

"Tamam," diye kabul ediyor, kapıyı kapatıyor ama ben arabasına doğru yürürken pencereden beni izliyor. Wyatt'la birlikte Charlie'nin evinde duruyorum, Autumn'a pastayı veriyorum ve sonra ziyarete geldiklerinde yeğenleri için kullandığı çocuk oltalarından birkaç tane alıyorum.

Babamın beni her zaman götürdüğü yere vardığımızda, dışarıda bir şeyler yakalamaya çalışan birkaç kişi gördük. Kenara doğru yürüyoruz. "Çok yaklaşmamaya dikkat et," diye uyarıyorum onu. "Yüzme biliyor musun?" diye soruyorum, o da başını sallıyor.

"Annem bana bu yaz öğretti," diyor ben olta kutusunu yere bırakırken. Ona bakıyorum ve gülümsüyorum.

"Oldukça havalı," diyorum ve o da bana gülümsüyor. "Hangisini istiyorsun?" Elimdeki direkleri soruyorum.

"Bu." Ben Charlie'nin elindeki solucanları alırken o da mavi-yeşil bir tane aldı.

"İlk olarak, solucanı kancaya takarken parmağına bir şey batmamasına dikkat et," diye talimat veriyorum ve o da tüm dikkatiyle beni izliyor. Bir solucan alıyorum. "Küçükken babam bana solucanı saplatırdı ve bağırsakları dışarı fırlardı." Gülüyorum. "Ama büyüdüğümde arkadaşlarımdan daha iyi bir yol olduğunu öğrendim. Bir kanca kap ve beni takip et." Bir kanca kapıyor ve sonra hiç üşenmeden bir solucan yakalıyor. "Solucanın dibine saplıyorsun." Bunu yapıyorum ve hemen yapmasını izliyorum. "Kancanın tepesine doğru it." Ona gösteriyorum. "Şimdi solucanı biraz kalana kadar kancanın etrafına sarın ve tekrar saplayın." Ona gösteriyorum ve ilk seferde kayıyor ama ikinci seferde yakalıyor. "İyi iş," diye onu övüyorum ve bana gülümsüyor ve vücudumdaki her şey, ama her şey değişiyor. Bu gülümseme her zaman, her şekilde hatırlayacağım bir gülümseme. Bu aynı zamanda hayatımın geri kalanını onun da yüzünde olmasını sağlayarak geçireceğim bir gülümseme. "Şimdi balık tutuyoruz."

Bana başını salladı. "Şimdi balık tutacağız." Yanımda duruyor ve ona suya nasıl atılacağını gösteriyorum.

"Yavaş ve nazikçe," diyorum ona, kendi oltamı çekerken. Oltasına bir ısırık almadan önce bunu yaklaşık iki saat boyunca yapıyoruz.

"Brady!" diye adımı haykırıyor ve yavaşça geri sarıyor. "Brady, sanırım bir şey buldum." Heyecanı her şeyiydi. Daha da yaklaştırmasını ve oltanın biraz kıvrılmasını izliyorum.

İhtiyacı olursa yardım etmek için arkasına geçiyorum. "Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver," diyorum oltayı daha hızlı ve daha hızlı çekerken, beklenti onun için çok fazla. Balık sudan çıktığı anda o kadar heyecanlanıyor ki neredeyse oltayı düşürecek.

Suya düşmeden hemen önce yakalıyorum. "Üzgünüm, Brady," diyor, sesi yumuşak. Gerginleşmeye başladığını görüyorum ve midem sıkışıyor. "Öyle demek istemedim." Sesi titriyor,

"Hey." Gülüyorum, bunun önemli bir şey olmadığını anlamasını sağlamaya çalışıyorum. "Ben de ilk seferimde aynı şeyi yapmıştım," diye paylaşıyorum onunla, oltayı sararken. "Ama oltam aşağıda bir yere sıkışmıştı." Bana bakıyor, sonra oltayı ona geri veriyorum. "Onu sudan çıkar dostum."

Oltasında küçük bir balık görerek makaraya sarmasını izliyorum. Gözleri parlıyor. "Başardım."

Yanına iniyorum ve balığı oltadan alıyorum. "," diyorum, balığı elimde tutarak, çırpınırken düşürmemeye çalışarak. "Onunla fotoğraf çektirmek ister misin?" Ona soruyorum ve o da başını sallıyor.

"Ona nazik davranmalısın," diyorum usulca, balığı almak için ellerini uzatırken. Balığı benim elimden onun eline aktarırken, çok yapışkan olduğu için düşürme ihtimaline karşı ellerimi onunkilerin altında tutuyorum. Balığı güvenle eline aldığını gördüğümde, telefonumu arka cebimden çıkarıp ona doğrultuyorum. "Peynir de," diyorum ve o da bana gülümsüyor. "Tamam, bırakmaya hazır ?" Ona soruyorum ve o da başını sallıyor. "Kendine zarar vermemesi için bunu nazikçe yapmamız gerekecek." Elini elimde tutarak suyun altına kadar indiriyorum. "Tamam, bırak gitsin" diyorum ve elini açıyor ve balık ileri doğru fırlıyor. "Başardın."

"Başardım," diye gururla tekrarlıyor sözlerimi, "neredeyse sopanı kaybedecek olsam da."

Ellerimi omuzlarına koydum. "Hatalar olur," diye bana bakıyor, "kazalar olur."

"Annem öyle diyor," diye mırıldanıyor, "ama..."

"Sana şu sözü verebilirim, yanlış bir şey yaptığın için seni asla suçlamayacağım. Bir kaza oldu diye seni asla incitmeyeceğim." Baban gibi olmadığımı söylemekten vazgeçiyorum. "Benim yanımda güvendesin," demeyi düşündüğüm tek şey bu. "Annen de benimle güvende." Sadece ikisinin de benimle güvende olduğunu bilsin diye.

"Babam," diye söze başlıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Ona ulaşamayacak." Tekrar omzunu sıkarak ona cesaret vermeye çalışıyorum. "İkinize de bir daha zarar vermeyecek." Kelimeler neredeyse bir tıslama gibi çıkıyor. "Bakalım bir tane daha yakalayabilecek miyiz, evet." Onu bırakıp kendi oltamı kapmadan önce bana gülümseyerek bakmasını bekliyorum. "Şimdiye kadar Wy- att bir ve Brady sıfır." Oltamı attım. "Bakalım bağlayabilecek miyim?"

"Ya da Brady sıfır Wyatt iki." Beni takip ediyor, sanki bunu ezelden beri yapıyormuşuz gibi oltasını atıyor. Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamıyorum, bugün ona bir gün kendi oğluna öğreteceğini umduğum bir şeyi öğrettiğim için mutluyum.

BÖLÜM 22

Uyum

(Ben) ekmekleri fırına koyarken aynı anda ön kapının açıldığını ve ardından adımın "Anne!" diye bağırıldığını duydum. Kapıyı kapattım. Aynı anda köşeyi dönüp odaya giriyor, yüzü ışıl ışıl, hem de doğum gününden ve Noel sabahından bile daha ışıl ışıl. "Anne," diyor ve ellerinin kirli olduğunu görüyorum. Sadece elleri değil. Kir yüzüne de bulaşmış, o güzel yüzüne, ama kokusu; gülümsememi yüzümü kaplayan o koku. "Bir balık yakaladım." Önümde bir aşağı bir yukarı zıplayarak balık kokusunun etrafımda dolaşmasına neden oluyor. "Ve Brady hiç yakalayamadı." Omzumun üzerinden Brady'ye bakıyorum, hiç de kirli görünmüyor ama yüzü oğlumunki kadar güzel ve mutlu.

"Yapmadı mı?" Onu lavaboya doğru iterken soruyorum, suyu açıyorum ve ellerini gösteriyorum.

"Hayır," diye onaylıyor Wyatt, ellerini yıkamadan önce sabun pompalıyor, "sadece ben ve büyük bir balıktı. Brady büyük olduğunu söyledi - yakaladığı ilk balıktan daha büyükmüş." Omzumun üzerinden, şu anda adanın önünde duran ve etrafına bakınan Brady'ye bakıyorum.

"Vay canına," diyorum gözleri tezgâhtan ocağa, fırına ve sonra tekrar bana dönerken. "Eğlenceli değil mi?" Sadece başını sallıyor.

"Uyudun mu?" Brady bağırıyor ve ses tonunun ne kadar gergin olduğunun farkında olduğunu bile sanmıyorum. Ama Wyatt'ın önce bana, sonra ona baktığını ve gülümsemeyi kestiğini görünce hemen ekliyor: "Senin dinlenmen gerekiyordu, evi temizlemen değil." Başını iki yana sallıyor. "Tek bir işin vardı," diye mırıldanıyor bu kez ve Wyatt'ı güldürüyor.

"Neden yukarı çıkıp duş almıyorsun?" Wyatt'a ısrar ediyorum, o da başını sallıyor. "Sonra yemek yiyebiliriz." Odadan koşarak çıkmadan önce ellerini aşağı yukarı sallayarak ellerini kuruluyor ve sonra duruyor.

"Beni balığa götürdüğün için teşekkür ederim, Brady," diyor megawatt gülümsemesiyle merdivenlerden yukarı koşmadan önce.

İkimiz de konuşmadan önce kapının kapanmasını bekliyoruz. "Evet," diyorum hemen, adanın etrafında dolanarak, "kestirdim."

"Ne kadar süre?" diye sorar. "On dakika mı?"

"Neredeyse dört saattir yoksunuz." Bakıyorum ve saatin biri biraz geçtiğini görüyorum. "Dört saat uyumayacaktım ama iki saat kestirdim ve sonra-"

"Sonra yataktan kalkıp evimi temizledin ve yemek yaptın?" Kıkırdıyor.

"Yemek yemeliyiz." Ona gülmemeye çalışıyorum. "Bugün Pazar ve ben genelde rosto yaparım," diyorum, "ama zamanında başlamadım, o yüzden fırında tavuk yiyeceğiz." Yüzü fırına doğru gidiyor. "Geçen sefer beğendiğin için sana elmalı turta da yaptım."

"Sonuncusunu babam yıktı," diye bilgi veriyor ve ağzım bir karış açık kalıyor. "Bende bir parça vardı ve en sevdiği olduğu için ona götürdüm."

"İki tane yapmalıydım." turta olan rafa dönüp bakıyorum. "Aslında ona bütün turtayı götürebilirsin ve biz de bu sabah denediğim şeftalili kekten yiyebiliriz."

"Bebeğim," diye mırıldanıyor usulca, "Turtandan sadece bir parça yedim ve hayatımda tattığım en güzel ikinci şeydi."

"İkincisi mi?" diye sordum. Bir bakışıyla ilkinin ne olduğunu anlıyorum. Ensem yanıyor ve hemen yanaklarımın pembeleştiğini hissediyorum.

"Görüyorum ki ilk şeyin ne olduğunu anlamışsın," diye fısıldayarak alay ediyor. "Gidip duş alacağım ve sonra öğle yemeği yiyebiliriz. Sonra da bu gece kendi tatlımı yiyeceğim." Benden uzaklaşmadan önce eğilip dudaklarımı usulca öptüğünde ağzım kururken diğer yerlerim bu düşünceyle ıslanıyor.

Burada, belki beş saatimi geçirdiğim bu mutfakta ve daha önce hiç bu kadar evimde hissetmemiştim. Ne kendi evimdeyken, ne Winston'ın yanına taşındığımda, ne de onu terk ettiğimden beri. Ama burada, ailenizin yaşamasını isteyeceğiniz yer burası. "Harmony," diye bağırıyor Brady, sesi gergin ve ben gözlerimi kapatıyorum. I merdivene doğru yürüyüp ona bakıyor.

"Evet?" diyorum. Diyorum ve benim umursamaz ses tonum karşısında kaşları havaya kalkıyor.

"emin misin?" diye . "Çünkü buna inanmakta çok zorlanıyorum."

"Nedenmiş o?" Alt dudağımı ısırarak ve ona gülmemeye çalışarak soruyorum.

"Çamaşırlarımı sen yıkadın," diye tıslıyor ve Wy- att'ın onu duymadığından emin olmak için başını kaldırıyor.

"Evet," diye kıs kıs gülüyorum. "Hâlâ giyecek temiz kıyafetlerinin olması sürpriz oldu."

"O kadar da kötü değildi." Gözlerini deviriyor.

"Sepeti bulamadım." Başımı salladım. "Şimdi git ve duş al. Ben acıktım."

"Wyatt'ın burada olması çok yazık çünkü sırtımı yıkamanı çok isterdim." Gözleri benimle lazer gibi bakışıyor. "O kadar da değil.

sırtını yıkamaktan mutlu olacağım."

"Git" -annemin sesini kullanıyorum ve yatak odasını gösteriyorum- "yoksa".

"Bebeğim, sadece bir kişi emir verecek ve konuşacak" -bana göz kırpıyor- "ve ikimiz de biliyoruz ki o kişi ben olacağım."

"Brady!" Nefes nefese kapıya bakıyorum ve Wy- att'ın beni dinlemediğinden emin olmaya çalışıyorum. "Sana tatlı yok," diye bağırıyorum ve elim ağzıma gidiyor çünkü o tatlıyı kastetmemiştim. "O tatlıyı kastetmedim."

Sırıtıyor ve sonra bana şeytani bir sırıtış atıyor. "Bu gece ikimiz de tatlı yiyeceğiz. Hatta belki aynı anda." Arkasını dönüp odasına doğru yürüyor ve benim tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. Uzun zamandır ilk kez, hatta belki de hiç, yatma vaktini dört gözle beklediğimi fark ediyorum.

"Yatma vakti." Film bittikten sonra koltuktan kalkıyorum ve itiraz etmeye başlayan Wyatt'a bakıyorum ama gerçekten ne kadar yorgun olduğunu görebiliyorsunuz. Bu noktada aşırı yorgun. Duştan sonra masaya oturduk ve sanki bunu sonsuza dek yapacakmışız gibi yemek yedik. Tüm yiyecekleri bir kenara koyduktan sonra Brady bizi evimize götürüp birkaç şey daha ve Wyatt'ın okul eşyalarını aldı.

Wyatt'ı aldı ve beyzbol topunu kapıp birkaç saat boyunca fırlatmadan önce dışarıdaki işlerde ona yardım etmesini sağladı. Öğle yemeğimizi yedikten sonra uzanıp film izledik. Ta ki Wyatt akşam yemeğinde ne olduğunu sormaya başlayana kadar... İki dondurulmuş piz- za atıp televizyonun karşısında futbol izlerken yedik. Wyatt'ın daha önce hiç yapmadığı bir şeydi bu ve Brady'ye sorular sormaya devam etti, o da büyük bir sabırla her birine cevap verdi. Bir şekilde bunun öngörülebilir bir gelecek için Pazar televizyonumda olacağını görüyorum.

"Ama anne." İtiraz etmeye çalışarak koltuktan yuvarlanır ama durur ve yatak odasına doğru yürür.

"Oh, oğlum." Kıçını sürükleyerek merdivenleri çıkan Wyatt'ı takip ediyorum. "Birileri yorulmuş."

"Hayır, ," diye karşı çıkıyor, ağzı esnemeye başlıyor. "İyi

geceler dostum," diyor Brady girişten.

"Yarın görüşürüz, Brady," diye yanıtlıyor dün buraya geldiğimizde talep ettiği yatak odasına doğru ilerlerken. Bir dizini yatağın üzerine koyuyor ve sonra içeri tırmanıyor. "Brady yarın beni okula götürebilir mi?" diye soruyor usulca.

"Bilmiyorum dostum," diye cevap veriyorum. "Sanırım işe gitmesi gerekiyor."

Yan döner. "Ona soracağım, bakalım ne diyecek." Wyatt başka bir şey söylemiyor çünkü saniyeler içinde uyuyor. Odadan çıkmadan önce eğilip başını öpüyorum ve Brady'nin beni beklediğini görüyorum.

Bir kolunu belime doluyor. "Bütün gün bunun için bekledim," diyor beni yatak odasına götürürken usulca. "Kahretsin, bütün gece." Başını benimkine doğru eğiyor. "Sanki tüm hayatım boyunca ikinizi beklemişim gibi hissediyorum." Ağzını benimkine dayamadan önce söylediği son şey bu. Dilim aceleyle onunkiyle buluşmak için dışarı çıkıyor. Aceleyle başlıyor, sonra yavaşlıyor, sanki acele etmiyormuş gibi.

Ve hiç acele etmiyor. Beni soyarken yatağının ortasına yatırması ve aynı anda beni öpmesi başıma gelen en romantik şey. Parmak uçlarının vücudumda gezinmesi beni çıldırtıyor. Birbirimize dokunarak, ısırarak, öperek ve tadını çıkararak saatler geçiriyoruz. Başka bir tişörtünü giyip ona sokulduğumda, daha önce hiç uyumadığım gibi uyuyorum.

Alarmdan önce kalkıyorum, onu uyandırmadığıma emin oluyorum. Bu, onun mutfağa girdiğini görmeden önce saat on beşte hafif bir alarm sesi duyana kadar sürüyor. Tezgâhın etrafında yürürken gözlerinde uyku vardı,

Kollarını arkamdan dolamadan önce tek kelime etmedi. Yüzünü boynuma gömüp "Günaydın" diye mırıldandı.

"Neden ayaktasın?" diye sordum.

"Sağ salim çıktığından emin olmak ve göz kulak olmak için," diyor ve göğsüm daralıyor. Giyiniyorum ve aşağı indiğimde kutuyu çoktan kamyona yerleştirmiş oluyor. Teslimat çocuk oyuncağı ve içeri girdiğimde beni bekliyor. Kahvaltı hazırlamaya başlarken bana "Wyatt'ın ne zaman kalkması gerekiyor?" diye soruyor.

Wyatt'a bizimle geleceğini söylerken oğluma gülümsediğini gördüğümde boğazım düğümleniyor. Birlikte onu çitlere doğru yürüttüğümüzde, Wyatt'a yandan sarılırken birkaç anne bize bakıyor ve o da içeri koşuyor. "İyi misin?" Eve geri dönerken bana bakıyor. Ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Ona cevap verme şansım da yok çünkü garajımın önünde bir polis aracı görüyorum. "Bu da ne böyle?" Brady tıslıyor, kamyoneti park edip dışarı fırlıyor. Beni beklemedi bile. "Benimle dalga geçiyor olmalısınız," diye tersliyor, onlara yaklaşmıyor bile, ama polislerin ikisi de bize bakıyor.

"Günaydın," diye selamlıyor içlerinden biri. "Harmony Cartwright'ı arıyoruz."

"Neden?" Brady ben tek kelime etmeden soruyor.

"Ona sormamız gereken birkaç soru var," ikincisi ve burada olmak istemiyormuş gibi görünüyor.

"Sevmek mi?" Brady diyor ki, kendini kaybedeceğini anlayabiliyorum, ben de elimi koluna koyuyorum.

"O benim," diyorum.

"Ben Şerif Yardımcısı Redmond," diye tanıtıyor beni soran, "bu da Şerif Yardımcısı Montoya." Brady'ye bakan adamı işaret ediyor, ikisi ne anlama geldiğini bilmediğim bir bakışı paylaşıyorlar.

"Tamam," diyorum, neler olup bittiğinden emin değilim.

"Size bazı sorular sormak istiyoruz," diye tekrarladı Şerif Yardımcısı Redmond.

"Gibi mi?" Kalbim başladı.

"Bay Winston Cartwright'ın aracı dün gece tahrip edildi," diyor aynı anda Brady tıslayarak.

Şerif Yardımcısı Montoya, "İkinizin birkaç gün önce küçük bir tartışma yaşadığınızı söyledi," diye devam ediyor.

"Kavga ettik diyebiliriz," diye çıkıştım sonunda, "buraya gelip ellerini üzerime koyduğundan beri."

Montoya Brady'ye bakar, çenesi gerilir. "Senin yaptığından şüpheleniyor."

"O ," diye kendimi savunuyorum hemen.

"Dün gece neredeydin?" Şerif Yardımcısı Redmond boncuk gibi gözleri daha da boncuklaşarak bana soruyor.

"Bütün gece benimleydi," diye araya girdi Brady, "yatağımdan hiç ayrılmadı." Nefesim kesildi. "Şimdi, ona daha fazla soru sormak istiyorsan, avukatıyla iletişime geç." Elini benimkinin içine kaydırdı. "İyi günler beyler."

Onu evine doğru takip ediyorum, gözyaşlarım şimdiden yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Kapıyı açıp içeri girdiğinde elimi bırakıyor. Kapıyı çarptığında zıplarken başım öne eğikti. "Ryleigh'i ara."

Dönüp ona bakıyorum, kendini ortaya koymak için hiçbir nedeni olmayan adama. Oğlumu iki günde, babasının yedi yılda güldürdüğünden daha fazla güldüren adama. En çok özleyeceğim adam. "Gerek yok," diyorum ona usulca. "Ben gidiyorum."

"Ne?"

"Yapabileceğimi sanmıştım," diye itiraf ediyorum, gözyaşlarımı silerek. "Medeni olabileceğimizi ve aynı yerde yaşayabileceğimizi düşünmüştüm ama yapamayız." Başımı sallıyorum, yenilgi içime işliyor. "Ben gidiyorum."

"Gitmiyorsun!" diye kükrüyor, bana doğru ilerliyor, elleri yüzümü tutmak için yaklaşıyor.

"Ben-" diye başlıyorum ama o sadece başını sallıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Alnı benimkine düşüyor. "Beni terk etmene izin vermeyeceğim," diye fısıldıyor, "ne şimdi ne de hiçbir zaman."

BÖLÜM 23

Brady

"Sen gitmiyorsun." Yüzünü ellerimin arasında tutarken alnım onunkine değiyor ve gözlerimin içine baktığından emin oluyorum. "Beni terk etmene izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorum, "ne şimdi ne de hiçbir zaman." "Brady," diye mırıldanıyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Sen Ryleigh'i çağırırsın ya da ben Ryleigh'i çağırırım," diye sıkılmış dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bunlar senin seçimin."

Cebinden telefonunu çıkardı ve Ryleigh'i aradı. Telefonumu çıkardım ve önce Autumn'a mesaj attım.

Ben: Evde işler çıktı, muhtemelen daha sonra geleceğim.

Hemen cevap veriyor.

Sonbahar: İyi misin?

Ben: Evet.

Sonra Charlie'ye mesaj atarım.

Polisler Harmony'ye dün gece nerede olduğunu sormaya geldiler. Winston'ın arabası tahrip edilmiş.

Onun sesini duyunca başımı kaldırıyorum. "Tamam, yapacağım," diye kabul ediyor ve telefonum Charlie'den sinyal veriyor.

Tabii ki . Neredeydi?

Ben: Yatağımda.

Tabii ki . Etrafa sorarım.

Ben: Pislik herif muhtemelen kendisi yapmıştır.

Telefonu kapattığında telefonu kapının önündeki masaya fırlatıyorum. Bana bakıyor ve aynı anda hem çok kızgın hem de üzgün olduğunu görebiliyorum. "Sadece huzur içinde yaşamak istiyorum." Alt dudağı titriyor. "Pastalarımı pişirmek ve umarım bundan bir iş çıkarmak ve oğlumu büyütmek istiyorum. Tek istediğim bu." Onunla aramdaki mesafeyi kapatıyorum; başparmaklarım gözyaşlarını silmek için yanaklarında geziniyor. Ona istediği her şeyi vereceğim - dün, şimdi ve yarın. Ona istediğini, ihtiyacı olanı vermek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. İhtiyacı olan şey gitmek değil. Beni terk etmesine izin vermeyeceğim. Onu daha yeni bulmuşken olmaz. Lanet olsun, son nefesime kadar olmaz.

"Üzgünsün." Onu sakinleştirmeye çalışıyorum ama o başını ellerimin arasında sallıyor.

"Üzgün değilim. Çok net düşünüyorum," diyor ve ben de bildiğim tek yolla onu konuşmaktan alıkoyuyorum. Dudaklarındaki gözyaşlarını tadarken ağzım onun dudaklarına düşüyor ve o bok parçası yüzünden bir daha asla ağlamayacağına dair bir yemin daha ediyorum. Bir elim yüzünden saçlarına uzanırken, diğer elim beline dolanıyor ve onu kaldırıyor. Merdivenlerden yukarı çıkıp onu yatağıma taşırken bacakları bana sarılıyor.

Onu becerme ihtiyacı çok güçlü. Eğer ilk seferimiz olmasaydı, onu kapının önünde sikerdim. Ama bunun ilk seferimiz olduğunu ve onun için uzun zaman geçtiğini bildiğimden, bunu düzgün bir şekilde yapmak istiyorum. Ayrıca, onun çıplak olmasını ve altımda yayılmasını istiyorum, kollarını boynuma doluyor, sırtını eğiyor ve göğüslerini bana bastırıyor.

Onu yatak odasının ortasına yatırıyorum; yatak kalktığımdan beri hâlâ dağınık. "Yapmamız gerek-" diyor ve omzunun üzerinden bana bakarken sırtı bana dönük olacak şekilde onu çeviriyorum.

"Şimdi beni duymanı istiyorum," diyorum ona, göğüslerini avuçlayarak. "Hiçbir yere gitmiyorsun." Ağzım boynuna gidiyor, tişörtünü yukarı ve başının üzerine doğru hareket ettirirken onu bana doğru çeviriyorum. Ağzım onunkinin üzerine düşüyor, sütyenini aşağı itmeden önce dilim onunkine karışıyor, böylece meme uçlarını emebiliyorum. Yumuşak iniltisi sikimi daha da sertleştiriyor. Dudaklarını öpmek için hareket ettiğimde eli başımın arkasına geliyor, sütyenini çıkarıp yana atıyor. Aşağı doğru inerek şortunun düğmelerini açıyorum ve şort kalçalarından düşüp ayaklarının etrafında toplanıyor, onu sadece hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan beyaz dantel külotla bırakıyor. Dönüyor ve gömleğimin eteklerini tutmadan önce şortundan çıkıyor. Üzerimden sıyırmasına yardım ediyorum, onu yatağa doğru geri çekerken eşofmanını indirmesi daha kolay oluyor.

Dönerek yatağın ortasında üzerime düşmesini sağlıyorum ve o da bundan faydalanarak kalçalarıma biniyor, başı göğsümün ortasını öpmek için aşağı iniyor. "Bebeğim," diye tıslıyorum, giyinik amını örtülü sikime sürtüyor ve dimdik oturuyor. Gözleri kapanırken ellerim meme uçlarını sıkmak için hareket ediyor. Onları ne kadar sert çimdiklersem, sikimin üzerinde o kadar çok hareket ediyor ve içine girmek zorunda kalıyorum. Bu noktada bu bir istek değil. Bu bir ihtiyaç. Bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi.

"Harmony," dememe bir saniye kaldı, "beni itiyorsun bebeğim."

"Nerede?" diye soruyor.

"Lanet olası kenarın üzerinde. Yüzgeçlerimin ucuyla tutunuyorum." Onu sırt üstü çevirirken ellerim kalçalarına gidiyor. Ağzım amını emiyor, dilim dantelleri tırmalıyor. Bacakları benim için açılırken elleri saçlarımı çekiyor. "Kahretsin, tadın bile

daha tatlı." İki elimdeki külotu bir kenara fırlatıyorum, içimden geçen muhtaçlıkla boy ölçüşemiyorum. "Seni parmaklarımla boşaltacağım." İki tanesini içine sokuyorum. "Sonra da bu amcığı sikip benim yapacağım."

"Evet." Sırtını dikleştiriyor. "Hepsine evet."

"Ne istiyorsun?" Soruyorum, sormamı çok sevdiğini biliyorum. Bana söylemekten zevk aldığını bilmek.

"Beni parmaklamanı istiyorum, ama seni ağzıma almak istiyorum."

"Bu sefer değil," diye inkar ediyorum ve suratını asıyor, ama sadece bir dakikalığına, parmağım onun içinde kıvrılmadan önce, klitorisini emerken G noktasına dokunuyor.

"Sana dokunmak istiyorum," diye inliyor, parmaklarımı sıkıca kavrarken gözleri kapanıyor. "En azından sikini tutmama izin ver."

"Bebeğim." Parmaklarımı hareket ettiriyorum, onu becermekten vazgeçmiyorum. "Eğer sikimi elinde tutarsan, gırtlağına kadar sokacağım ve ağzını döllerimle boyayacağım." Bana bakıyor ve tam olarak istediği şeyin bu olduğunu görebiliyorum.

"Önce amını sikmeme izin ver, sonra ağzına boşalabilirim." Klitorisine hafifçe vuruyorum ve bacaklarını da açıyor. "Sikimi mi istiyorsun?" Parmaklarım onun içinde oynarken soruyorum.

"Evet," diye bağırıyor.

"Nereye istediğini söyle." Ben konuştukça o daha da ıslanıyor.

"Ağzımda istiyorum," diyor, "ya da elimde." Parmaklarımla kalçalarını oynatıyor. "Ama daha çok amımda." Başını bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor. "Sadece içimde istiyorum," diye yalvarıyor parmaklarımın etrafında fışkırdığını hissetmeden hemen önce. Orada yatana kadar kalçalarıyla birlikte hareket ediyorum, parmaklarımı içinden çıkarıp dizlerimin üzerine çöktüğümde bacakları yana düşüyor. Islak amcığına bakarak yan tarafa uzanıyorum

prezervatif alıp geri çekiliyorum. Oturuyor, boxerımı kalçalarımın üzerinden aşağı itiyor ve sikim ağzına giriyor. Beni hiç almadığı kadar ileri götürüyor, beni tamamen içine almak için zorluyor.

Onu öpmek için eğilmeden önce sikimi ağzından çıkarıyorum. "Sikimi içinde ister misin bebeğim?" Kendimi kılıflayarak sorguluyorum. "Arkana yaslan ve benim için kendini aç." Ona söylediğimi yapıyor ve ben de sikim tam girişine gelene kadar sürünüyorum. Yarığını aşağı yukarı ovuşturup içine girmeden önce elimle yumruk yapıyorum. Amını sikimle beslerken gözlerimiz birbirine kilitleniyor. "Siktir, çok darsın," diyorum ona, içine girmemeye çalışarak. Ben çekip biraz daha içine girmeden önce yarağımın yarısına kadar içine bakıyor. Sonunda sikimin tamamen içine girip kaybolmasını, amının kasılmasını izlerken alt dudağını ısırıyor. "Hoşuna gitti mi bebeğim?" Soruyorum, ondan çekiliyorum ve sonra tekrar içine giriyorum.

"Evet." Kalçalarını geriye doğru hareket ettirerek daha derine inmemi sağlıyor. "Siktir, Brady." Eli hareket ediyor ve kendine dokunma konusunda tereddüt ettiğini görüyorum.

"Klitorisine dokunulması gerekiyor mu?" Bacaklarından birini tutup omzumun üzerinden atarak ve ona çarparak soruyorum. Ne kadar derin olduğumu görünce çığlık atıyor. "Karıncalanıyor mu? Gerginleşiyor, dokunulmak istiyor mu?" Tek yapabildiği başını sallamak. "Vücudun benim," diyorum ona. "O benim klitorisim ve ona ne zaman dokunup ne zaman dokunamayacağını ben söylerim." Ona tekrar tekrar çarpıyorum. "Değil mi bebeğim?" Boşalmak üzere olduğunu anladığımda çekiliyorum ama hareket etmiyorum. Elleri kalçalarımı kavrıyor, beni içine çekmeye çalışıyor. "Bana bunun benim olduğunu söyle." Başparmağımı yalıyorum ve sikimin başı içindeyken klitorisini ovuyorum.

"Bu senin." Bir bile atlamıyor. "Hepsi senin."

"Bunu seni becerebileyim diye mi söylüyorsun?" Yavaşça içeri itiyorum; kendimi ondan daha çok öldürüyorum. "Yardım et," diyorum ona, "klitorisime dokun,

bebeğim." Ben vurguluyorum, o da yapıyor. Kontrolü kaybetmeden onu olabildiğince nazikçe becerirken etrafında küçük daireler çizerek hareket ettiriyorum. "Konuş benimle," diye ısrar ediyorum, yavaşça ucuna kadar çekiyorum ve sonra horozumu tekrar besliyorum, her seferinde daha sıkı ve daha sıkı oluyor.

"Yapamam," diyor, "bu çok güzel." Sikimi dışarı çıkardığımda kalçalarını itiyor, geri istiyor. "Hiç bu kadar iyi olmamıştı." Sırtı kemerli.

"Amın" -içine gömülene kadar kalçalarımı hareket ettiriyorum- "sanki benim için yaratılmış gibi." Daha önce hiç birinin içinde olmayı arzuladığımı sanmıyorum. Sanki ölebilirim ve sikim onun içine gömülü halde cennete gidebilirim. "Daha bitirmedim bile, şimdiden seni tekrar becermek istiyorum." Çekiyorum. "Bir dahaki sefere seni dizlerinin üstünde bedereceğim."

"Evet." Amı o kadar sıkı ki sikimi içinden çıkaramıyorum. "Durma, lütfen, Brady, durma."

"Dileğin" -ellerim kalçalarında, onu sikime yapıştırırken, ona olabildiğince sert vuruyorum- "bu benim lanet olası emrimdir." O sikimin üzerine boşalırken dişlerim birbirine kenetleniyor, amı o kadar sıkıyor ki. Köküne kadar içine giriyorum, içine boşalırken bakıyorum. Açıp ona bakmadan önce nefesimi tutmak için gözlerimi kapatıyorum. "Bu arada," diyorum, "kesinlikle şimdi gitmiyorsun."

BÖLÜM 24

Uyum

B hayatımın en iyi seksini sonra nefesimi tutmaya çalışırken gözlerimin içine bakıyor. Benim

Ellerim ona dokunmak için yüzüne doğru uzanıyor, kalbimin derinliklerinde bu anı asla ama asla unutmayacağımı bilsem de ezberliyorum. "Bu arada, şimdi kesinlikle gitmiyorsun," diyor dudaklarıma dokunmak için eğilmeden önce. Kendini üzerime bıraktığında tüm kelimeler boğazımda düğümleniyor, bedenim onun ağırlığını kabul ediyor, istiyor, hatta arzuluyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve ben gözlerimi kapatıp her şeyi içime çekiyorum. Onun kokusu, dudaklarının dokunuşu, kollarının gücü beni sarıyor ve bizi yan çevirip içimden çıkıyor. "Bu prezervatiften kurtulmalıyım." Yataktan yuvarlanmadan önce boynumu bir kez daha öpüyor.

Başımı çevirip onun banyoya doğru yürüyüşünü izliyorum. Mükemmel vücudu görüş alanımdan kayboluyor ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak nefes alıp veriyorum. İçime işlediğini hissediyorum ama *kafamdaki* asıl çığlık şu: *Kahretsin, az önce Brady ile seks yaptın*. Banyoda suyun açıldığını duyuyorum ve kalbim sinirden daha da hızlanıyor. Yatakta doğrulup oturuyorum, kalkıp kalkmamam gerektiğini düşünüyorum. Bundan sonra ne yapacağımı merak ediyorum. Panik tüm gücüyle başlıyor, başım dönüyor, ellerim nemli olmaya başlıyor ama aynı zamanda titriyor.

Aynı anda. Bir saniye geçmeden dışarı çıktı ve bir ayağım yere değmek üzereyken beni yakaladı. "Ben de seni temizlemeye geliyordum." Yatağın kenarına doğru yürüyor ve ben onu anladığımdan emin olamadan ona bakmak zorunda kalıyorum. "Benim yapmamı mı istiyorsun, yoksa kendin mi yapmak istiyorsun?" Getirdiği beyaz el bezini havaya kaldırdı.

"Um," diyorum, "banyoya gidebilirim." Ondan uzaklaşmaya çalışırken gözlerinden kaçmaya çalışıyorum ama yataktan kalkmak üzereyken önümde durarak beni durduruyor.

"Bebeğim," diye sesleniyor bana ve sesinin yumuşaklığı beni etkiliyor. Bana bakmak için bir bezle yanıma gelmiş olması. Hayatımın en kötü birkaç gününü geçirdikten sonra en iyi günlerinden birini yaşamış olmam, hepsi bir arada. Uzanıp başparmağını çenemin altına koyuyor, kaldırıyor ki bana bakabilsin, ben de ona bakabileyim. Güzelliği nefesimi kesiyor ve görüşümü gözyaşlarıyla bulanıklaştırıyor. "Harmony," diye mırıldanıyor, gözleri gözlerimi arıyor, ellerini yüzüme koyarken sesinde endişe var. "Bebeğim."

"Ben iyiyim." Yutkunuyorum. "Yemin ederim iyiyim."

"O zaman neden ağlıyorsun?" diye sorar. "Öyle mi yaptım?" Yüzü bembeyaz olur. "Seni incittim mi?"

"Hayır," diye çabucak onu rahatlatıyorum. "Bu-" demeye başlıyorum ama gözlerimi kapatıyorum, zeminin açılıp beni utanç içinde yutmasını istiyorum. "Sadece-"

"Biliyorum," diye yumuşak bir sesle beni temin ediyor ve gerçekten bildiğini sanmıyorum. O Brady, tüm bekârların bekârı. Herkesin kimi seçeceğini görmek için beklediği kişi. Ve içeri girip gözüne girmeye çalışan pek çok kadından birini seçiyor. Bu düşünce midemi bulandırıyor çünkü biliyorum ki eninde sonunda o hayatına devam edecek ve ben sadece bir anı olarak kalacağım.

Yine, bu düşünce beni daha fazla gözyaşı dökmeye itti. "Ben sadece..." Yataktan kalkıyorum. "İhtiyacım var-" demeye başladım ve bir telefon sesi duydum-

araya giriyor. "Bu Ryleigh olabilir."

Dönüp odadan çıkmadan önce elindeki ıslak bezi bana uzatıyor. Merdivenlerden koşarak indiğini duyuyorum, herkesin görebileceği şekilde çıplak dolaşmakta hiçbir sakınca görmüyor. Yani, onun vücuduna sahip olsaydım, ben de aynısını yapardım. O bir sanat eseri. Banyo odasına doğru ilerliyorum, yolda kıyafetlerimi alıyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum, lavaboya doğru yürüyüp suyu açmadan önce başımı bir saniyeliğine kapıya yaslıyorum. Başımı kaldırıp kendime baktığımda, orgazm sonrası parlayan yanaklarımın hâlâ pembe olduğunu görüyorum.

Şortumu, sütyenimi ve üstümü tekrar giyiyorum. "Bebeğim," diyor kapıyı çalarken, "ben Ryleigh."

Kapıyı açtığımda onu hâlâ orada çıplak görüyorum. Gözlerim vücudunu tarıyor ve sıcaklığın ensemden yukarı çıktığını hissediyorum. Telefonum onun elindeydi. "Cevap vermedim ama bence onu geri aramalısın." Ona başımı sallıyorum, telefonuma uzanıyorum ama o geri çekilince duruyorum. "Bu"- içinde telefon olan elini kaldırıyor

-"Seni tekrar çırılçıplak soyup yatağıma geri götürmememin tek nedeni bu." Alt dudağımı ısırıyorum, vermek istediğim küçük gülümsemeyi saklamaya çalışıyorum. *Sanırım beni oraya geri götürmek istiyorsa hiç de fena değildim*, kafam beni neşelendiriyor. "Şimdi duşa gireceğim." Bana doğru ilerliyor. "Ama bir dahaki sefere..." Telefonu bana uzatıyor ve elim telefonu ondan almak için tekrar yukarı kalkıyor. "Seni yatağımda çıplak bırakıyorum, ben söyleyene kadar öyle kalacaksın." Gözlerim telefondan onunkilere kayıyor. "Anlaştık mı?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Neyi bilmiyorsun?" diye soruyor ve telefonsuz eli kalçamı kavramak için dışarı çıkıyor.

"Beni yatakta çıplak bırakıyorsun; benimle işinin bittiğini söylemeni mi beklemem gerekiyor?" Sesim gergin ve o sırıtıyor.

"Hayır, bebeğim." Gülümsemesi sırıtmaya dönüşür. "İşim bittiğinde, işimin bittiğini anlayacaksın çünkü aklını kaçırmış olacaksın ve kalkıp başka bir şey yapacak enerjin olmayacak" - meme uçlarım tam anlamıyla çakıllanırken sesi alçalıyor - "yoksa işimi yapmamış olurum."

"Um..." İnsan buna ne der? "Tamam, bazı kısımları bana anlatman gerekebilir." Ağzımın konuşmasını engellemek istiyorum ama ağzımın başka planları var. "Ben hiç böyle-"

"Hiç ne olmadın?" Kalçamdaki eli kıçıma gidiyor ve beni kendine çekiyor. Ellerim göğsüne gitti.

"Hiç ayağa kalkamayacak kadar yorgun olmamıştım," diye itiraf ediyorum. Yani, bu noktada, orgazm taklidi yapsam bile bunu açıkça anlayabilirdi, buna mecbur olduğumdan değil. Bana dokunduğu an vücudum karıncalanıyor.

"öyle bir noktaya getireceğiz ki adını bile hatırlamayacaksın," diyor. "Vücudun benimkini arzulayacak. Kahretsin, seni daha yeni becerdim ve seni düşündükçe sikim yeniden sertleşiyor." Aşağı bakma hatasını yapıyorum ve az önce içime gömülmüş olan sikinin tekrar içime gömülmeye hazır olduğunu görüyorum ve ağzım sulanıyor. "Bana bakmaya devam edersen, avukatının seni bekliyor olmasını umursamayacağım ve seni domaltmadan önce ağzını sikeceğim." Benden uzaklaşıyor. "Kahretsin, bunu istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"Bu çok kötü," diyor, "okuldan çıktıktan sonraki uykuların birkaç saat ertelenecek ve bundan sonra işe geç başlayacağım." Beni öpüyor. "Ama duşta bana katılmak istersen bekleyebilirim."

Birkaç saniye düşünüyorum, Brady ile duş almak için cinayet işleyebileceğimi biliyorum ama aynı zamanda Ryleigh'i geri aramam gerektiğini ve onun işe gitmesi gerektiğini de biliyorum. "Hayatını çoktan kökünden söküp attım." I

derin bir nefes al. "Yani, sen git duş al." Beynim kelimenin tam anlamıyla onaylamamak için inliyor. "Ben de gidip sana kahve yapayım."

"Tamam bebeğim," diye kabul ediyor ve eğilip dudaklarımı öpüyor. Fikrimi değiştirmeden önce odadan çıkıyorum ve onu banyoya kadar takip ediyorum.

Aşağı mutfağa inip onun için yeni bir kahve hazırlarken aynı anda Ryleigh'i arıyorum. "Hey," diye cevap veriyor bir kez çaldıktan sonra, "şerif departmanını aradım." Telefonun ucunda koşuşturduğunu duyabiliyorum. "Sorulara cevap vermen için seni ofislerine çağırıyorlar." Beş dakika önce hissettiğim tüm mutluluk kayboldu. "Ben olmadan tek kelime etmeyeceğini söyledim, onlar da yarına ertelediler."

"Aman Tanrım." Elimi karnıma koydum. "Buraya nasıl geleceksin?" Gözlerimi kapatıyorum, önce ona sonra da bana yol olarak ne kadara mal olacağını merak ediyorum.

"Bu gece uçacaktım ama" diyor, "kocam biraz kontrol manyağıdır ve bunu öğrendi ve şimdi benimle gelmek istiyor."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Evet, ayrıca görünüşe göre Casey Barnes bizimle buluşacak," diyor ve içimdeki hava boşalıyor.

"Casey Barnes." Yanlış duymuş olabilir miyim diye düşünerek adını tekrarlıyorum.

"Charlie onun torunu," diye açıklıyor. "Kocamın bir milyonluk ailesinin yanı sıra Barnes ailesi de en az kocamınki kadar büyük, hepsini takip etmek zor. Ama yarın sabah saat dokuzda orada olacağız." Başımı arkaya yasladım. "Şerif bizi saat onda bekliyor."

"Tamam." için bir tabureye doğru yürüdüm.

"O zaman sizinle oturup birkaç şey konuşmak istiyorum," dedi bana, "ve nelere sahip olduğunuzu görmek istiyorum."

"Üçe kadar boşum, sonra Wyatt'ı almam gerekiyor," diye bilgilendiriyorum onu, "sonra çalışıyorum."

"Her şeyi daha önce hallettiğimizden emin olacağız. Benim de eve, çocukların yanına gelmem gerekiyor," diyor ve sesindeki gülümsemeyi hissedebiliyorum. "Babalarının işe gitmek için ayrılmasına bir şey demiyorlar ama anne, Allah korusun."

Üst kattan gelen ayak seslerini dinlerken, "Ellerin dolu gibi görünüyor," diyorum.

"Sonra biraz." Gülüyor. "Yarın görüşürüz. Eğer gelirlerse hiçbir şey söyleme. Onlara avukatını istediğini söyle."

"," diye onaylıyorum. "Teşekkür , Ryleigh."

"Hayır," diye tersliyor, "teşekkür ederim. Uzun zamandır bu kadar hareket görmemiştim ve söylemeliyim ki kanım kaynıyor." Başımı sallıyorum. "Yarın görüşürüz." Brady'nin mutfağa girmesiyle aynı anda telefonu kapatıyor.

Saçları duştan dolayı ıslak. "Her şey yolunda mı?"

"Beni sorgulamak istiyorlar," diye cevap veriyorum ve çıldırmamı bekliyordum ama aslında gerçekten sakinim.

"Cartwright'lar şerifin taşaklarını ceplerinde taşıdıkları için herkesin zamanını boşa harcıyorlar," diye tıslıyor.

"Ryleigh, Charlie'nin büyükbabasıyla birlikte geliyor," diye haber veriyorum ve benim aksime, buna hiç şaşırmıyor.

Sadece gülümsüyor. "Casey Cartwright'larla kapışmak için sabırsızlanıyordu. Ama sanırım Au- tumn için soğukkanlı davranıyordu. Casey, Cartwright'ların bizi neredeyse iflas ettirdiğini öğrendiğinden beri, onlardan intikam almak için her yolu deniyor."

"Beni tanımıyor bile," diyorum şaşkınlıkla.

"Bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Sadece onların saçmaladığını biliyor ve onlarla uğraşmak istiyor." Brady omuz silkiyor.

"Brady," diyorum adını, "ailene ne yaptıklarını biliyorum." Yukarı çıkmakla tehdit eden safrayı yutuyorum. "Siz çok şeyin üstesinden geldiniz. Hepsinin elinizden alınmasına değer mi?"

Ne söylemesini beklediğimi bilmiyorum. Ama söylediği şeyin beni şok etmekle kalmayıp nutkumu tuttuğunu söyleyebilirim. "Eğer bu sen ve Wyatt'ın onlardan özgür olduğunuz anlamına geliyorsa, evet."

BÖLÜM 25

Brady

(Kamyona oturur oturmaz telefon çalıyor. "Hey," diye cevap veriyorum ve arayanın Sonbahar olduğunu görünce telefonu açıyorum.

"Babamla birlikteyim ve onun evindeyiz," diye haber veriyor bana. "Birlikte kahve içeceğiz ve sohbet edeceğiz."

"Kıçımı kaldırıp oraya gitmem için bir işaret mi bu?" Telefona soruyorum ve saate baktığımda saatin onu biraz geçtiğini görüyorum. "Bugün kimse çalışmıyor mu?"

"Bugün tur yok ve teslimat da yok, o yüzden ofise geç gidebilirim sanırım," diye tersledi. "Şimdi, seni beş dakika içinde burada bekliyorum, yoksa bildiğim her şeyi babama anlatırım."

"Kocanın koca bir ağzı var," diye mırıldanıyorum kalkarken. Geri dönüp Harmony'ye benimle gelmek isteyip istemediğini sormayı düşünüyorum ama uyuması gerekiyor. Her ne kadar öyle olmadığını söylese de kafası dumanlı.

Telefonu kapatmadan önce "Dört dakika," diye .

Telefonum çalıyor ve Taylor'dan gelen başka bir mesajı görmek için aşağı bakıyorum.

Hey, yabancı, oldu. Ara beni.

Mesajı kapatıp arka cebime koyuyorum, onu aramak ve sonunda onunla olan ilişkimi bitirmek için aklıma bir not alıyorum. Her ne kadar

hiç çift olmadık ya da özel olmadık, artık müsait olmadığımı bilmesi gerekiyor.

Neredeyse Harmony'nin bu sabah yaptığı elmalı turtayı arabada bırakıp içeri almamayı düşünecektim. Ama oraya varır varmaz yolcu koltuğundan tabağı alıp dışarı çıkıyorum. Evin merdivenlerini çıktığımda, o evdeyken her zaman olduğu gibi ön kapı açıktı ve içeri girmenizi engellemek için sadece fırtına kapısı vardı. "Merhaba!" İçeri adımımı atar atmaz bağırıyorum ama kimse bana cevap vermiyor, bu yüzden arkada olduklarını biliyorum. Evin içinden arka tarafa doğru yürüyorum ve onları görüyorum. Babam arka verandadaki sandalyesinde oturuyor ve Autumn da onun yanındaki sandalyede oturuyor. Konuşurlarken eli babamın elinde ve babam onu güldürmek için bir şeyler söylüyor. Tezgâha doğru yürüyüp turtayı üzerine yerleştirirken rengi bugün biraz daha iyi görünüyor. İki tabak ve bir bıçak alıyorum. İkinci kez isteyeceklerini bildiğim için tüm turtayı dışarı çıkarmayı tercih ediyorum.

"Vay, vay, vay," diyor Autumn ve sonra beni bir elimde tabaklar, diğer elimde turtayla görünce duruyor. "Bu-"

"Elmalı turta," diye bitiriyorum ve babamın gözlerinin parladığını görüyorum. Birden Harmony'nin burada olmasını ve bu kasabadaki her şeyin kötü olmadığını görmesini diledim. İyi şeyler de var ve iyi şeyler her zaman kötü şeylerden daha ağır basacaktır.

"Kapa çeneni," diyor Autumn, bütün turtaya uzanarak, ama onun yerine boş bir tabak veriyorum, bu da bana bir bakış kazandırıyor. Ben boş sandalyeye oturup bir parça turta kesip ilkini babama verirken babam ona kıkırdıyor. "Ben daha büyük bir parça istiyorum," diyerek babamı otomatik olarak güldürüyor. "İçimde bir insan taşıyorum." Karnını işaret ediyor, bıçağa uzanıyor ve babamın elindekinin iki katı büyüklüğünde görünen kendi parçasını kesiyor. Oturduğu yerde dans edip bir çatal kaparken, babam onun tabağındaki parçayı bitirmesini bekliyor.

"Şimdi oturabilir miyim?" Çatalını alıp kendi lokmasını yerken sandalyeye doğru yürüyüp sandalyeyi çekerek soruyorum. İnliyor ve gözlerini kapatıyor, konuşmamı engellemek için çatalını kaldırıyor. "Sen keyfimi kaçırmadan önce bırak da biraz tadını çıkarayım."

Elimde olmadan kıkırdıyorum ve önlerindeki koltuğa oturuyorum. "Keyfini kaçırmak istemem," diye mırıldanıyorum ve gözlerini tekrar açmasını bekliyorum. "Ve dün ona bir pasta götürdüm."

"Evet." Başını salladı. "Charlie ondan iki parça aldı ve şimdi onu doğum odasına almayı tartışıyoruz."

"Sonbahar," diye tıslıyor babam.

"Baba, çocuğunun ağzından yemek aldı. Bunu kim yapar?" diye soruyor, bir parça daha turta alarak. "Şimdi buna odaklanalım" -çatalı üzerindeki turta parçasını temizledikten sonra beni işaret ediyor- "ve kendini neyin içine soktuğuna."

"Evet," diye onaylıyor babam kendi parçasını alırken, "hadi bir şeyler konuşalım." Sandalyede arkama yaslanıyorum, kendimi eve gizlice girerken yakalanmış bir ergen gibi hissediyorum. "Fısıltılar var."

"Tabii ki oldu." Gözlerimi deviriyorum. "Şimdi ne konuşuluyor?"

"Doğru olsa bile dedikodu sayılır mı?" diye soruyor babam. "Şimdi, insanlar yalan yanlış hikâyeler yayarlarsa bir şey olur. Winston'ın karısını barda çalışması için işe almadığınız gibi."

Winston'ın karısı deyince ellerim yumruk oluyor. "Yakında eski sevgilisi olacak," diye tıslıyorum ve babamın kaşları havaya kalkıyor, ama sırıtışı da ortaya çıkıyor. "Ama, evet, yaptım. Sıradaki."

"Ve seninle birlikte mi yaşıyor?" diye soruyor babam, ama bu soru bir soru değil. Daha çok bir açıklama gibi geliyor.

Autumn bir parça daha turta çiğnerken bana "Birinin başı dertte," diye şarkı söylüyor.

Ona bakıyorum ve bundan sonra söyleyeceklerimin hoşuna gitmeyeceğini biliyorum. "Bir dahaki sefere pasta getirmeyi unutacağım."

"Bu çocuğu doğurduğumda," diye tıslıyor, "kıçına tekmeyi basacağım."

"Yani seninle mi yaşıyor?" Babam konuşmaya devam ederek ablamın öfkesini görmezden geliyor.

"Öyle," diye onaylıyorum ve ardından son birkaç günde neler olduğunu anlatıyorum. Sonuna geldiğimde yüzünün giderek sertleştiğini görüyorum. Eli çatalı ölümcül bir şekilde kavrıyor ve bunun turtayı yemesiyle hiçbir ilgisi yok.

"O lanet şerif, geldikleri kadar şüpheli." Babam bana herkesin bildiği bir şeyi söyledi.

"Öyle ama," diye başlıyorum, "kendini lekelemeden siyah-beyaz şeylerle savaşması zor. Cartwright'lar için batmaya razı mı? Çünkü ben işleri bu kadar ileri götürmeye hazırım." Ne kadar ciddi olduğumu gördüğünden emin olmak için arkadaşıma bakıyorum. "Ve bunun onları kızdıracağını biliyorum, bu yüzden işten uzaklaşmakta bir sakınca görmüyorum."

"Ne?" Sonbahar soluk soluğa kalır. "Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Bizi buraya geri getirmek için çok çalıştın." Gözlerindeki yaşları görünce elimi onunkinin üzerine koydum. "Benim kararım ya da yaptıklarım yüzünden tüm bunları kaybetmek senin için adil değil." de bakıyorum. "Konuşmaları duyuyor musun?" Tekrar babama bakıyorum. "Ben de duyuyorum ve görüyorum. Son iki haftadır siparişler yavaşladı."

Autumn çatalını havada sallıyor. "Ve şimdi tekrar toparlandılar."

"Evet, çünkü başka kimseyi dinlememeleri için onları arayıp yalvarmak zorunda kaldın," ona geçen gün duyduğumu bilmediği bir şey söyledim. "Dediğim gibi, istifa etmekte bir sakınca görmüyorum." Her ne kadar

Beni etkilemelerine izin vermemem gerektiğini biliyorum, bunu kız kardeşime bir daha yapmayacağım. Bizi şu an bulunduğumuz yere getirmek için çok çalıştı.

"Umurumda bile değil!" diye kükrüyor babam. "O lanet insanlar yüzünden sekiz yıldır sırtında taşıdığın işi bırakıp gitmiyorsun. Her şeye yemin ederim ki, onlara musallat olmak için geri döneceğim."

"Baba!" Autumn masayı tokatlıyor. "Öyle söyleme."

"Bunu söyleyeceğim," diye karşılık veriyor. "Gitme zamanım geldiğinde ve gittiğimde, onlara musallat olmak için geri döneceğim."

"Senin ölümün hakkında konuşmasak olmaz mı?" Autumn gözlerinden akan yaşlarla soruyor. "En azından çocuğumla tanışana ve ona benim ne kadar harika biri olduğuma dair hikâyeler anlatana kadar." Cümlesinin hüzünlü kısmını bir şakayla doldurmaya çalışıyor ama gerisini hıçkırarak anlatıyor ve sandalyesinden kalkıp ona doğru yürüyor. "O zamana kadar gitmeyeceğine söz ver." Onun cevap vermesini beklemiyor. Sadece bana döndü. "Bu saçmalığı bir daha söylemesen iyi edersin," diye tersliyor. "Benim üzülmemem gerekiyor." Babamızın yanağından öpüyor. "Charlie bunu duyacak."

Babam onunla ve onu neşelendirmeye çalışarak, "Tir titriyorum," diyor.

"Gidip makyajımı tazeleyeceğim." Bana ters ters baktı. "Ve belki beni daha iyi hissettirmek için bir parça turta daha yer açarsın."

"Bu babam için," diye hatırlatıyorum ve eve geri dönerken beni görmezden geliyor. Babam ancak onun yoldan çekildiğini anladığında konuşmaya başlıyor.

"Biliyorsun bu işin içinde küçük bir çocuk var," diyor ve benim tek yapabildiğim ona başımı sallamak oluyor. "Bu sadece sen ve bir kızdan ibaret değil. Daha büyük bir şey."

"Baba, bana söylemek zorunda değilsin," diye onu temin ediyorum ve sonra masaya bakıyorum. "Onunla durumum farklı," diye itiraf ediyorum. "Ne zaman olduğunu tam olarak kestiremiyorum. Tek , artık her şey çok açık. Neden ben

Daha önce hiç kimseye bağlanmamıştım; çünkü onları . İkisinin yanıma taşındığını gördüğüm anda kalbim bunun farklı olduğunu anladı. Kafam anlamadı." Yumuşak bir şekilde gülümsüyorum. "Aklımın yetişmesi birkaç dakika sürdü."

"Sonunda aklın başına geldi mi?" diye soruyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"Tüm parçalar aynı sayfada," diyorum ona. "Kahretsin baba, Wyatt'ın hayatının bir parçası olmak. Ona bir şeyler öğretmek, benden bir şeyler öğrenmesini izlemek ve sonra da bunu başarmak. Bunun beni nasıl hissettirdiğini kelimelerle ifade edemem." Gülümsüyorum. "Kahretsin, tam anlamıyla dünyanın kralı gibi hissediyorum."

"Artık odaya her girdiğinde nasıl hissettiğimi biliyorsun," diyor usulca. "En büyük başarımın iki harika çocuk yetiştirmek olduğunu bilerek bu dünyadan ayrılabilirim."

"En azından bir tane," diye onunla, yanımda olmayacağı günü düşündüğümde göğsümün nasıl daraldığını görmezden gelerek. Bunun beni öldüreceğini biliyorum. "Bana yolu gösterdiğin için teşekkür ederim, ihtiyar." Elimi omzuna koyup sıkıyorum. "Şimdi, siz ikiniz bugün okulu astığınıza göre, ben işe gidiyorum." Ayağa kalkıp ona baktım ve durdum. "Onlarla tanışmanı istiyorum." Sesim neredeyse çatlıyordu.

"Senin bu genç adamla ve Harmony ile tanışmak istiyorum." Bana gülümsüyor, onları buraya getirdiğimi düşündükçe göğsüm gururla doluyor.

"Onunla konuşacağım ve önümüzdeki Pazar ikimiz de izinliyken uğrayıp uğrayamayacağımıza bakacağım," diye öneriyorum ve o da başını sallıyor. "Seni seviyorum, baba."

"Seni daha çok seviyorum. "İçeri girdiğinde" - çenesiyle işaret ediyor

-"Kız kardeşin hepsini bitirmeden turtayı sakla."

İçeri girdiğimde onu mutfakta sandalyede oturmuş, elinde beyaz bir mendille gözlerini silerken görüp gülüyorum. "Senin için endişeleniyor," diye paylaşıyor. "Söylemiyor ama endişeleniyor."

"Biliyorum," diyorum ve bunu onun stres seviyesine eklediğim için kahroluyorum. "Ona bu konuda endişelenmemesini söyledim."

Bana gülüyor. "Evet, sanki bu işe yarayacakmış gibi."

"Bütün turtasını yemediğinden emin olmak istiyor." Konuyu değiştirmeye çalışıyorum ama Autumn, Autumn olduğu için bana izin vermiyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor bana.

"Hiçbir şey olmayacak. Yarın Ryleigh'le birlikte şerifin ofisine gidip soruları yanıtlaması gerekiyor."

"Ama ikinizin bütün gece birlikte olduğunuzu bilecekler," diyor sessizce.

"Evet." Ellerimi kalçalarıma koydum. "Umarım mesajı alırlar ve o da lanet olası bir kayanın altına saklanır ve bir daha da çıkmaz."

Gülüyor. "Dünyadaki tüm kadınlar arasında, yapmaman gereken tek kişiyle bronzlaşıyorsun."

Ona bakıyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Görünüşe göre ablamdan öğrenmişim," diye şaka yapıyorum. "Kimi seviyorsan onu seversin."

Nefesi kesiliyor. "Onu seviyor musun?"

"Hayatım boyunca başka bir kadın için hiç böyle hissetmedim," diye itiraf ediyorum, "ve payıma düşeni aldım. Onunla birlikte, incinmediğinden emin olmak için dünyanın öbür ucuna gideceğimi biliyorum. Onu gülümsetmek için dünyanın öbür ucuna bile giderim. Eğer aşk buysa, evet," diye itiraf ediyorum. Onun gülümsediğini ve mutlu olduğunu düşünmek bile içimde doldurulması gerektiğini bilmediğim bir parçayı daha dolduruyor. Boş olduğunu bilmediğim başka bir parçamı. "Sanırım onu seviyorum."

BÖLÜM 26

Uyum

"Wyatt, gitmeliyiz," diyorum duş aldıktan sonra aşağı indiğimde, hala mutfakta yemek yiyor olmasını bekleyerek.

hızlıca kaçmadan önce kestiğim taze meyveler. Mutfağın boş olduğunu görünce durdum. Tabure içeri itilmişti ve o hiçbir yerde görünmüyordu. Meyve kâsesi bile tezgâhta kalmamıştı. Bahçede bir şey görüyorum ve Wyatt'ı arka bahçede Brady ile birlikte görüyorum, Brady ona topu atıyor ve o da yakalıyor.

Dün gece Brady işten eve döndüğünde Wyatt'la beni kanepede buldu ve oturup Wyatt'la günü hakkında konuşmaya başladı. Ne diyeceğimi bilemeden öylece oturdum, özellikle de Wyatt yatmak için kalkıp Brady'ye beşlik çaktıktan sonra kaldığı yatak odasına doğru yürümeye başladığında. Onu takip etmek için ayağa kalktım ve Brady elimi tutarak beni öpebilmesi için tekrar aşağı çekti. Yumuşak, tatlı bir öpücüktü ve dizlerimin bağının çözülmesine ve midemin bulanmasına neden oldu. Wyatt'ın odasından çıktığımda da beni bekliyordu, beni yatak odasına götürürken tek kelime etmedi ve gecenin geri kalanında beni orada tuttu. Uyandığımda onun çıplak bedenine sarılmıştım ve onu terk etmek için içimde her şeyin olması gerekiyordu. Ama yaptım ve yine eşyalarımı kamyona taşımak için aşağıdaydı, ben çıkmadan önce beni öptü. Geri döndüğümde çoktan duşunu almış ve

kahvaltı yapmak için hazır. Wyatt odadaysa dokunmak ya da öpüşmek olmadığından emin oldu. Beni duş almam için merdivenlerden yukarı itti ve şimdi mutfağında durup oğlumla top atmasını izliyorum.

Fırtına kapısını iterek açıyorum. "Gitmemiz gerek," diye sesleniyorum ve Wyatt dönüp evin yanına doğru koşuyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Kamyonet, çantamı çoktan oraya koydum," diye açıklıyor omzunun üzerinden. "Brady öyle yapmamı söyledi."

Brady'ye bakıyorum, doğruca bana doğru geliyor, önümdeki basamakta durup boynumu öpüyor. "Benim gibi kokman hoşuma gidiyor," diyor boynumu koklayarak. "Keşke seni köpürten ben olsaydım." Kapıya doğru yürüyor. "Kamyonete git. Seninle ön tarafta buluşuruz." Kıçıma vuruyor, durup dönüyor. "Geri döndüğümüzde Ryleigh'le buluşmadan önce vaktimiz var mı?"

" sanmıyorum. Bay Mendelson'ın evine gidip eşyalarımı almam gerekiyor," diyorum ama gerçekten eve dönüp Brady ile soyunmak istiyorum. Dün gece soyunmadığımızı söylemiyorum ama yüzümü susturmak zorunda kaldığımda ya da yüksek sesle inlememek için boynuma gömülmek zorunda kaldığında o kadar eğlenceli olmuyor.

"Bu gece, işten sonra, yaratıcı olacağız." Bana göz kırpıyor, kızarmamaya çalışıyorum ama yine de kızarıyorum ve ondan hızla uzaklaşıp kamyonete doğru yürüyorum. O da aynı anda oraya varıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Onu tek başıma sürebilirim," diyorum ve bana sadece yukarıdan aşağıya bakıyor, cevap vermiyor. Bunun yerine sürücü tarafına doğru yürüyüp kamyona bindi.

Kamyonu çalıştırıp yolcu tarafındaki camı indirdiğinde "Geliyor musun?" diye soruyor.

"Tabii ki geliyorum," diye mırıldanarak kamyona tırmanıyorum. Teslimat dünkü gibi hemen hemen aynı. Üçümüz çitlere doğru yürürken bir sürü göz bize bakıyor, Brady Wy- att'ın saçlarını karıştırıp ona iyi günler diliyor. Wyatt güvenli bir şekilde okula girene kadar elleri arka cebinde yanımda bekliyor. Annelerden birkaçı onu fark ediyor ve merhaba diyor. Birkaçının ona kesinlikle bildiğim bir bakışla baktığını fark ediyorum ve ona neden öyle baktıklarını bilmeme gerek yok. Ne kadar zaman önce onun yatağında olduklarını merak ederek sinirle aşağıya bakıyorum.

Kamyona bindiğimizde elini uzatıyor ve benimkini tutuyor. Neredeyse ona bunu soracaktım ama bu beni ilgilendirmez. Bunu kendime sürekli hatırlatmak zorundayım. "İyi misin?" diye soruyor otoparktan çıkarken ve Bay Mendelson'ın evine doğru ilerliyor.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. Yani, öyle sayılır. "Sadece bugünkü toplantı gerginim."

"Her şey yoluna girecek." Elimi dudaklarına götürüyor ve tek yapabildiğim ona başımı sallamak oluyor.

Bay Mendelson'ın verandasında kahve içmesini bekliyordum ama ön kapı kapalıydı ve ortalıkta görünmüyordu. "Hemen döneceğim." Kamyonetten inip kapı zilini çalmak için merdivenleri çıkarken bana başıyla selam veren Brady'ye bakıyorum. Ayak seslerini dinliyorum ve birkaç dakika sonra geliyorlar. Kapıyı açar açmaz onu bornozunun içinde, burnu kızarmış ve öksürürken görüyorum. Elini ağzına götürürken, "Aman Tanrım, Bay Mendelson," diyorum. "Ne zamandır böylesiniz?"

"Sadece üşüttüm." Ona uzanmak istediğimde ellerimi itiyor. "Bu gece Wyatt'ı izlemek için iyi olacağım."

"Yapmayacaksın," diye çıkıştım hemen ona. "Yatağına geri döneceksin ve ben de işim biter bitmez eve gidip sana çorba yapacağım.

avukat."

"Benim için endişelenmeyi bırak," diye homurdanarak arkasını dönüp mutfağa doğru yürüyor. "İyi olduğumu söyledim."

"İyi değilsin." Onunla tartışmak istiyorum ama Ryleigh'i bekletmek de istemiyorum. "Sana verdiğim zarfa ihtiyacım var," diyorum ve o da bana başını sallayarak mutfaktan çıkıp evin arka tarafına doğru yürüyor. Elinde büyük bir zarfla geri dönüyor ve zarfı bana uzatıyor. "Bu avukat konusunda emin misin?" diye soruyor. "Bunu bir kez gördüler mi, bir daha geri dönemezler."

"Ona güveniyorum," diye itiraf ediyorum, "yoksa bunu ona göstermezdim." Zarfı ondan aldım ve göğsümde tuttum. "Şimdi yatağına dön."

"Evimden çık," diye şaka yapıyor ama öksürmeye başlıyor, "beni ara ve işlerin nasıl gittiğini anlat."

"Olur," diyorum ve evden çıkıp kapıyı arkamdan kapattıktan sonra kamyonete geri dönüyorum.

"Sorun nedir?" Kamyonetin kabinine girer girmez Brady bana sordu.

"Bu gece çalışamam," diyorum. Bunun bana paraya mal olacağını biliyorum, ki şu anda bunu karşılayamam, ama Wyatt'ı izleyecek kimse olmadığı için yapabileceğim hiçbir şey yok. "Bay Mendelson hasta."

"," diyor hiç atlamadan. "Yarın nasıl olduğuna bakarız ve eğer daha iyi olmazsa babamdan gelip onunla oturmasını isteyebilirim."

"Brady, ben işe gidebileyim diye babanın gelip oğlumla oturmasına izin vermeyeceğim. Onu tanımıyorum bile."

"Lütfen," diye karşılık veriyor evden uzaklaşırken, "bunun her saniyesine bayılacak. Meşgul olmaya ihtiyacı var." Bana bakıyor. "Ona bir iyilik yapmış olacaksın. Hem başka türlü senden nasıl daha fazla unlu mamul ki?"

"Brady," diye onu azarlıyorum ve bana sormadan önce zarfa bakıyor.

"İçinde ne olduğunu bilmek istiyor muyum?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Ryleigh geldiğinde orada mı kalacaksın?" Ben soruyorum, o da bana bakıyor.

"Asıl soru, beni orada istiyor musun?" diye soruyor ve birden fazla nedenden dolayı istiyorum, ama itiraf etmek istemediğim nedenlerden dolayı.

"Bence bu işin içinde olduğuna göre her şeyi biliyor olmalısın, o yüzden Ryleigh'i bekleyelim," diye öneriyorum. Arabayı park ediyor ve bana bakıyor.

"Kimsenin önünde olay çıkarmayacağımı düşündüğün için mi böyle söylüyorsun?" İfadesi zehirle doludur. "Çünkü belli ki beni tanımıyorsun."

Bu ifade tüylerimi diken diken ediyor ve her ne kadar tanıyormuş gibi hissetsem de onu için bir parça üzülmeme neden oluyor. Onun iyi bir adam olduğunu biliyorum. Eski sevgilimle sebepsiz yere birlikte olduğunu biliyorum, sadece bunun yanlış olduğunu biliyordu. Oğlumun onun çatısı altında olduğunu bilerek daha iyi uyuduğunu biliyorum ve bu benim için her şey demek. "Bilmem gerekeni biliyorum."

Tam başka bir şey söyleyecekken yaklaşan bir arabanın sesini duyuyoruz. Brady kamyondan inerek, "İşte gidiyoruz," diyor ve ben de onu takip ediyorum.

Charlie sürücü koltuğundan kalkıyor ve bana gülümsüyor. Arabasından inen büyükbabası için "Tanıştırmayı ben yaparsam daha kolay olur diye düşündüm," diyor.

Gözlerim açılan ön yolcu kapısına gidiyor ve Casey iniyor, bana doğru gelmek yerine arabanın arka kapısını açıyor ve en güzel kadının indiğini görüyorum. "Sen Güneyli bir beyefendi değil misin?" diye soruyor ve sesini Ryleigh olarak tanıyorum. Ağzım açık kalıyor çünkü kadın tam anlamıyla süper model.

Muhteşem. Onun yanından geçip bana doğru geliyor. "Harmony," diye selamlıyor beni. Elini uzatmasını bekliyordum ama onun yerine sarılmak için yaklaştı. "Sonunda seninle tanışabildiğim için çok mutluyum. Buraya beklediğimizden erken geldik, belki şerifin ofisine gitmeden önce konuşabiliriz." Adamların isimlerini değiş tokuş ettiklerini duyuyorum ve onlara bakıyorum. "Onlar için endişelenme. Onlar zorba ve dramatik olmanın tanımı." Gözlerini deviriyor. "Onlar kocamın amcaları ve evli olduğumuza göre artık onları kendime ait sayabilirim." Sırıtıyor. "Biraz korumacı olabiliyorlar ve Casey ile telefonda konuştuktan ve Matthew durumu sonra buraya tek başıma gelmeme izin vermeleri mümkün değildi. Ya ikisini de getirecektim ya da kocam gelecekti ve bunun kimseye bir faydası olmayacaktı. Yani kötünün iyisi."

"Merhaba, ben Casey." Kendisini bana resmen tanıttı. "Şu koca boğa Matthew." Tüm zamanını spor salonunda geçiriyormuş gibi görünen adamı işaret ediyor. "Ve bu da onu hizada tutan yardımcısı" - tek eliyle sizi yere serebilecekmiş gibi görünen diğer adamdan bahsediyor- "Max. M ve M diye bilinirler."

Matthew yanıma gelip elimi sıkarak, "Yok," diye reddediyor. Delici mavi gözleri büyüleyici ama Max'inkiler kadar değil. "Aslında bundan nefret ediyoruz."

"Oh, tamam," diyorum, "öğrendiğim iyi oldu." Onlara bakıyorum. "Kahve ya da başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır," diye cevap veriyor Charlie onlar adına, "Ryleigh'i bırakıp diğerlerini ahıra götürüyorum."

"Burada iyi olacak mı?" Matthew Brady'ye sorar.

"Onların yanından ayrılmayacağım ve evi kollayacağım."

Matthew Max'e, o da Ryleigh'e bakar. "Bununla aran iyi mi?"

"Burada olduğumu kimse bilmiyor," diye güvence veriyor ona, "ve beni korkutmalarına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye alay ediyor. "Üzerinize bir ev yıkılmadan gidin buradan."

"Burası Kansas değil." Matthew ona gülüyor. "Telefonunu yakınında tut ve bir şey olursa beni ara." Ona siyah bir çanta uzatır.

"Tamamdır patron," diye onaylıyor onu ve sonra bana bakıyor. "Gidelim mi?" Ona başımı sallıyorum ve sonra bizi takip eden Brady'ye bakıyorum. Alarmı kurmasını beklemiyordum ama yine de kurdu.

"Mutfakta oturalım," diyorum evin arka tarafına doğru yürürken. "Kahve ister misin?" diye soruyorum, o da başıyla onaylıyor.

"Ben yaparım bebeğim," diyor Brady usulca, kalçamı sıkarak. "Sen git otur." Ryleigh gözleri Brady'den kalçamdaki eline kayarak onu izliyor ve ben gerilmeye başlıyorum.

"Kekler var." Bu sabah pişirdiğim kek tepsisini gösteriyorum. Ben kahvaltı köşesindeki masaya doğru yürürken başını sallamakla yetiniyor.

"Pekâlâ," diye başlıyor Ryleigh çantasını açıp defterini çıkararak, "başlayalım mı?" Brady, Ryleigh'e bir fincan kahve verdikten ve hazırladığım karışık kek tabağını defterinin yanına koyduktan sonra yanıma bir sandalye çekene kadar bekliyorum. Hemen yanıma oturuyor ve bana olabildiğince yakın olmaya özen gösteriyor. Eli bacağıma gidiyor ve bana ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir destek veriyor.

"Evet," diyorum elimdeki zarfı masanın üzerine koyarak. "İhtiyacınız olabilecek bir şeyim var." Zarfın içinden kâğıtları çıkarırken kalemini defterin üzerine bırakıyor. "Bunları toplamaya beş yıl önce başladım." Winston'ın farklı kadınlarla çekilmiş fotoğraflarını ona uzattım. "Cartwright'ları tanımaması için New York'tan bir özel dedektif tuttum," diyorum ona, son beş yılda yaptığı yeniden limanı uzatırken. "O gelecekti

Ayda bir kez aşağı inip onu takip ediyorum. Ayrıca hamile olan ya da onun çocuğuna hamile olduğu iddia edilen birkaç kadın da kapıma geldi. Onları bir daha hiç görmedim." Elimdeki kadınların isim ve adreslerini ona veriyorum. "Konuşup bilmiyorum. Bu," diyorum ve ona bir USB anahtarı uzatıyorum, "onun eve sarhoş geldiği ve bizim kavga ettiğimiz videolar. Bu haftalık bir şeydi ve çoğu zaman sarhoştu. Merdivenlerden tökezleyerek çıktığı ve sonra eve girdiği görüntüler var. Bazı kavgalar görülmüyor ama çığlıkları ya da en azından onun çığlıklarını duyabiliyorsunuz." Brady'nin bacağımdaki eli gitmişti.

"Affedersiniz." Masayı iterek ayağa kalktı. Elim ona doğru uçuyor. "Brady," diyorum usulca, "lütfen."

Ona hikâyemi anlatırken yaşlarla dolan gözlerime bir kez bakıyor. "Sessizce çekip gitmeyecek." Ryleigh, Brady ve benim bakıştığımız gerçeğini fark ediyor. "Ve eğer onları düşündüğüm gibi tanıyorsam" - ona bakmak için geri döndüğümde parmaklarım onunkilerle birleşiyor - "seni her şey için mahkemeye sürükleyecekler, her şey için demek istiyorum." Önce Brady'ye, sonra bana bakıyor. "Buna hazır mısın?"

"Olabileceğimi düşündüğüm kadar hazırım," diye itiraf ediyorum ona. "Diğer avukatta bu yoktu." Zarfı gösteriyorum. "Bununla bir şey yapacağını düşünmedim ve sonra benim için olduğundan daha çok kayınvalidem için çalıştığını hissettim."

"Bu insanlar senin tüm sırlarını arayacaklar," diye zaten bildiğim bir şeyi söylüyor bana. "Muhtemelen bir sürü saçmalık uydurup ana caddede geçit töreni yapacaklar." Tekrar Brady'ye baktı. "Seni yargılamıyorum ama bilmek zorundayım."

"Her şey buraya taşındığında başladı," diye neredeyse patlayacaktı Brady. Gecenin bir yarısı oğluyla birlikte ona ellerini sürdüğünde

İzliyorum. Yani ana caddede istedikleri gibi geçit töreni yapabilirler. Ama peşimden gelmelerinin beni uzaklaştıracağını düşünüyorlarsa yanılıyorlar. Ana caddede geçit töreni yapabilecek tek kişi onlar değil." Elimi sıkıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde bakmaktan kendimi alamıyorum. "Onlara her şeyin bedelini ödetmeye hazırım." Başımı kaldırıp ona bakmak gibi bir hata yapıyorum ve o da gözyaşlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Artık gözyaşı yok, tamam mı?" Dudaklarımı öpmek için eğiliyor.

"Peki o zaman." Gülümsemesini gizlemeye çalışıyor. "Sanırım ihtiyacım olan her şeye sahibim." Brady'ye bakar. "Eğer süvarileri çağırabilirsen, gidip şerifle konuşma vakti geldi." Odadan çıkmadan önce başını sallar.

Ona dönmeden önce odadan çıkmasını bekliyorum. "Ailesi kayınvalidem yüzünden yeterince acı çekti," diye söze başladım ve cümlemin geri kalanını söylemeden önce boğazımdaki yumruyu yuttum. "Onları tekrar hedef tahtasına oturtmayı reddediyorum. Mecbur kalırsam, başka bir yerde kalacağım." Göğsümdeki ağrı o kadar güçlü ki, zonklamayı dindirmek için elimi göğsüme götürüp ovuyorum.

Uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor ve sıkıyor. "Har- mony, eğer o adamın" -çenesiyle az önce çıktığı kapıyı işaret ediyor- "gitmene izin vereceğini düşünüyorsan, şu anda odada değildin." Başını sallıyor. "O adam seni gözünün önünden ayırmayacak, şimdi değil ve uzun bir süre de ayıracağını sanmıyorum."

Odaya geri geliyor. "Beş dakika içinde burada olacaklar," diye rapor veriyor ve ben de sandalyemden kalkıyorum.

"Gidip yüzümü yıkayacağım," diyorum Ryleigh'e. "Belki biraz da savaş boyası sürerim." Odadan çıkmak için döndüğümde bir şaka yapıyorum, Ryleigh'in sözlerini kafamda tekrar oynatıyorum, işlemelerine izin veriyorum. Ama eninde sonunda onu bırakmak zorunda kalacağımı biliyorum. Onun için çok fazla olacağı bir zaman ve yer gelecek. O zaman

gelirse, ondan uzaklaşmak zorunda kalacağım ve bu kalbimi daha önce hiç kırılmadığı şekilde kıracak.

BÖLÜM 27

Brady

("Tüm bunların senin için sorun olmadığına emin misin?" Harmony odadan çıktığında Ryleigh bana soruyor ve ben de ona bakıyorum.

"Benim evimde yaşıyor," diye hatırlatıyorum ona. "İyi olmasaydım onu ve oğlunu yanımda barındırmazdım." Kelimeleri vurguladığımdan emin oluyorum. "O burada olmazdı."

Bana başını sallıyor. "O kadın çoktan toparlandı ve kaçmaya hazır," diye aktarıyor, ama bu benim iliklerime kadar hissettiğim bir şey.

"Hiçbir yere gitmiyor," diye ilan ediyorum.

"Bir zamanlar senin gibi bir adam tanıyordum." Bana sırıtıyor. "Asla hayır cevabını kabul etmezdi."

"Öyle mi?" Çenemi . "O şimdi nerede?"

"İki kızımızla ilgileniyorum." Gülümsemesi yüzüne yapışmış halde masaya doğru dönüyor. "İstasyona vardığımızda" -eşyalarını kaldırırken işine geri dönüyor- "bizi bir odaya alacaklar." Harmony'nin ayak seslerini dinlerken onu izliyorum. "Odaya girmene izin verilmeyecek." Gerginleşmeye başlıyorum. "Ama resmi bir açıklama yapmana ihtiyacım olursa seni ararım."

"Oraya tek başına gitmesine izin vermeyeceğim," diye çıkışıyorum ve Ryleigh bana yan gözle bakıyor.

"Oraya yalnız gitmeyecek." Çantasını aldı. "Yolun her adımında yanında olacağım." Sesi alçalıyor. "Geçmişini bilmiyorum ama onlara duyduğun nefretin senden yayıldığını hissedebiliyorum. Zaten çıldırmış durumda; bir de seninle ilgilenmek zorunda olduğunu düşünürse kendini toparlayamayacaktır."

"Dışarıda olacağım o zaman," diyerek ona teslim oldum, "ama bir dakika, yani bir dakika-"

"Güven bana," diye araya giriyor Ryleigh ön kapı çalındığında, "adamlar" - önce kapıyı, sonra kendini işaret ediyor

-"Sence o adamlar güvende olmadığımı düşündükleri bir yere gitmeme izin verirler mi?" Başını sallıyor. "Max ve Matthew kocamın amcaları. İkisi de NHL'de oynadı. Benim kocam da NHL'de oynuyor. Benim babam Tyler Beckett." Bu isim bir şeyler çağrıştırıyor ve bunu düşünmek için fazla zamanım yok çünkü bana anlatıyor. "O ekrandaki en büyük isim. Kendi dublörlüğünü yapar. Şimdi eğlence olsun diye Casey'i de ekleyelim, ortalığı karıştırmak için. Matthew ve Casey'nin terlemeden dünyayı ele geçirebileceklerine eminim. Sence Cartwright'lar beni korkutuyor mu?" Gülüyor. "Bu noktada benimle sevişmeleri için onlara yalvarıyorum. Ona bulaşmaları için yalvarıyorum çünkü ona bulaşmak bana ve onlara bulaşmak demek" - kapıyı işaret ediyor- "ve şimdi de sana."

Alarm çalınca ona başımı sallıyorum ve kapı Harmony tarafından çekilerek açılıyor. "Merhaba," diyor ve Ryleigh kapıya doğru yürüyüp yanımda duruyor.

"Bunu yapmayacak," diyor, "ama eğer buraya gelirse, önce polisleri, sonra beni ara. Onları aramaktan çekinme. Sokakta arabasını duyarsan telefonu açacaksın. Bugün şerifle yaptığımız görüşmeden sonra geri adım atmayacağımızı anlayacak. Bu mesajı onlara iletecek ve onlar da mutlu olmayacaklar. Winston mutlu olmayacak ve bunun acısını çıkaracağı tek kişi de

Harmony, hazır ol." Odadan çıkmadan önce bana bir şey söyleme fırsatı vermedi.

Onları şerifin ofisine kadar takip ederken Harmony yanımdayken kamyonete biniyorum. Ryleigh ile birlikte karakola girmeden önce bana bir kez daha bakıyor.

Casey yanımdan, "İçeride gözlerimiz ve kulaklarımız var," diyor ve ben sadece ona bakıyorum. "Şerif o kadar da sıkı bir gemi yönetmiyor ve yeni yardımcılarının çoğu emekli olma zamanının geldiğini düşünüyor."

Casey arabaya doğru yürüyüp Matthew'un yanına yaslanırken şey söylemiyorum, yüzünde güneş gözlüğü ve kollarını göğsünde kavuşturmuş. Max de onun yanında aynı pozisyonda duruyor ve tüm gözler Ryleigh ile Harmony'nin girdiği kapıya çevrilmiş durumda.

"Neredeyse bitti," diyor Charlie bana usulca.

"Ya da yeni başlıyor." Ona bakıyorum ve Harmony'nin çıkmasını bekliyorum. Tam otuz beş dakika sürüyor ki bu bir sonsuzluk gibi geliyor. Dışarı çıkarken gözlerim onunkilerde. Gözleri benimkileri buluyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor.

"İyi misin?" Matthew, Ryleigh başını sallayıp puflarken onun yanına ilk giden kişi oluyor.

"Yaşlı adam kız olduğum için hiçbir şey bilmediğimi sanıyordu." Başını sallıyor. "Çaylak hatası." Ona gülümsüyor. "Bu iyiydi, değil mi, çaylak şeyini kullanmak?"

"İyi iş çıkardın." Ona gülüyor, kolunu boynuna doluyor ve başını öpüyor. "Şimdi seni eve götürelim. Kocan telefonumu patlatıyor."

"Kimin suçu bu?" diye sorar. "Eve gelip 'bir toplantı yapmalıyız' diyen sendin. Canavarı uyandırmadan sessizce buraya gelebilirdim." Harmony'ye dönüyor. "Gözler ve kulaklar açık olsun," diye hatırlatıyor. "Onu görürsen ve sana doğru gelirse, çok sayıda insanın olduğu bir yer bul.

Şahitleriniz var. Tek başınızayken sizi köşeye sıkıştırırsa, bunu filme alırsınız."

"Brady'nin evinde zaten adamlarımız var," diyor Casey, beni bile şok ederek, "dışarıya kameralar yerleştiriyorlar. Brady'nin sahip olduğu sistemle eve girmesi mümkün değil."

"Bunu nereden biliyorsun?" Harmony yüzü sorar.

"İçerideki sistemi kimin kurduğunu düşünüyorsun?" Casey ona söyler. "Akıllı ol. Bu iş yakında bitecek."

Ona başıyla selam veriyor ve Ryleigh'e sarıldıktan sonra onu kamyonete götürüyorum ve ikisi birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlar.

"İşe gitmen gerek." Bana baktı. "Benim de biraz kestirmem lazım." Başımı sallayıp onu kapıda öpüyorum ve işe gidiyorum.

Bana ilk mesajı gönderdiğinde işteydim.

Harmony: yeni uyandım.

Saatime bakıyorum ve üç saate yakın uyuduğunu görüyorum.

Ben: Nasıl hissediyorsun?

Uyum: Sanki kötü bir şey olacakmış gibi. Wyatt'ı almaya gidiyorum. Geri döndüğümde sana mesaj atarım.

Tıka basa dolu barın etrafına bakıyorum ve Casey'den bir mesaj aldığımda kaçıp kaçamayacağımı görmek üzereyim.

Casey: Tüm kameralar kuruldu. Doğrudan komuta merkezime gidiyorlar. Evinize doğru gelen her açıyı görüyoruz. O gelirse, onu görürüz.

Bunun beni daha iyi hissettirip hissettirmediğini bilmiyorum. Siparişler gelmeye başladığında bunu düşünmeye fırsatım olmadı. Bir ping sesi duyduğumda bir an duruyorum ve aşağıya bakıp onun olduğunu görüyorum.

Harmony: Okuldan döndük, içeride kalacağız. Sonra görüşürüz.

Telefonu yerine koyup mesaiyi bitirmek için acele ediyorum ve nihayet saat on buçukta merdivenlerden çıkıp kapıyı açıyorum. Mutfaktan çıkıyor ve beni görünce gülümsüyor.

"Merhaba," diyor ve onu dar bir şort ve ona uygun bir atlet giymiş, saçlarını başına toplamış halde görüyorum.

İçimde bir şeyler değişti. Bu onun yanına ilk gelişim değil ama bütün gece beklediğim anın tam da bu an olduğunu ilk kez fark ediyorum. Ona doğru yürüyorum, mesafeyi kapatıyorum, bir kolumu beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum. "Selam bebeğim," diyorum usulca, başımı eğdiğimde o da başını geriye atıyor, böylece onu öpebiliyorum, dilim onunkini tatmaya aç. Öpüşmemiz derinleştikçe, ıslandıkça ve acıktıkça elleri göğsümden boynuma doğru gidiyor, ikimiz de birbirimize daha fazla ihtiyaç duyuyoruz.

Sonunda dudaklarını bıraktığımda "Yemek yedin mi?" soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Sana bir tabak ayırdım." Benden uzaklaşıyor. "Gidip ısıtayım." Benden uzaklaşmak için dönüyor, ama eli benimkine kayıyor ve beni de kendisiyle birlikte çekiyor. Acaba benim onu özlediğim kadar o da beni özledi mi, çünkü benim de ona dokunmaya ihtiyacım var. Elimi bırakmak üzereyken bana "Otur ve biraz rahatla" diyor. Bunun yerine onu kendime doğru çekiyorum, belinden tutup kaldırıyorum ve kıçını tezgâhın üzerine koyuyorum. Nefes nefese kalıyor ama sadece bir dakikalığına bacaklarını benim için açıyor ve ben de içeri giriyorum. Dudaklarını öpmek üzereydim ama onun yerine atletinin sağ tarafını aşağı çektim. Meme ucu serbest kalıyor ve onu ağzıma alıyorum. "Brady," diye inliyor, ben diğerine geçip onu da ağzıma alıp aynı ilgiyi gösterirken.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gözlerinin yarıya indiğini görüyorum, elim boynuna gidiyor ve ağzını kendime doğru çekiyorum. Elleri tişörtümü kavradı.

Bacaklarını belime sararken gömleğimi yukarı itiyorum. Sikim onun sıcaklığını hissediyor ve ağzını bırakıp dilimi boynuna doğru götürürken içine girmek istiyor. "Bebeğim," diye mırıldanıyorum emerken ve boynunun tadına bakarken. "Seni tatmam gerek." Ağzımı aşağı doğru hareket ettiriyorum ve tam ağzımı istediğim yere götürmek üzereyken caddede bir arabanın çığlık attığını duyuyorum. Kanım donuyor ve Harmony'ye baktığımda sanki üzerine buz gibi su dökmüşsün gibi hissediyorum. "Hemen telefon et," diye onu yönlendiriyorum ve o da başını sallayarak üstünü çıkarıyor ve adadan atlayıp polisi arıyor.

Kendi telefonumu çıkarıp Charlie'yi arıyorum, iki kez çaldıktan sonra cevap veriyor. Bir şey söylemesini beklemiyorum. "O burada."

"," diye cevap veriyor ve kapatıyor. Sonra onu telefonu kulağına götürürken görüyorum.

Arabanın kapısının kapandığını bile duymadım. Tek duyduğum ayak sesleri ve sonra sanırım korkuluğuma doğru sendeliyor. Kapıya doğru yürüdüğümde vurma sesleri başladı. "Defol git buradan, seni anasını siktiğim." Kelimeleri geveliyor.

"Yukarı çık," diye emrediyorum ona, "ve Wyatt'la kal." Yüzü bir hayalete benziyor.

"Brady, oraya gidemezsin, lütfen," diye yalvarıyor. "Söz ver bana."

"Sana söz veriyorum. Oraya gitmeyeceğim. Ama gidip Wyatt'ın iyi olduğundan emin olmanı istiyorum." Merdivenlere doğru giderken bana başıyla selam verdi.

"Seni orada görüyorum, seni kaltak!" diye bağırıyor. Yüzünün vitray pencereli kapıya görebiliyorum ve onları değiştirmek için aklıma bir not alıyorum. Kapıyı açıp yumruğumu suratına indirmemek için her şeyimi, ama her şeyimi ortaya koyuyorum. Merdivenlerden çıkıyor ve omzunun üzerinden bakıyor, adamın hâlâ yumrukladığı kapıya değil, bana.

"Her şey girecek," diye onu temin ediyorum ve o da Wyatt'ın odasına koşuyor, aynı anda ben de yanıp sönen ışıkları görüp siren seslerini duyuyorum.

Elimdeki telefon çalıyor ve arayanın Casey olduğunu görüyorum. "Alo."

"Arabasıyla gelirken, arabadan düşerken ve tökezlerken videoya çektik," diyor. "Onlara kaydedildiğini söyleyin."

"Anladım." Çarpma sesi kesildiğinde bağlantıyı kesiyorum ve iki araba kapısının kapandığını duyuyorum.

Ön kapıya doğru yürüyüp kapıyı açıyorum ve aynı anda yardımcılardan biri alt basamağımın önünde duruyor. Winston bana baktı. "Bu orospu çocuğu," diye bağırıyor, "karımı ve oğlumu görmeme engel oluyor." Sesi en hafif deyimiyle bulanıktı ve içki kokusunu bir mil öteden alabiliyordum.

Şerif yardımcısı bana baktı. "Efendim," diyor, görevde olmadığı zamanlarda bara geldiğinde ona birkaç kez hizmet etmiş olmama rağmen profesyonelliğini .

"Memur bey," diyorum fırtına kapısını iterek, "bu adam az önce evime geldi ve kapımı yumruklamaya başladı."

Winston bir basamak aşağı inerken, "Onun tutuklanmasını istiyorum," diye mırıldanır, ama kelimenin tam anlamıyla kendi ayaklarına takılır ve son basamakta kendini düzeltir.

"Buraya sarhoş geldi." Onu görmezden geliyorum. "Ve her şeyi kaydettim."

"Efendim," diyor şerif yardımcısı başka bir araba geldiğinde, "bu gece içki mi içtiniz?"

Winston başını sallayarak, "Hayır," diye yalanladı. "Akşam yemeğinde bir kadeh şarap içtim."

Şerif yardımcısı, ellerini kalçalarına koyan Winston'a, "Buraya gelirsen sana alkol testi uygulayabiliriz," der.

"Böyle bir şey yapmayacağım. Beni zorlayamazsınız," diye hırlıyor onlara. "Avukatımı istiyorum."

"Sorun değil," diye cevap verir şerif yardımcısı, "ama o zamana kadar sizi alkollü araç kullanma şüphesiyle gözaltına almak zor."

"Sizinle gelmiyorum," diye alay ediyor onlarla. "Ben eve gidiyorum." "Üzgünüm efendim, bunu yapamazsınız," der şerif yardımcısı, bir başkası

Kruvazör geldi ve golf oynadığı şerif olduğunu gördüm.

"Güzel, Beauford," diye adını söyler ve sonra diğer yardımcısına bakar.

"Burada neyimiz var?" diye sorar yardımcısına.

Şerif yardımcısı ona, "Alkollü araç kullanmak," der ve Winston'a bakar.

"Arabasıyla buraya geldiğini gördün mü?" Beauford ona sorar. "Buraya yürüyerek de gelebilirdi."

Başımı iki yana sallayıp bırakıyorum ve kulağa ne kadar aptalca geldiğine sessizce gülüyorum. "Buraya arabayla geldiğine dair bir kanıt yok. Arabası daha önce de burada olabilirdi."

"Beş dakika önce buraya geldiğini videoya kaydettim," diyorum, bu yorumu beklemediği için bana ters ters bakan Beauford'a.

"Ben de on beş dakika önce bu sokakta devriye gezdim ve garaj yolunda sadece bir araba vardı," diye Beauford'a bilgi verdi şerif yardımcısı. "İhbar ettim." Winston'a doğru yürür. "Bayım, ellerinizi arkanıza koyabilir misiniz?"

"Bu çılgınlık!" Winston bağırır ve ondan uzaklaşır. "Beauford, bir şeyler yap."

"Winston," dedi dişlerini sıkarak, "kanıtı görene kadar onunla gitmek zorundasın."

"Siktir et." Elini kaldırdı. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Bayım, ellerinizi arkaya koymanız gerekiyor." Şerif yardımcısı sakinliğini koruyarak kolundan tutar ve onu arabaya doğru götürür.

Beauford, "Onu kelepçelemenize gerek yok," dedi. "O da seninle gelecek." Winston'a doğru yürür. "Aptallık etme. Git ve avukatını çağır."

"Hayır." Öfkeyle neredeyse yüzüne tükürecekti. "Beni çocuğumdan uzak tutuyorlar. Haklarım var." Dönüp diğer şerif yardımcısına bakıyor ve ellerini önünde kaldırıp aptalca ellerini şerif yardımcısının göğsüne koyuyor.

"Tanrım," diye tıslıyor Beauford, "üzerinde kamera var." Ama diğer şerif yardımcısı onu çevirmiş ve kelepçeliyor.

"Avukatımdan haber alacaksınız," diye tükürdü Winston. "Hepinizi dava edeceğim."

"Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir." Şerif yardımcısı onu devriye arabasının arkasına götürüyor. "Eğer bu hakkından vazgeçersen-"

Winston ona döner ve ayakkabılarına tükürür. Kendisine sırıtan yardımcısını, "Bunun bedelini ödeyeceksin," diye uyarır. "Bir daha asla çalışamayacaksın."

Şerif yardımcısı başıyla onaylıyor ve onu arabasının arka koltuğuna oturtuyor. Beauford'un arka koltuğa baktığını görüyorum; Winston sinir krizi geçirip başını cama vuruyor. "Açık olmak gerekirse, olanlarla ilgili tutarsızlıklar olması ihtimaline karşı," diye konuşuyorum ve ikisi de bana bakıyor, "Bunların hepsi bende var" - sahneyi gösteriyorum- "kaydedildi."

BÖLÜM 28

Uyum

Ben yatak odasının kapısını kapatıyorum ve odaya giren ay ışığını biraz olsun görebiliyorum. Wyatt yan yatmış, umursamadan uyuyor. Dünya, tam da olması gerektiği gibi. Yanağına bir öpücük kondurmak için eğiliyorum ve yavaşça, parmak uçlarımda odadan çıkıyorum. Bağırışların geldiğini duyabiliyorum ama sanki çok uzaktaymış gibi geliyor. Merdivenlerin başına kadar yürüyorum ve basamağa oturup dışarıyı seyrediyorum. Gölgelerin ileri geri hareket ettiğini görebiliyorum. Gözlerim özellikle bir gölgeye takılıyor, Brady. Karanlıkta onun gölgesini tanırım, tanımasam bile sanırım kalbim tanır. Eğer yanımdaysa, bunu iliklerime kadar hissedebilirim. Gözlerim dışarıda gelişen sahneye takılıyor. Bir yanım oraya koşup izlemek istiyor ama diğer yanım, daha önemli olan, Wyatt'ın bundan ve babasından uzak durmasını sağlamak.

Omzumun üzerinden yatak odasının kapısına bakıyorum, hala kapalı olduğundan ve kalkıp gizlice dışarı bakmadığından emin oluyorum. Birlikte yaşadığımız zamanlarda yaptığı bir şeydi bu. Derin bir nefes alıyorum ve babasının o anda kendisini rahatsız eden her neyse, elinde tuttuğu bardağı çöpe atmasını dinlerken taş kesilmiş gibi görünen oğlumun anısını aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Basamaklardaki ayaklarım hareket ediyor, bacaklarımı aşağı yukarı hareket ettiriyor.

vücudumdaki sinirler. Brady'nin kapıdan girmesini beklerken ellerim dizlerimin üzerinde titrerken midem kusacakmış gibi oluyor.

Winston'dan daha fazla bağırış duyabiliyorum. Bunun olacağını biliyordum. Bunu tahmin etmeliydim, özellikle de şerifle görüştükten sonra.

Şerifin ofisine girdik. Saatlerce cilalamış gibi parlayan büyük kahverengi ahşap masasının arkasında oturuyordu. Oturduğu büyük deri koltuk oda için çok büyüktü ve sanki dünyayı yönetiyormuş gibi oturuyordu. Arkasında mükemmel ailesinin, liseden sonra evlendiği ve Bayan Cartwright'ın en iyi arkadaşı olan karısının resimleri vardı. "Sadede gelelim." Bizi selamlamak ya da masanın üzerine eğilmeden önce sırıtan Ryleigh'e kendini tanıtmak için ayağa bile kalkmadı.

"Şerif." Kadın elini uzattı ve Şerif iri elini kaldırmadan önce bir an düşündü. "Ben Ryleigh Richards. Harmony Cartwright'ı temsil edeceğim." Soyadımı söylediği anda, kızlık soyadıma geri döndürmek için sabırsızlanıyordum. Önce ona, sonra da masasının önündeki iki sandalyeye baktı, sonra da sorulmadan oturdu. Beklediği bir şey olduğunu sanmıyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir elini kolçağın üzerine koydu. Yan taraftaki beyaz saçları mükemmel bir şekilde geriye taranmıştı, başının üst kısmı kel olduğu için bronzlaşmıştı. "Buraya gelmene bile gerek yoktu."

"Öyle mi?" Ryleigh ona sırıttı ve bu onun çenesinin seğirmesine neden oldu. "Peki neden?"

"İkimiz de biliyoruz, genç bayan, o " diyor. "Onun söyledi."

Ryleigh duruşunu düzeltti, ellerini birleştirdi ve doğrudan şerifin gözlerinin içine baktı ve itiraf etmeliyim ki, oyun suratı oldukça korkutucuydu. Bu beni biraz titretti. "Şerif, Harmony'nin avukatı olduğumu çok iyi , bu yüzden bana ya Avukat Richards ya da Bayan Richards diye hitap edeceksiniz," diye düzeltti.

hiç yapmamıştı. "Bana hak ettiğim saygıyı göstereceksin ve ben de daha azını kabul etmeyeceğim. Ayrıca, kendimi tekrar etmekten nefret ederim. Çocuklarıma bunu sık sık söylüyorum ve ne yazık ki yetişkinler genellikle çocuk gibi davranıyor. Ancak, işte buradayız. Olay mahallinde Harmony yardımcınıza bir avukatı olduğunu söyledi. Her iyi şerifin yapacağı gibi olay raporunu inceleseydiniz eminim bunu bilirdiniz. Bu nedenle, medeni usul kurallarına göre, avukatı olmadan sorgulayamazsınız. Yani buraya gelmeme gerek olmadığını söylediğinizde, görünüşe göre gerek . Ancak yine de, iddia edilen kurbanın ailesiyle olan yakın ilişkinizi göz önünde bulundurarak düşmanlığınızı anlayabiliyorum."

"Arabasına zarar verdi." Az önce adını söylediğini bile kabul etmedi. "Bunu defalarca gördük. Aşağılanmış bir kadın, kocası hayatına devam ettiği için intikam almak istiyor. Hemen şimdi itiraf etse iyi olur."

"Ben öyle bir şey yapmadım," dedim hemen ve Ryleigh başını salladı.

"Sizi gören tanıklarımız var."

Ryleigh neredeyse gülerek, "İlginç," diye karşılık verdi. "Ve açıklığa kavuşturmak için, bu tanıklar" - neredeyse yüzündeki neşeyi görebiliyordum - "müvekkilimin Bay Cartwright'ın arabasına zarar veren kişi olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde söyleyebiliyorlar mı?" Soruyu sordu ama cevap vermesini beklemedi. "Gecenin bir yarısıydı, değil mi?" Adam ona ters ters baktı. "Ve burada araba kullanırken hatırladığım kadarıyla, her sokakta şehirdeki sinir bozucu küçük sokak lambaları yok." Başını yana eğdi. "Bu da demek oluyor ki, tam yanında durmadıkları sürece, onun gerçekten o mu yoksa başka bir hor görülmüş sevgili mi olduğunu anlamaları zor olurdu. İsterseniz size verebileceğim, hor görülmüş kadınlardan oluşan bir listem var." Omuzlarını silkti. "Tek bildiğim, müvekkilimin Bay Thatcher'la birlikte olduğu ve kesin olarak onun yanında olduğunu ve evden ayrılmadığını söyleyebilir." Gözlerimin yuvalarından fırlayacak gibi olduğunu fark ettiğimde

ne demek istediğini anladı. Onunla tartışmak yerine sakin, soğukkanlı ve soğukkanlı bir şekilde darbeyi indirdi. Ona nerede olduğumu söyledikten sonra gözleri benimkilere kaydı ve nefesinin altında bana "ahlaksız kadın" dediğine yemin edebilirdim. "Şimdi, eğer bunu profesyonelce ve açık bir şekilde halledemeyecekseniz, belki de buraya başka birini getirmek en iyisi olacaktır. Biliyorsunuz, dışarıda bir etik suçlamasını soruşturmaktan çok mutlu pek çok yetkili var." Yemin ederim, bu sözleri söylediği anda adamın kafasının çizgi filmlerdeki gibi patlayacağını sandım. Yüzü bile kızardı ve o zaman işinin bittiğini anladığını görebiliyordum ve bu savaşı kazanmasının hiçbir yolu yoktu. En azından bunu.

Şerif beni zorlayacağını düşündü ama Ryleigh yanımdayken hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Özellikle Ryleigh'in son onu çok kızdırdı. "Ve burada işimiz bittikten sonra, senin hakkında gerekli mercilere şikayette bulunacağım ve biliyorsun ki çoğu etik bir suçlamayı daha fazla araştırmaktan çok mutlu olacaktır." Ofisten çıkar çıkmaz kayınvalidemi arayacağını ve bundan hiç memnun olmayacaklarını biliyordum. Bunun Winston'a da yansıyacağını biliyordum. Evlerine çağrılacak ve ne kadar değersiz olduğu konusunda aşağılanacaktı. Sık sık yaptıkları bir şeydi bu ve ondan sonra kan için dışarı çıkacaktı.

İşte bu yüzden buraya geldi, tıpkı bir korkak gibi.

Brady içeri girerken ön kapı açılıyor ve tek yapabildiğim ona bakmak oluyor. Üzerinde kot pantolon ve tişört vardı, ki bu Winston'ın giyeceğinin tam tersiydi. Tanrı korusun, kot pantolon giyiyordu. Brady'nin orada durup bana bakmasıyla içimdeki her şey yatışıyor. Midemdeki sinirler geçti ve ellerimin titremesi durdu. Gözleri benimkileri buluyor ve sanki iyi olacağımı biliyorum. Benimle ilgilenilecek, ki bu güvenmemem gereken bir şey. "O gitti." Brady'nin gözleri benimkilerden kapının kapalı olduğu yere gitmeden önce söyleyebildiği tek şey bu. "Wyatt?"

"Ölü gibi uyuyor. Hiçbir şey duymadım," diyorum ve Brady merdivene doğru ilerlemeden önce rahat bir iç çekerken ayağa kalkıyorum. Ben merdivenlerden ona doğru ilerlerken o en alt basamakta durdu. "Ne oldu orada?" Son basamağa geldiğimde ve göz göze geldiğimizde soruyorum. Elleri kalçalarıma gidiyor, beni kendine çekiyor. Ellerim göğsüne gidiyor, avuçlarım kalbinin ellerimin altında attığını hissediyor.

"Ne olduysa buraya geldiğinde oldu ve sarhoştu." Gözlerimi kapatıyorum ama ellerinden biri kalçamdan ayrılıp çenemin altına girdiğinde gözlerimi açıp onunkilere bakıyorum. "Arabayı buraya kendisinin getirmediğini söyledi ama her şey videoda var, yani Cartwright'ların cebinde kaç kişi olursa olsun bunu inkâr edemez."

Alnımı onunkinin üzerine koydum. "Neden bunu kabullenip hayatına devam edemiyor?" Yumuşakça soruyorum. "Yani, neden yapamadığını biliyorum ama bir kez olsun kendinden başka birini düşünemez mi?"

"Onu kelepçelediler ve ekip arabasının arkasına koydular," diye beni bilgilendiriyor. "Telefonumu çıkarıp çerçeveletmek için fotoğrafını çekmek istedim" -sırıtıyor- "ama sonra Wyatt görürdü."

Wyatt'ı her düşündüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor çünkü oğlumu tanıdığı iki hafta içinde babasının tüm hayatı boyunca gösterdiğinden daha fazla sevgi gösterdi. Elim yüzüne gidiyor, dudaklarını öpmek istiyorum ama şortumun cebinden cep telefonumun çaldığını duyunca duruyorum. "Bu Ryleigh olmalı." Telefonu çıkarıyorum ve haklı olduğumu görüyorum.

"Alo." Telefonu kulağıma götürdüm, Brady'nin kollarından ayrılmadım.

"Hey," diyor, "az önce tutuklandığı haberini aldım ve alkol testi yapmayı reddediyor. Avukatına ihtiyacı olduğunu söylüyor. Eğer zorlarlarsa ayılabilir ama az önce izlediğim videoya göre Casey

Bana kalırsa, bunu konuşarak halletmesi zor olacak." Gözlerimi kapatıyorum. "Yarın ilk iş telefona sarılıp mahkemenin hızlandırılmasını isteyeceğim," diyor ve tek yapabildiğim onun sözlerini dinlemek oluyor. "Seni rahatsız etmeyecek, en azından bu gece için. Sabah daha fazlasını öğreneceğim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Seninle sabah konuşuruz." Telefonun bağlantısını kesip Brady'ye bakıyorum, derin bir nefes almak üzereyken yaklaşan bir arabanın sesi onu alarma geçiriyor.

Dönüp kapıya doğru yürüyor ve kapıyı açıyor. Onu takip etmek gibi bir hata yapıyorum ama Win- ston'ın annesini orada görünce duruyorum. Neredeyse gece yarısı olmasına rağmen saçları mükemmel, makyajı ustalıkla yapılmış. Mükemmel bir Güneyli hanımefendi ama Brady'nin arkasında durduğumu görünce kaşlarını çatıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Burada kalacağını söylediler ama inanmadım."

"Burada olmanızın bir nedeni var mı hanımefendi?" Brady onun önüne geçerek beni görmesini engelliyor. Bu onu daha da kızdırdı.

"Seninle konuşmuyorum," diye tıslıyor. Brady kapıyı suratına çarpmak üzereyken Brady onun yanından geçip önümde duruyor. Giydiği kıyafet uzun, pilili saten bir etek, saten bir üst ve boyundan bağlı küçük bir ceketten oluşuyor. "Onunla konuşuyorum." Yanımda duran Brady'yi işaret ediyor. "Bunu ona nasıl yaparsın?" diye soruyor. "Bize, senin için yaptığımız onca şeyden sonra?" "Bunu ona nasıl yapabildim?" Sorusunu tekrarlıyorum, kafam karışmış bir halde. onu. "Ona tam olarak ne yaptım? Onu terk mi ettim?"

"Ona ne yaptığını çok iyi biliyorsun." Bana doğru ilerliyor ve Brady yanıma yaklaştığında duruyor. "Seninle tanıştığında bir hiçtin ve şimdi..." Brady'yi bir aşağı bir yukarı süzüyor, yüzünde tiksinti okunuyor. "Sen gittin ve

tıpkı senin gibi bir adamla birlikte." Omuzlarını geriye attı. "Hiçbir şey."

Yaşadığım geceden mi, yoksa Brady'nin evine girdiği gerçeğinden mi bilmiyorum. Beni ve oğlumu gözünü bile kırpmadan aldı. Ve tüm bunları oğlu yüzünden yapmak zorunda kaldı. Tüm bunlar oğlu yüzünden ve doğruyu söylemek gerekirse, onun davranışları yüzünden. "Bunun bir hakaret olması mı gerekiyor?" Brady'nin etrafında dolanarak soruyorum ama ona çok yaklaşmamı engellemek için kalçamı tutuyor.

"Alkol ticareti yapan alt sınıf bar sahibi. Kayınbiraderinin ailesi iflas etmeden önce kefaletini ödemek zorunda kalmış."

"Onunla bir hiç olmayı tercih ederim," diyorum sonunda, kalçamı sıkan Brady'yi işaret ederek, "babası ve annesi yanında olmadan bir hiç olan oğlunla olmaktansa." Sanki ona vurmuşum gibi elini boğazına götürüyor. "Tüm bunlar olurken, belki, sadece belki, kendinden başka birini de düşünebilirsin." Başımı sallıyorum.

"Bizden hiçbir şey alamayacaksın." Yüzü öfkeden kıpkırmızı.

"Bunu göreceğiz." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Artık oldukça iyi bir avukatım var, soyadımın ne olduğu ya da senin soyadının ne olduğu umurunda değil. Tek umursadığı neyin doğru neyin yanlış olduğu."

"Yanında kimin olduğunu düşündüğün umurumda değil. Her şey her zaman değişebilir," diye tehdit ediyor beni, sesi yükseliyor. Bir sonraki konuşan Brady oluyor.

"Lanet olası sesini alçaltacaksın," diye tıslıyor. "Umurunda olduğundan değil ama torunun yukarıda uyuyor," diyor ve gözleri onunkilerden merdivenlere kayıyor.

"Bu cehennem çukurundan çıkması an meselesi olacak" -odaya tekrar bakıyor, tiksinmiş görünüyor- "ve ait olduğu yere geri dönecek. Hayatını cehenneme çevireceğiz."

"Bunu söylediğine sevindim," diyor Brady sonunda, "evde izlendiğini sana önceden söyleyebilirdim." Kadının yüzü soluyor. "Tıpkı oğlun buraya sarhoş şekilde araba sürerken geldiğinde ona söylediğim gibi. Bir oğlunu bu yüzden kaybettin; bir başkasını kaybetmeyeceğinden emin olman gerekirdi."

"Neden, hiç yapmadım." Bir adım geri atıyor.

"Bu gece tekrar polis çağırmadan önce evimden defol," diye çıkıştı sonunda, "oğlunla aynı hücreyi paylaşabilirsiniz."

Topuklarının üzerinde dönüyor, kapıya doğru yürüyor ve duruyor. "Bu sefer yanlış kişiye çattın." Brady, kadının bir şey söylemesini beklemeden ön kapıya doğru ilerliyor ve kadın kapıdan dışarı adımını atar atmaz arkasından kapıyı çarparak kapatıyor. Ve sadece bunun bittiğini bildiğinden emin olmak için kilidi çevirir.

BÖLÜM 29

Brady

(Ben) kapıyı kilitler ve onun merdivenlerden inişini izlerim ve eğer başka biri olsaydı, ışıkların onun için açık olduğundan emin olurdum. ama siktir et onu. Buraya gelip Harmony'ye bu saçmalığı söylediği için onu sikeyim. Arabasına doğru yürüyüp binmesini, yola koyulmasını ve caddeden aşağı inmesini izliyorum. "Buraya taşındığımdan beri sokakta bu kadar hareket olduğunu sanmıyorum," diye şaka yapıyorum ve yüzünde gözyaşları akan Harmony'ye dönüp bakıyorum. Sanki içime bir bıçak sokmuşsun da içimi açmışsın gibi içim parçalanıyor. "Bebeğim," diyorum, ona doğru yürüyorum ve elimi yüzüne koyuyorum.

"Sen onun bilebileceğinden çok daha fazlasısın." Bana baktı.

"Bebeğim, sence o kadının ne söylediği umurumda mı?" Sallıyorum kafamda. "Umurumda olan son kişi o. Ne düşündüklerini önemsediğim tek insanlar bu evdeki iki kişi ve ailem." Dudaklarımı onunkilere değdirmek için eğildim. "Diğerleri önemli değil." Yine dudaklarımı onunkilere dokundurma ihtiyacı baskın geliyor. "Neredeyse bitti," diye fısıldıyorum. "Bütün geceyi bu anı bekleyerek geçirdim." Ağzını açıyor. "Eve gelip seni soymayı düşündüm." Gözleri bambaşka bir şekilde parlıyor. "Şimdi kapatacağım

"Sen yukarı çıkıp benim için soyunurken," diyorum ona. Yemin ederim iç geçirdiğini düşünüyorum. "Bunu benim için yapabilir misin?"

"Bunu senin için yapabilirim," diye yanıtlıyor, neredeyse nefes nefese. "Senin için her şeyi yapabilirim."

"Öyle mi?" Sırıtıyorum. "Bildiğim iyi oldu." Yanakları pembeleşirken gözleri büyüyor. "Git ve benim için soyun." Elim yüzünden düşerken başını sallıyor. Dönüyor ve merdivenlerden yukarı koşuyor ve benim horoz onu izlerken sertleşiyor.

Dönüp ön kapıya doğru yürüyorum, kilitli olduğundan emin olduktan sonra mutfağa gidip ışıkları kapatıyorum ve üst kata çıkıyorum. Odama gitmeden önce, onun beni beklediğini bildiğimden, kapalı kapıya doğru yürüyorum ve olabildiğince sessizce açıyorum. Gözlerim Wyatt'a gidiyor, yüzüstü yatmış, hiç umursamadan uyuyor. Bir çocuğun uyuması gerektiği gibi. Dönüp yatak odama gitmeden önce kapıyı kapatıyorum. Koridora yumuşak bir ışık geliyor ve bunun başucu lambasından geldiğini anlıyorum.

Yatağa baktığımda kapı aralığında duruyorum ve onu sırtını yatak başlığına dayamış otururken görüyorum. Kollarını dizlerine dolamış, gözlerini bana dikmiş, sinirli bir şekilde düşük dudağını ısırıyor. "Aman Tanrım," diyorum ona, "sen ıslak bir rüyasın." Ellerini kalçalarının yanına koyuyor, dizlerini sallıyor ve meme uçlarının çakıllı olduğunu ve sıkıştırılmayı beklediğini görüyorum. Yatağa doğru yürümeden önce botlarımı tekmeliyor ve çoraplarımı çıkarıyorum. Bir dizimi yatağa koyup ona doğru ilerlemeden önce bir kez daha bakıyorum. Elim ayak bileğine gidiyor ve sonra ağzım onu bulmadan önce yavaşça bacağında ilerliyor. Elim yanağında, ağzını dilime açarken eli benimkine gidiyor. Elim bacaklarına inip onları açarken dilim onunkiyle oynuyor. Hâlâ beyaz dantel külotunu giydiğini gördüğümde, "Çıplak ol dediğimi sanıyordum," diyorum.

"Brady," diye fısıldıyor, parmağımın uyluğunun iç kısmından amına doğru ilerleyişini izlerken göğsü inip kalkıyor. Dantelin üzerinden geçerken nefesini tutuyor ve daha fazla dokunuşum için kalçalarını kaldırıyor.

"Kızımın bu gece ihtiyacı var." Bacağını aşağı çekip onu yatağın kenarına çevirmeden önce yarığının üzerinden klitorisine doğru ilerliyorum. Sırtı ve ayakları yatağa dayalı, kolları bükülmüş ve başının yanında. "Bütün gece seni tatmayı düşündüm." Bacaklarının arasına giriyorum ve eğilerek meme uçlarından birini ağzıma alıp derin derin emiyorum. İniltisi yumuşaktı. "Tek düşünebildiğim senin yatağımda olduğundu." Diğer meme ucuna geçiyorum. "Herkesi kovmak ve eve, sana koşmak istedim." Dudaklarımı boynunu emmek için hareket ettiriyorum, elleri enseme gidiyor, sonra sırtımdan aşağı iniyor. Gömleğimi elleriyle yumruklayıp yukarı çekiyor, oturuyor ve üzerimden çıkarırken beni geriye doğru itiyor.

Ellerini göğsümde gezdiriyor, eğilip meme ucumu ısırmadan önce emerken tırnakları karın kaslarımın kasılmasına neden oluyor. "Bunu ben de düşündüm." Bana bakıyor ve elleri sikime gidiyor. Onu yatağa geri itiyorum, elim bacaklarının arasına girerken ağzım meme ucuna gidiyor, külotunu yana itiyor ve iki parmağımı içine kaydırıyorum. Meme ucunu ısırıp parmaklarımı içine sokarken kollarını başımın etrafına doluyor. "Brady," diye adımı inliyor ve parmaklarımı ondan çekiyorum.

Topuklarımın üzerine oturuyorum ve külotunu kalçalarından çekip arkama atmadan önce parmaklarımı yalayarak temizliyorum. "Amımın tadına bakmak istiyorum," diyorum ve bacaklarını açıyor, benim için ıslandığını görünce ağzım sulanıyor. "Ama önce," diyorum, üzerinde geziniyorum ve dirseklerinin üzerine çıkıyor, "Onunla oynamak istiyorum." Ağzım onun iniltilerini yutarken ellerimi yarığının arasında gezdiriyorum. İki parmağım klitorisine doğru girip çıkarken dilim onunkinin etrafında dönüyor ve vahşice bir o yana bir bu yana hareket ediyor. Ağzını , onu

"Beni oynarken izle, bebeğim." Parmaklarım içine girip çıkarken gözleri parmaklarıma kayıyor. "Benim için çok ıslak." Sikim ona batmak için zorlanıyor, onun sıcaklığını her yerinde istiyor. Parmaklarımın içinde kayboluşunu izlerken ona "Ağzım sulanıyor" diyorum. "Siktir." Parmaklarımı çekiyorum ve ağzım amına dalmadan önce bacaklarını geri itiyorum. Klitorisini ağzıma alıyorum, dilimin tatlılığı beni çılgına çeviriyor. Beni izlerken ona bakarken kedi dudaklarını açıyorum, dilimi içine kaydırıyorum. "Dilimdeki bal gibi," diyorum dilim klitorisine kadar yalamadan önce onu sikerken, ağzıma almadan önce kemiriyorum. Parmaklarım şimdi onun içine giriyor, ben klitorisini emerken onu beceriyor.

"Brady," diye adımı haykırıyor ve parmaklarıma sıkıca sarıldığını hissedebiliyorum.

"Biliyorum bebeğim, bırak." Parmaklarımın üzerine boşalırken ikinci kez söylememe gerek kalmıyor, parmaklarımı sıktıkça eklemlerimden yatağa damlıyor. "Beni sırılsıklam ediyorsun," diyorum ama orgazmını yaşarken başı geriye düşüyor. " bu, bebeğim." Bir başkasının geldiğini hissettiğimde parmaklarımı hareket ettirmeyi bırakmıyorum.

Beni durdurmak için elini bileğime koyuyor. "Hayır," diyorum, parmaklarımı ona çarparak, "bana bir tane daha ver."

"Yapamam." Beni durdurmak için bacaklarını kapatmaya çalışıyor.

"Yapacaksın," diyorum, ona hiç şans tanımadan. "İşte bu, bebeğim, bana bir tane daha ver." Klitorisini emiyorum. "Sonra yüzünü sikeceğim" -inliyor- "sonra amını. Sonra belki yine ağzını."

Parmaklarımın üzerine tekrar boşalmadan önce "Evet," diye fısıldıyor. "Seni ağzımda istiyorum." Altımda titriyor. "Lütfen." Parmaklarımın içinden çıkışını izliyor ve hızla doğruluyor, elleri ışık hızıyla hareket ederek sikimi çıkarıyor. Kot pantolonumun düğmelerini çözdü ve başını tutmadan önce aletim zar zor dışarı çıktı.

ve prekumu yalayıp ucunu yutuyor. "Beni izleme sırası sende." Önümde ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor, sikimi taşaklarımdan ucuna kadar yalıyor. Dişlerimi sıkarak beni ağzına almasını izliyorum. Beni ağzının derinliklerine çekerken dilinin kadifesi başımın etrafında dönüyor. "Bana neyi sevdiğini söylemeni istiyorum," diyor elini hareket ettirerek.

"Bebeğim," diye tıslıyorum, elim yanağına gidiyor ve başparmağım aşağıya iniyor, "tek yapman gereken bana dokunmak ve sanırım parçalanacağım." Beni ağzına alabildiği kadar derin alıyor. "Siktir," diye mırıldanıyorum inlediğinde ve titreşimler içimden geçiyor. "Bebeğim, amına boşalmak istiyorum, ağzına değil," diyorum ve başını sallıyor. "Duşta ağzına boşalacağım" diyorum, eli şaftımın etrafında sıkılaşırken ona söz veriyorum.

"Söz veriyor musun?" diye soruyor, sikimi bırakıyor ama göğüslerini sikimin etrafında gezdiriyor. Onları birbirine sıkıyor. "Bana söz ver, Brady." Memelerimi okşuyor ve ben bir genç kız gibi patlamak üzereyim.

"Söz veriyorum." Ondan uzaklaşmak ve komodine gidip bir prezervatif almak için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

Prezervatifi sikime geçirirken usulca "Sana binmek istiyorum," diyor. "Üstte olmak istiyorum."

Yatağa uzandım, sikimi kaldırdım. "O zaman sür bebeğim." Üzerimde sürünüyor, sikimi eliyle kavrıyor ve yavaşça aşağı inerken girişine yerleştiriyor. "Siktir," diye yemin ediyorum, ucuna kadar geri dönmeden önce kendini yarıya kadar doldururken ve sonra tekrar aşağı inerken benden biraz daha alırken sıcaklığını her tarafımda hissediyorum. İnlerken kıçı kalçalarıma çarpmadan önce bunu dört kez tekrarlıyor. "Sür onu bebeğim, yoksa ben seni sürerim," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum, ellerimle kalçalarını öyle sıkı kavrıyorum ki yarın morlukları olacağını biliyorum. Ellerim dizlerini aşağı yukarı hareket ettirirken

göğüslerine gidip meme uçlarını sıkıyorum. "İşte benim kızım," diye övüyorum daha hızlı hareket ettiğinde ve amcığı sikime kenetlendiğinde.

"Brady." Ellerini kalçalarımın arkasına götürüyor ve sikim onun G noktasının üzerine sürtünüyor. "Çok doluyum." Hareket ederken zar zor konuşabiliyor.

"Seni dizlerinin üzerinde becerene kadar bekle," diyorum ona. Nefes nefese kalıyor ve sikimin üzerine boşalırken gözlerini kapatıyor. Amcığı sikimin etrafında kasılıyor ve yüzünü coşkuyu izliyorum. Kalçalarını tutup üzerimden çekmeden ve onu yüzüstü yatırmadan önce işinin bitmesini bekliyorum. Kalçalarını yukarı çekiyorum ve ona çarpıyorum. "İşte bu, bebeğim, sen ," diye inlerken kontrolümü kaybediyorum ve onu hayatımda hiç kimseyi sikmediğim kadar sert sikiyorum. Yavaş olmam gerektiğini biliyorum ama onun sıkılığını her yerimde hissedince elimde değil. Kendimi ona gömerken ve prezervatifi doldururken taşaklarım sıkılaşıyor. Sırt üstü yığılıyorum, o da başını çevirip boynuma gömülüyor ve bana yumuşak bir öpücük veriyor.

"Sanırım haklıydın," diye kabul ediyor, "kesinlikle daha dolgun hissettim." Gülmekten kendimi alamıyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

"Hadi gidelim," diye ısrar ediyorum ve kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "Göster bebeğim." Başımla işaret ediyorum. "Sonra ağzın, sonra da yatağın." Bana hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine önümden banyoya doğru yürüyor.

Kek ve şeker kokusuyla uyandım ve yatağın soğuk olduğunu hissederek yuvarlandım. Odadaki hışırtıyı duymadan önce birkaç kez göz kırpıyorum ve giyecek bir şeyler almak için çantasını karıştırdığını görmek için ayağa kalkıyorum. "Günaydın bebeğim," diyorum ve o da bana bakıyor.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim," diye fısıldıyor. "Gidip geri döndüğümde seni hâlâ uyurken bulmayı umuyordum."

"Eğer bana söylemeden gitseydin"-Yorganı üzerimden atıyorum

-"Günün geri kalanında oturamazsın çünkü ben

kıçını kıpkırmızı yapar."

"Brady," diye tıslıyor, ben gömme dolaba doğru yürüyüp bir çift boxer ve şort alırken kapıya bakıyor. Odaya geri döndüğümde yoga pantolonunu giyiyordu ve banyoya gitmeden önce boynunu öpmek için durdum.

Merdivenlerden aşağı iniyorum ve onu mutfaktan kutuyu taşırken bulup elinden alıyorum. "Kendim yapabilirim."

"Evet, ," diye itiraf ediyorum, "ama bunu senin için de yapabilirim." Evden çıkıyorum ve eşyaları kamyonete koyarken Winston'ın arabasının gitmiş olmasına şaşırmıyorum. Onun için sürücü kapısını açıp dudaklarından öpüyorum. "Dikkatli sür," diyorum ona, arabadan inişini izledikten sonra içeri girerken.

Kahvemden bir yudum alırken merdivenlerden gelen ayak seslerini duyuyorum ve Wyatt'ın gözlerindeki uykuyu silerek mutfağa girdiğini görüyorum. Kanepeye gidip uzanırken, "Günaydın," diyorum.

Uyandığında ona gülümsüyorum. "Günaydın, Brady," diyor battaniyesini alıp üstünü örterken, "sadece beş dakika daha."

", dostum. Kahvaltıda ne istersin?"

"Yumurtalı, sosisli ve peynirli bir simit alabilir miyim?" diye soruyor ve ben de başımı sallayarak ihtiyacım olan şeyleri almak için dönüyorum. Yumurtaları hazırlamaya başlıyorum ve sonra tabureden sesler geldiğini duyup ona baktığımda ayağa kalktığını görüyorum.

"İyi uyudun mu?" Beni izlerken soruyorum ve o da başını sallıyor.

"Diğer yataktan daha iyi, orası kesin." Bir tava çıkarırken gülümsediğimi görmemesine çalışıyorum. "Uyuduğum en iyi yatak."

"Öyle mi?" Omzumun üzerinden sordum. "Diğer evdeki tüm eşyalarını alıp odanı yapmalıyız." Bana sadece başını sallıyor.

Ön kapı açılıyor ve ikimiz de Harmony'nin odaya girdiğini görüyoruz. "Günaydın." Wyatt'a gülümsüyor, ona doğru yürüyor ve yanağından öperken sırtını aşağı yukarı ovuyor. "İyi uyudun mu?"

Ellerini yıkamak için tezgâhın etrafında dolanırken "Evet," diye mırıldanıyor.

"Siz hiç ata bindiniz mi?" Onlara soruyorum ve ikisi de bana bakıyor.

Harmony soru karşısında kafası karışmış bir şekilde bana bakarken Wyatt da aynı anda "Hayır," diye cevap veriyor.

"Gençken birkaç kez," diyor usulca. "Neden?"

"Düşünüyordum da, belki Charlie'nin evine gidip bir araba bulabiliriz," diye açıklıyorum ve Wyatt'ın nefesi kesiliyor.

"Ne?" diye fısıldıyor ve ben onun önümüzdeki dört gün izinli olduğunu unutmadım.

"Kahvaltıdan sonra oraya gidip bir tur atarız diye düşünüyordum." Önce ona, sonra da hiçbir şey söylemeyen Wyatt'a bakıyorum. Sadece başını sallıyor. "Biraz evden dışarı çıkalım."

"Anne, yapabilir miyiz?" soruyor ve ses tonundan ve gözlerindeki bakıştan evet diyeceğini söyleyebiliyorum, çünkü o böyle bir anne. Ne olursa olsun çocuğuna her şeyini verecek.

"Sorun olmayacağından emin misin?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum, oraya gidersek Charlie'nin hayır demesinin mümkün olmadığını biliyorum. "O zaman sanırım yapabiliriz."

BÖLÜM 30

Uyum

(Brady kamyonu park edip kapatırken gözleriniz ahıra kayar. Wyatt emniyet kemerini çıkarır ve kamyondan dışarı atlar.

Dışarı çıkmadan önce. "Sakin ol," diye mırıldandım ama o çok ileri gitmişti. Dört yaşından beri ata binmek istiyormuş ama babası izin vermemiş, bunun pis bir şey olduğunu ve kendisinin bunu aştığını söylemiş.

Şimdi burada, ikisi eve doğru yürürken elini omuzuna koyan Brady ile birlikte. Kapıya doğru yürüyüp zili çalarken arkalarından, "Gelmeden önce aramalıydık," diye mırıldanıyorum.

"Ona kek ve çörek getirmişsin," sesleniyor Brady. "Beni affedecektir."

Kapı açılır ve Autumn pijaması ve bornozuyla orada durur. "Oh, şuna bak." Paravan kapıyı açar.

"Selam," diye selamlıyor Brady onu. "At binmek istiyorduk," der ona. Wyatt'a gülümsüyor, sonra ona bakıyor. "O zaman neden yüzük-

Kapımı mı çalıyorsun?" Ellerini kalçalarına koydu. "Ahırın nerede olduğunu biliyorsun."

"Sana kek ve çörek getirmiş." Brady elimdeki sepetle beni işaret ediyor ve gözleri açılıyor.

"O zaman onu buraya al." Yoldan çekildi ve ben de girişe doğru yürürken sadece güldüm.

"Seni tutmayacağız," diyorum, sepeti ona uzatarak. "İçine birkaç şey koydum."

Sepeti kapıyor ve hepsini burnuna götürüp bir nefes çekiyor. "Bu çok kokuyor" -gözlerini kapatıyor- "Hepsini yiyeceğim."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Ahıra gidin ve beni keklerimle baş başa bırakın." Sepeti kucağında tutuyor ve bizi evden kovuyor. "Ben size öğle yemeği getireyim." Kapı arkamızdan kapandığında ona bu konuda endişelenmemesi gerektiğini söyleme fırsatım olmuyor.

"Sanırım o güzellikleri paylaşmak istemiyor," diye fısıldıyor Wyatt Brady'ye ve kırmızı ahıra doğru yürürken ikimizi de güldürüyor. Ahıra giriyoruz ve tüm ahırları görmek için etrafa bakıyorum ama Emmett elinde bir pano ile tozlu bir masada oturuyor. "Vay, vay, vay," diyor ve ben onu yukarıdan aşağıya süzüyorum, kot pantolon ve dirseklerine kadar kıvrılmış ekose düğmeli gömlek giydiğini görüyorum. "Burada neyimiz varmış?"

"Atlara binmek istiyoruz!" Wyatt haykırıyor ve Emmett'ı güldürerek bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

"Öyle mi?" Emmett cevap verirken aynı anda Charlie elinde bir fincan kahveyle ahıra girer. "İşte orada, koca adam; sana yardım edebilir."

"Hey," diyor Charlie, "az önce sepette ne olduğunu sorduğum için evimden kovuldum ve kendi işime bakmam söylendi." Yüzündeki ifadeye gülmemeye çalışarak dudaklarımı yuvarlıyorum. "Ve gidip dünyadaki en sevdiği kişiyle ilgilenmesi söylendi" - bana bakıyor -"ki muhtemelen ."

"Annem ata binmek istiyor," diye ağzından kaçırıyor Wyatt, "ben de öyle." Şimdi ellerini birleştiriyor.

"Öyle mi?" Charlie ona gülümsüyor. "O zaman onu bir ata bindirelim ve tabii ki seni de."

"Daha önce hiç ata binmedi," diyor Brady, bana bir şey söyleme fırsatı vermeden ve ona bakarken kalbim aniden boğazıma . "Yani ihtiyacı var-"

Emmett masasından kalkıp bana bakarak, "Tamamdır," dedi. "Harmony ile de ilgilenmemi ister misin?" Başını yana eğiyor.

Brady neredeyse durarak, "Yok," diye tersliyor, "onun icabına bakılıyor."

"Öyle mi?" Emmett ona sırıtıyor, kendini zorladığını biliyor ama aynı zamanda bundan zevk alıyor. "Bu çok ilginç."

Brady aralarında yürüyen Charlie'ye bakarak, "Daha da ilginç olmak üzere," diye homurdanıyor.

"Tamam, siz ikiniz," diye araya girer. "Emmett, sen gelip Wy- att'ı tamir et ve onu bir ata bindir." Sonra Brady'ye bakar. "Sen de aşağı in ve kadınına bir at al." Wyatt'a bakar. "Ne renk at istiyorsun?" Wyatt'la birlikte uzaklaşır ve Emmett'i Brady'nin önünde bırakır.

"Son iki ahır," diye talimat veriyor Emmett. "Onu beyaz ve kahverengi ata bindir. Kahverengi olanı sen alabilirsin." Bana doğru bakıyor ama Brady de onu engellemek için hamle yapıyor. "Dikkat et, kamburlaşıyor."

Emmett, Wyatt'ın konuştuğunu duyduğum ara sokakta yürürken sıkılmış dişlerinin arasından, "Anladım," diye homurdanıyor.

"Brady," diye tısladım adını, "durur musun?"

"Bunu o istedi." Kendini savunmaya çalışıyor.

Brady gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, "Yanlış bir şey söylemedi," diyorum. "Bana bir at alacaktı."

"Evet, sana almak istediği şey bu değildi," diye karşılık veriyor Brady, sonra eğilip boynumu öpüyor. "Sana bundan daha fazlasını vermek istiyordu."

Ona doğru yürüyüp ellerimi karın kaslarının üzerine koydum. "Senden başka kimseden bir şey istemiyorum." Parmaklarımın ucuna geliyorum. "Şimdi, ata binmeye gidebilir miyiz?"

"Evet," diye kabul ediyor ve Wyatt'tan uzaklaşıp diğer tarafa yürürken elini benimkinin içine sokuyor. Ahırı açtığında "Atları getireyim," diyor ve kahverengi-beyaz atı kapıyor.

Ona bir kez bakıyorum ve nefesim kesiliyor. "Çok güzel," diye gözlemliyorum, ahırın üstündeki ismine bakıyorum. "Merhaba Mocha," diyorum dizginlerini tutarak dışarı çıkarken. O iki atı tutarken dışarı çıkıyoruz ve Wyatt'ı çitlerle çevrili alanın diğer tarafında Charlie ile birlikte görüyorum. O daha küçük bir atın üzerinde, Charlie ise yanındaki siyah atın üzerinde ona ne yapması gerektiğini söylüyor.

"İyi misin?" diye soruyor. Ayağımı üzengiye koyup ata biniyorum ve Brady'nin de aynı şeyi yapmasını izliyorum. Yemin ederim yüksek sesle inliyorum, kollarının şişmesini ve sonra atın üzerinde oturmasını izliyorum. Bana bakıyor ve sırıtıyor. "Bu doğru mu, bebeğim?"

"Um." Başımı sallıyorum ve onun önünde kızarmamaya çalışarak yere bakıyorum. "Sadece seksi," diye açıklıyorum usulca, aklım dün gece duşta beni domaltıp üzerime su yağdırdığı ve ben çığlık atana kadar beni yiyip parmakladığı ana gidiyor.

"Ne düşünüyorsan sende kalsın bebeğim, bu gece yaparız." "Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?" diye soruyorum, o da göz kırpıyor.

"Yanakların kıpkırmızı oluyor." Wyatt'ın adımı söylediğini duyduğumda elimi yanağıma götürdüm.

"Anne," diye bağırıyor, "Bay Charlie ile çevreyi dolaşmaya gidiyorum!" Onunla gitmeden önce izin vermemi bile beklemiyor.

Derin bir nefes alıp başını yana çeviren Brady'ye bakıyorum ve onu ağaçlara doğru takip ediyorum. Ormanın sessizliğinde yan yana gidiyoruz ve ben düşüncelerimin içinde kayboluyorum

Son birkaç ay ve beni buraya getiren şey hakkında. Tek istediğim hayatıma devam etmekken, son altı ayda yaşadığım tüm o saçmalıklar.

"İyi misin?" diye soruyor, ben de omuz silkiyorum.

"Sadece huzur içinde yaşamak istiyorum. Uyandığımda omzumun üzerinden bakmak zorunda kalmadan oğlumu okula istiyorum. Bir bebek bakıcısının evime gelmesini ve onu bir yerlerden gizlice çıkarmak yerine normal bir insan gibi ona bakabilmesini istiyorum. Kimse bana parmaklarını doğrultmadan sokakta yürüyebilmek istiyorum. Her şeyi toplayıp tekrar tekrar taşınmak zorunda kalmadan bir yerde birkaç haftadan fazla yaşamak istiyorum." Ona gülümsüyorum. "Sen nasılsın?"

"Ben mi?" Kendisini işaret ediyor. "Daha önce hiç bu kadar huzurlu olmamıştım," diye açıklıyor beni şok ederek. "Sanki hayatımı siyah beyaz yaşıyordum ve birdenbire renklendi." İçimdeki tüm nefes bedenimi terk etti, hepsini. Ben hayatına girdiğimden beri hayatının alt üst olduğunu düşünüyordum ama o bana tam tersini söylüyor.

"Brady, öyle demek istemedin," diyorum ve o da bana bakıyor.

"Neden bunu kast edemiyorum?" diye sorar. "Son on yılımı senden nefret ederek geçirdim." Yüzümdeki acıyı görmesine izin vermemek için elimden geldiğince hızlı bir şekilde aşağı bakıyorum. "Yaptığın bir şey yüzünden değil, onunla ilişkili olduğun için. Şimdi son bir aydır, bunu yaptığım için kendi kıçımı tekmelememeye çalışıyorum." Ona bakmaktan kaçınıyorum. "Bebeğim, bana bak." Sesi yumuşak ve tek yapabildiğim başımı sallamak ve gözyaşlarımın yakıcılığını kırpıştırmak. "Harmony," diye adımı söylüyor, bu da canımı daha çok yakıyor, "Bana bak dedim."

"Hayır," diye cevap veriyorum, ellerimi izliyorum ama sonra başımı kaldırıp önüme bakıyorum. Bana baktığını bilerek, beni izlediğini bilerek

Ben. Atını yanımdan geçerken durduruyor ve sonra tekrar adımı söylüyor.

"Bebeğim, bana bak dedim."

"Ben de hayır dedim," diye karşılık veriyorum, atı da durduruyorum çünkü hangi cehennemde dair hiçbir fikrim yok. Yani, takip edersem beni ahıra geri götüreceğinden eminim.

Atını yanımda hareket ettiriyor ve atı benimkinin önüne gelene kadar gözlerimi önümde tutuyorum, ona bakmaktan başka çarem kalmıyor. "Bana bakmanı söyledim."

"Hayır dedim," diye tekrarlıyorum.

"Bitirmeme fırsat vermedin," diye açıklıyor ve elimdeki dizginleri daha da sıkı kavrıyorum.

"Bitirecek başka bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Böyle hissettiğim için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Sorun yok, Brady." Onu rahat bırakmaya ve bunun beni ne kadar rahatsız etmediğini göstermeye çalışıyorum. "Anlıyorum."

"Ne aldın?" diye tersliyor.

"Suçlu olduğumu anlıyorum," diye cevap veriyorum. "Artık bu konu hakkında konuşmasak olur mu?"

"Hayır," diye tıslıyor, "bu konuyu konuşacağız, lanet olsun, çünkü sana ne kadar yanıldığımı söylemem benim için önemli."

"Tamam, ." Ona zorla gülümsedim. "Anladın sen onu."

"Hiç de iyi değil." Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve kendime ağlamamamı söylüyorum. "İyinin tam tersi. Yanılmışım Harmony. Senin hakkında çok yanılmışım."

"Sanırım bu ikimiz için de geçerli," diyorum, ona karşı hissettiklerimin daha önce hissetmediğim şeyler olduğunu bilerek. Son on yıl boyunca kalbimi korudum, başka kimsenin girmesine izin vermedim ve iki hafta içinde oraya sızdı ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

"Sen benim kafamda çizdiğim kişi değilsin. Nazik ve cömertsin. Sen en iyi annesin. Sevgi dolusun." Sözcükleri gevelemeye başlıyor, bu da sözlerinin acısını azaltıyor ama çok fazla değil. "Komiksin, ve Tanrım, sen her şeysin." Gözyaşlarının geldiğini hissedebiliyorum ama bu sefer benden nefret ettiği için değil, sesi artık kırılmış gibi çıktığı için. "Bebeğim" -sesi bozuk- "Bunu telafi edeceğim."

"Buna hiç gerek yok, Brady. Tanıdığım herkesin yaptığından daha fazlasını yaptın." Yüzündeki ıstırabı izliyorum. "Yani aramızda ödeştik."

BÖLÜM 31

Brady

Ben atımın üzerinde ona dönük oturuyorum, hiçbir yere gidemeyeceğinden ve bana baktığından emin oluyorum. "Buna hiç gerek yok, Brady."

Sesi güçlü ama kırık geliyor; yüzü ondan nefret ederek on yıl geçirdiğimi söylediğim andan beri kül rengi. Ona ne kadar yanlış yaptığımı söyleme ihtiyacı omzumda bir yük gibi oturuyor. Ondan hiçbir şey saklamak istemiyorum. Hakkımdaki her şeyi bilmesini istiyorum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. "Tanıdığım herkesin yaptığından daha fazlasını yaptın." Sözleri karnıma bir tekme gibi indi. "Yani aramızda ödeştik."

Siktir et, diye düşünüyorum kendi kendime atımdan inip onunkine doğru yürürken. Elini dizginlere koyarken vücudunun gerginleştiğini görebiliyorum. Düşünmek için bir saniye ayırmalıyım ama suçluluk ve incinme duyguları geçiyor. Böyle hissettiğim için suçluluk duyuyorum ve onu incittiğim için inciniyorum. "Atından in." Atın yanında duruyorum, hayır derse hayvanı korkutmadan onu attan nasıl indireceğimi düşünüyorum. İstediğim son şey herkesi korkutmak. "Lütfen?"

"Brady," diyor ve sanki vücuduma bir milyon watt gönderen elektrikli bir sandalyedeymişim gibi hissediyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum ve o da vücudunu hareket ettirip attan aşağı kayıyor. Ellerim kalçalarına gidiyor ve yarı yolda inmesine yardım ediyor. Yüzünü bana çeviriyorum ve ellerimi yanaklarına koyarak onu orada tutuyorum ve gözlerimin içine baktığından emin oluyorum. "Söylediklerim için özür dilerim." Ağzımdan başka ne çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yok. "Yani, üzgünüm ama üzgün değilim."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Tamam."

"Yani, seni incittiğim için üzgünüm ama bunu söylediğim için üzgün değilim çünkü ne kadar yanıldığımı görmemi sağladı. Ne kadar yanıldığımı ve senden nefret etmemin hiçbir yolu yok. Seni tanıma şerefine nail olan hiç kimsenin senden nefret etmesine imkan yok. Naziksin, komiksin, sadıksın ve tanıdığım en iyi annesin." Gözlerinin altı yaşlarla doluyor ve hızla aşağıya bakıyor ve muhtemelen kaçmak üzere olan gözyaşlarını durdurmak için öfkeyle göz kırptığını görüyorum, umarım kaçmazlar, ama tek bir gözyaşı kaçıyor. "Bu benim yüzümden akıtacağın son gözyaşı olacak."

"Sorun sen değilsin." Elbette beni daha iyi hissettirmeye çalışıyor. "Sadece çılgınca birkaç gün geçirdim." Bana bakıyor ve gülümsemeye çalışıyor ama gülümsemesi olabildiğince sahte.

"Benim yüzümden yanağından süzülen son gözyaşı." Ağzına dokunmak için başımı eğiyorum. "Sana söz veriyorum."

"Söz vermenin iyi bir şey olmadığını öğrendim," diyor yumuşak bir sesle. "Kolayca bozuluyorlar. Benim tarafımdan bile. Wyatt'a her şeyin yoluna gireceğine dair söz verdim ve şu anda içinde bulunduğumuz duruma bakın."

"O zaman sana vaatlerin nasıl işe yaradığını göstermenin zamanı geldi," diye söz verdim ona. "Ve bu arada, kendine çok fazla yükleniyorsun. Wyatt gelişiyor ve senin sayende gelişiyor." Elimin yüzünden düşmesine izin vermeden önce onu bir kez daha öpüyorum. "Bunu unutma." Bana sadece başını sallıyor. "Şimdi atlara binelim ve ahıra geri dönelim, olur mu?"

"Tamam." Dönüp ayağını üzengiye koyuyor ve ben de bir anlığına kıçına bakıyorum, eğilip ısırmak istiyorum. Kıçını tekrar eyere oturttuğunda sikim pantolonumun içinde kıpırdıyor.

Atıma doğru yürüyorum, ahıra doğru yol almadan önce ona tekrar biniyorum. Geri dönerken hiçbir şey söylemiyor, başını öne eğmiş ormanı seyrediyor. "Yoruldun mu bebeğim?" Sessizliği ben bozuyorum.

"Biraz," diye cevaplıyor usulca, "ama buna değer." Gülümsüyor ve bu kez gözlerinde parlıyor. "Son altı aydır bu kadar sakin olmamıştım."

"O zaman bunu daha sık yapacağımızdan emin olalım," diye onu temin ediyorum ahıra dönerken. Emmett çitin yanında, Wyatt da arkasında, ona bir şeyler anlatıyor. Bize bakıyor ve çenesiyle bize doğru işaret ediyor. Wyatt'ın koşmaya başlamak istediğini görebiliyorum ama Emmett ona bir şey söylüyor ve o da başını sallıyor.

" hoş geldiniz," diye selamlıyor Emmett yeterince yaklaştığımızda, bize doğru ilerliyor, ama Wyatt muhtemelen kendisine söylendiği gibi çitin yanında duruyor. "Nasıl geçti?"

Harmony, yanında durup attan inmesine yardım etmek için elini uzatan Emmett'e "İnanılmaz," diyor.

"Charlie az önce eve gitti ve de ona katılmanızı beklediğini söyledi." Şimdi bana doğru yürüyor. "Seni bile." Atın dizginlerini tutuyor, ben de iniyorum.

"Teşekkür ederim, sanırım," diye mırıldanıyorum ve elimi Harmony'nin beline koyup onu Wyatt'a doğru hareket ettirirken gülüyor.

"Nasıldı?" diye soruyor Wyatt'a, sesi de onunki kadar hareketli.

"İnanılmaz!" haykırıyor ve sonra bana bakıyor. "Üzgünüm, Brady, ama bu balık tutmaktan daha iyiydi."

Gülüyorum ve ona başımı sallıyorum. "Endişelenme, dostum." Saçlarını karıştırıyorum. "Hadi gidip bir şeyler yiyelim, olur mu? Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," diye geveliyor Wyatt, sanki biz buraya gelmeden önce iki sandviç yememiş gibi. "Charlie ata binmek için doğduğumu söylüyor." Eve doğru yürürken yanımızdan geçip gidiyor. "Ve doğuştan yetenekli olduğumu."

"O bilirdi," diyorum ona. "Sanırım iki yaşından beri ata biniyor."

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz, ön kapı açık ve fırtına kapısı koridorun tamamını görmenizi sağlıyor. Kapıyı açıp içeri giriyorum, botlarımı yana atıyorum ve Autumn mutfaktan çıktığında Wyatt'ın da aynısını yapmasını izliyorum. "Selam çocuklar." Sesi neşeliydi. "Kişleri fırından yeni çıkardım."

"Nefis kokuyor," diyor Harmony. "Ellerimizi yıkayabileceğimiz bir yer var mı?"

Koridordan banyo odasına dönerken Autumn'a "Onları ben alırım," diyorum. Ellerimizi yıkıyoruz ve sonra onu koridordan mutfağa doğru çekerken elimi Harmony'nin elinin içine sokuyorum. Bütün masa dolup taşmış gibi görünüyor.

"Aman Tanrım," diyor Harmony, "bu çok fazla."

"Keşke hepsini ben yaptım diyebilseydim," diye yanıtlıyor Autumn, "ama sadece kiş ve salatayı ben yaptım. Charlie'nin büyük büyükannesi ekmekleri gönderdi ve tavuklu börek de bana ait değil."

"Nereye oturayım?" Wyatt yemeğe başlamak isteyerek sorar.

"Nereye , dostum," diye ısrar eden Charlie, masasından
kendi sandalyesi. Wyatt gelip onun yanına oturuyor ve sonra bana bakıyor. "Buraya oturabilirsin, Brady." Yanındaki sandalyeye vuruyor. Harmony'nin yanıma oturabilmesi için yanımdaki sandalyeyi çekerek oraya doğru yürüyorum.

"Önce ne istiyorsun?" Wyatt masanın etrafına bakınırken ona soruyorum.

"Biraz potpie." Gözleri en sevdiğinin bu olduğunu söylüyor ve sonra salatayı alıyorum. "Yapmak zorunda mıyım?" diye sızlanıyor ve ne diyeceğini görmek için Harmony'ye bakıyorum ama onu Autumn'la bir şey konuşurken buluyorum.

"Hayır," diyorum, "tencerede sebzeler var." Salatayı yerine koydum ve ona döndüm.

"Bugün atları nasıl buldun Wyatt?" Autumn kişinden bir ısırık alırken soruyor.

"En iyisiydi," diyor, içinden buhar çıkmasına rağmen turtayı kürekle mideye indirirken. "Tekrar yapmak istiyorum."

"Göreceğiz," diyor Harmony, kendisi için bir rulo alarak. "İyi olduğundan emin olmak için daha sonra Bay Mendelson'ı aramam gerekiyor."

Autumn bana bakıyor ve bakışlarımızı paylaşıyoruz. "Annem geceleri çalışırken Wyatt'ın bakıcısı o." Bana başını salladı. "Son birkaç gündür hastaydı."

"İstersen," diye teklif ediyor Autumn, "senin için ona göz kulak olabiliriz."

Harmony'nin gözleri büyür. "Ne?" diye fısıldar ama Wyatt hemen ona döner.

"Anne, yapabilir , yapabilir miyim? Lütfen?" diye yalvarıyor.

"Wyatt, seni burada öylece bırakamam," diye açıklıyor ona. "Charlie çalışıyor ve Autumn da bir bebek taşıyor."

"Bizim için sorun değil," diye onu temin ediyor Charlie, o da beş gündür yemek yememiş gibi kürekle yemek yiyor. "Ahırda bana yardım edebilir ve sonra, güven bana, sekizde yatacak."

"Ama-" Harmony başlıyor.

Autumn ona bakar. "Alabildiğin zaman yardım al." Ekmeğinden bir ısırık alır. "Bu çocuğu doğurduğumda, onu almak isteyen herkese vereceğim."

Başımı salladım. "Sen tam bir yalancısın."

"Hayır, değilim," diye karşılık veriyor Autumn. "Sadece sana göstermek için, ilk sen bırakacaksın."

"Anlaştık." Kabul ediyorum. "Harmony ve ben bebek bakıcılığı yapacağız." "Harmony,

"Elbette ama-" dedi.

"Bugün burada kalabilir miyim?" Wyatt, henüz gelmemiş olan bu çocuğa kimin bakacağı konusundaki yetişkin muhabbetinden bıkmıştır. "Bugün ve yarın okulum yok."

"Güzel," diyor Charlie, "sana ahırları nasıl temizleyeceğini öğretebilirim, sonra da birkaçını yürüyüşe çıkarmama yardım edebilirsin."

"Bunu yapabilirim." Başını sallıyor ve ben de ona gülüyorum.

"Dostum," diye soruyorum ve Wyatt bana bakıyor, "ahırları pisletmenin ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diyor bir parça tavuk kaparak, "ama sorun değil."

"Videoya çekip sana göndereceğim." Charlie kıkırdar. "İlk sefer her zaman eğlencelidir."

"İstemiyorum-" Harmony dener ve Autumn başını sallar.

"Eğer kendini kötü hissediyorsan, bana turta yapabilirsin. Bugünlerde çileğe bayılıyorum."

Harmo- ny, "Balkabaklı turta ve limonlu turta için harika bir tarifim var," diyor ve ekliyor, "ve tabii ki şeftalili turta, ama bu çok sıkıcı."

"İkisinden de birer tane alacağım," diye takılıyor Autumn, Harmony'yi güldürerek.

Yemeğimizi bitirdik ve ben masadan kalktım. "Eve dönmemiz gerekiyor. Benim işe gitmem gerekiyor ve Harmony'nin de uyuması lazım."

Harmony başını sallarken Autumn, "Tamam," diyor.

"Temizliğe yardım edene kadar gitmiyorum." Ayağa kalkıyor ve tabakları mutfağa götürmeye başlıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," Sonbahar. "Ben . Sen eve git ve rahatla."

"Yapamadım," diyor Harmony.

"Lütfen," diye paylaşıyor Autumn, "hareket edersem tüm kekleri yediğim için kendimi daha iyi hissedeceğim."

Bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. "Git Wyatt'a hoşça kal de." Başımla masayı işaret ediyorum, Charlie'yle çocukların rodeolara nasıl girdiği hakkında konuşuyor.

Yanına gidip Wyatt'ın yanına çömeliyor ve o da ona sarılıyor. "Seni sonra ararım."

"Tamam anne," diyor Charlie'ye dönerken. "Artık gidebilir miyiz?"

"Evet, evlat." Charlie ona , sonra tereddütlü Harmo'ya bakıyor
ny. "Burada güvende, eğer yerleşmezse seni ararım."

"Tamam," diye kabul ediyor Harmony. Başını ve ben onu evden çıkarırken bana bakıyor. Eve giderken kamyonda hiçbir şey söylemiyor ve evin önüne geldiğimde kamyonun kolunu tutuyor, ben de onu ön kapıya kadar takip ediyorum. Konuşmadan önce girişin ortasına gelmesini bekliyorum.

"Seni bir randevuya çıkarmak istiyorum," diyorum ve kafasını çevirip bana bakıyor. Bu fikrin şoku yüzüne yansıyor, bu da son birkaç haftadır birlikte yattığımız için beni kızdırıyor. "Ama benimle insan içine çıkmak istemeyeceğini biliyorum, o yüzden yarın evde buluşacağız."

"Brady-" diyor ama onunla aramdaki mesafeyi kapatıp ağzını bir öpücüğe boğduğumda onu durduruyorum. Dilim ağzının içine kayıyor, öpücüğü olduğundan daha da derinlere götürmek istiyor ama biraz dinlenmesi gerektiğini de biliyor.

"Biraz dinlen. Saat dört buçuk gibi gelip seni alacağım, böylece vardiyandan önce birlikte bir şeyler yiyebiliriz." Onu öptüm.

Onu merdivenlerden yukarı çekip anlamsızca becermek yerine dönüp evden çıkmadan önce tekrar.

BÖLÜM 32

Uyum

(Kot pantolonumu giyer giymez telefon çalıyor ve aşağıya baktığımda Brady'nin aradığını görüyorum. "Merhaba."

"Hazır mısın?" diye soruyor ve arka planda insanların sesini duyabiliyorum. "Öyleyim," diyorum ona, "ama eviniz dolu gibi görünüyor. Neden?

Seninle orada buluşamaz mıyım?"

Bana cevap vermeden önce tam bir dakika geçti. "Tamam, o zaman arabanı burada bırakır ve eve birlikte gideriz." Bunu söylediğinde kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Tamam, şimdi çıkıyorum ve yardım edebilmek için erken geliyorum." "Tamam bebeğim, dikkatli sür," diye ısrar ediyor ve ben bir şey yapamadan bağlantıyı kesiyor.

Ona bir şey söyleme şansım olmadı. Anahtarlarımı alıp arabaya doğru yürüdüm ve bara doğru yol aldım. İçeri girdiğimde tam anlamıyla tıklım tıklımdı.

"Hey," diye selam veriyorum, hızla içeri girdiğimde onu barın arkasında yeni gelen başka bir adamla görüyorum.

"Selam bebeğim," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor bana. "Bu Aiden. Bugün başladı."

"Merhaba Aiden," diyorum elimi kaldırarak. "Ben Harmony." Brady'ye dönüp bakıyorum. "Çantamı asıp başlayacağım."

"Yemek yedin mi?" diye soruyor, durduğum yere geliyor ve elini kalçama koyarak beni biraz çekiyor.

"Öğle yemeğinden sonra hâlâ doymadım," diyorum ve o da başını sallayarak gitmeme izin veriyor. Dönüp dolaba doğru yürüyorum ve onu arkamda hissedebiliyorum. Çantamı asmak için içeri giriyorum ve o da beni takip ederek kapıyı arkasından kapatıyor. Kolları bana dolanmadan ve dudakları dudaklarıma değmeden önce arkamı dönecek zamanım bile olmuyor. Parmak uçlarımda yükseliyorum, bir kolumu omuzlarına sararken diğer kolumu beline doluyorum. Bu öpücük muhtemelen bana verdiği en iyi öpücüktü. Sözümü geri alıyorum; her öpücük onun bana verdiği en iyi öpücüktür. Bugün bana verdiği en iyi öpücük bu.

"Hey, bebeğim," diye fısıldıyor dudaklarımı bıraktığında, "uyudun mu?"

"Evet, tam dört saat boyunca," diyorum ve gülümseyerek başını sallıyor, sonra da gitmeme izin veriyor.

Janelle bizi fark ettiği anda ben de onunla birlikte dışarı çıkıyorum. "Hey, siz ikiniz," diyor içkileri servis etmek için acele ederken.

"Hangi ?" Giriş yapmak için yanına gidip soruyorum.

"Şuradaki bölümü alabilirsin." Sağ tarafı işaret ediyor. "Onlara hizmet etmeye çalışıyordum ama bu öğleden sonraki tur, kalırlarsa bir parti olacağına karar verdi."

"Anladım," diye onaylıyorum, defterimi alıp birkaç masaya doğru yürüyorum. Kafamı kaldırdığımda Emmett'i onlardan birinde görüyorum.

"Tekrar merhaba," diyor sandalyesine otururken sinsi bir gülümsemeyle. Ahırda gördüğüm bir grup adamla birlikte.

"Hey," diye cevap veriyorum, ona gülümseyerek, "Wyatt nasıl?"

"Ahırları temizlemek zorunda kaldığında neredeyse kusuyordu." Kıs kıs gülüyor. "Bana numaranı verirsen sana videoyu gönderirim." Kocaman gülümsüyor. "Sonra arayıp sana resmen çıkma teklif edebilirim."

"Siktir git," diye homurdandığını duyuyorum arkamdan ve kollarını göğsünde kavuşturmuş duran Brady'bakıyorum. Yüzündeki ifade beni bile güldürürken masadakilerin de onunla birlikte güldüğünü duyuyorum. "Bu masaya servis yapacağım."

"Barın arkasında işin yok mu senin?" Ben soruyorum, o beni görmezden gelip Emmett'e bakıyor.

"Seni izliyor olacağım," diye Emmett'ı uyarır.

"Haberler iyi dostum, ben başka bir şey izliyor olacağım." Emmett arkasına yaslanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Bugün size hizmet vermiyoruz," diyor Brady ve bana dönüyor. "Kesildi."

Dönüyor ve masadan uzaklaşıyor. "Onunla sevişmek Charlie'yle sevişmekten daha komik."

"Dikkatli ol," diye onu uyarıyorum. "İşler tersine döndüğünde, o kadar da eğlenceli olmayacak."

"Sevgilim, buna değecek birini bulmak gerekir," diye paylaşıyor başını sallayarak. "Hiç böyle bir fırsatım olmadı."

Sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum ve sonra derin bir nefes alıyorum. Aklım Brady'ye gidiyor ve onun neden hâlâ bekâr olduğunu merak ediyorum. "Size ne getirebilirim çocuklar?" Bunu aklımdan çıkarıyorum ve işimi yapıyorum.

Üç saat boyunca aralıksız çalışıp yiyecek ve içecek servisi yapıyorum. Brady ben oradayken her zaman POS sistemine yaklaşmaya özen gösteriyor. Ne zaman ona baksam ve bana baktığını görsem, bana göz kırpıyor ve her yerimin titremesine, sonra da karıncalanmasına neden oluyor. "Al," diyor bana bir şişe su uzatarak, "iç."

Başımı sallıyorum ama şişeyi ondan alıyorum, sonunda durmak için bir saniyem oluyor. Kapağı çevirerek açıyordum ki yanımdaki tabure çekildi ve Brock'un oturduğunu gördüm. Su şişesi ağzımın yarısına kadar gelmişti. Brady gelmeden önce bana bakıp sırıttığında donup kalıyorum.

"Size ne getirebilirim?" Brady soruyor.

"Yeni karışımı getireyim," diye talimat veriyor Brady'ye, o da başıyla onaylayıp uzaklaşıyor.

"Hey, Harmony," diyor bana çenesini kaldırarak, "nasılsın?"

"Um... Ben iyiyim, teşekkürler."

Bana başını sallıyor ve tek yapabildiğim ona bakmak oluyor. Brady geri geliyor ve içkisini önce bardak altlığını önündeki barın üzerine atıyor. Bardağı alıp dudaklarına götürüyor. Elleri hâlâ kirli, bu yüzden işini bitirdiğinde buraya geldiğini biliyorum. "Winston'a olanları duydum."

"Evet." Brady ona hemen cevap verir. "Ne duydun?"

"Geceyi nezarethanede geçirdi." Gülümsemesini bardakla gizlemeye çalışıyor. "Bu sabah serbest bırakıldı."

Brady bana . "Sürpriz olmadı."

"Hayır." Başını sallıyor. "Ama onu suçlamaları sürpriz oldu." Gözlerim büyüdü. "Bunun olacağını hiç düşünmemiştim." Bardağın geri kalanını bitiriyor. "Umarım hepsi cehennemde çürür." Ayağa kalkıyor, arka cebine uzanıp bir tomar banknot çıkarıyor, sonra da bara bir yirmilik atıyor. "Umarım hepsi cehennemde çürür," diye tekrar mırıldanıyor, sonra bana bakıyor. "Onların altından kurtulduğuna sevindim." Arkasını döndü ve ikinci kez bakmadan bardan çıktı.

"Kaybolmuş görünüyor." Elini yanına uzatmış olan Brady'ye bakıyorum.

"Yatağını yaptı ve şimdi içinde yatmak zorunda." Bardan uzaklaşıyor. "Bir taraf seçti. taraf yanlış taraftı ve gelen en iyi şeyi kaybetti."

"Onun bir kızı yok mu?" Brady'ye soruyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "İçimden bir ses çocuk sahibi olmanın birinin başına gelen en iyi şey olduğunu söylüyor."

"Bu muhtemelen doğru olurdu," diye açıklıyor, "ama çocuğunuzu hayatın kendisinden daha çok sevdiğiniz birinden aldığınızı hayal edin." Omuz silkiyor. "Bu muhtemelen başına gelebilecek en iyi şey olurdu."

"Wyatt başıma gelen en iyi şey," diyorum ona, "babasının kim olduğundan bağımsız olarak."

"Ama sen Winston'ı seviyordun," diye dikkat çekti. "Brock sevmiyordu ve bunu herkes biliyordu" -bir bez parçası aldı- "kızının annesi de dahil."

"Nereden bilebilir ki?" Ben soruyorum.

Brady in- bana, "Adam yürüyen bir kabuk gibi ve gözlerinde ışık gördüğünüz tek an, kızının ona gülümsediği anlar," diyor. Tek yapabildiğim ona başımı sallamak ve yıllar boyunca arabamı onun dükkanına servise götürdüğüm zamanları düşünmek. Ailesini birbiri ardına kaybettiği için böyle olduğunu düşünmüştüm ama belki de yanılmışımdır.

Masalara devam ederken Brock'u zihnimden temizleyerek geri dönüyorum. Ortalık dağıldığında saat neredeyse on oluyor, ki bu hafta ortası için normalden daha geç bir saat. "Buraya gel," diyor Brady kapı kapanır kapanmaz. Temizlediğim masadan ona bakıyorum, bana bir şey göstermesi gerektiğini düşünüyorum. Elimdeki bezi bırakıp ona doğru yürüyorum, ama o barın ortasında dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. öpüyor ve birinin boğazını temizlediğini duymadan önce barın ortasında olduğumuzu unutturuyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve Aiden'ın sırıtmamaya çalıştığını görüyorum. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Evet," diyor Brady, "masaları hazırlayın ve bulaşık makinelerinin çalıştığından emin olun. Biz çıkıyoruz."

"Anlaşıldı patron," diye yanıtlıyor Aiden, dönüp masaya doğru yürürken.

"Brady," diye tısladım ona, "bu benim işim."

"Evet, ben de şimdi verdim. Hiç yemek yemedin ve geç oluyor." Beni elimden tutup dolaba doğru çekti, dolabı açtı ve çantamı aldı. "Gitmemiz gerekiyor."

"İyi geceler," diye sesleniyor Brady omzunun üzerinden.

"Yarın görüşürüz," diye sesleniyor Aiden, biz sallanan kapıdan arka otoparka doğru yürürken. Brady benim için kapıyı açıyor ve içeri girmeme yardım ediyor, yani neredeyse beni kucağına alıp kamyonete bindirecek.

Beni bağlamak üzereyken ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve o sadece gülerek kamyonun kapısını kapatıyor. "Kapatması için onu öylece bırakıyor musun?" Aiden'a soruyorum.

"Hayatı boyunca barlarda çalıştı ve yazın da yardım etti. Şehre temelli döndü. Eğer işler yolunda giderse, gece vardiyalarını benim için devralacak." Son sözüyle birlikte büyüyen yumruyu . Bir zaman gelecek, sadece ben ve o olmayacağız. Onun evinden taşınacağım ve eninde sonunda aramızdaki bu ilişki sona erecek. Pencereden gece gökyüzüne bakıyorum, birkaç yıldız görüyorum. Evine döndüğümüzde, onu takip etmeden önce merdivenlerden çıkmasını bekliyorum.

"İyi misin?" Omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Evet." Başımı salladım. "Sanırım sadece yorgunum." Beni sandığımdan daha iyi tanıdığı gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum.

Beni elimden tutup merdivenlerden yukarı çekiyor ve yatağın yanından geçerek banyoya doğru yürüyor. İçeri girdiğinde elimi bırakıyor ve küvete doğru ilerlemeden önce ışıkları açıyor. Suyu açıyor, yeterince sıcak olup olmadığına bakmak için akıntıya dokunuyor ve bana bakmadan önce sadece reklamını yapıyor. "Soyun ve banyo yap," diyor bana. "Gidip sana yiyecek bir şeyler getireceğim." Odadan çıkmadan önce boynumu öpüyor ama hemen geri . "Yap

"Seni soymamı ister misin?" Göz kırpıyor, beni güldürüyor. "Geri geleceğim." Elini tutarak banyodan çıkmasını engelliyorum.

"Benimle banyo yapmaya ne dersin, sonra ikimiz de bir şeyler yeriz?" Onunla bu anı yaşamak istiyorum. Onun önünde duruyorum. "Birlikte banyo yapabiliriz ve sonra"-boynunu öpmek için ayak parmaklarımın ucuna kalkıyorum-"yemek yiyebiliriz." Gözleri muziplikle parlıyor. "Yemek, yemek yiyebiliriz." Uzaklaşıyorum, üzerimdeki tişörtü çıkarıp onun önünde soyunuyorum ve bir ayağımı suya sokup oturuyorum. Saçlarımı başımın üstünde ve ona bakıyorum. "Benimle banyo yapmak istemiyor musun?"

soyunuyor ve küvete girip bacaklarımın arasına oturmak için döndüğünde onu tamamen içime alma şansı veriyor. Bacaklarım kalçalarını sararken o çömelirken sırtı göğsüme dönük. "Neden hâlâ bekârsın?" Az önce ağzımdan çıkan soruyu duyduğumda gözlerimi kapatıyorum ve kendimi küvette boğmak istiyorum.

"Sanırım günlük hayatımı birlikte sürdürmek istediğim kişiyle henüz tanışmadım," diye yanıtlıyor. "Sadece bir kez evlenmek istiyorum. Annemle babamınki gibi bir aşk istiyorum, o olmasa bile yanımda olan bir aşk. Beni tüketmesini istiyorum ve düşünebildiğim tek şey o kişiden başka bir şey olmasın." Bacaklarımı okşuyor ve boğazımda golf topu büyüklüğünde bir yumru oluştuğunu hissediyorum. Bu adam, ne zaman sessizleşsem, uyuduğumdan ya da kestirdiğimden emin oluyor. Yemek yediğimden emin oluyor. Tanıdığım en düşünceli adam. "Peki ya sen?" diye soruyor bana. "Hiç tekrar aşık olmayı düşündün mü?"

"İstiyorum." Boğazımı temizliyorum. "Ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Ama bu sefer mesele sadece ben değilim. Bu, bir adamın başka bir adamın çocuğunu kabul etmesiyle ilgili. Winston'la birlikte olmasak bile, Wyatt onu istemediğini söyleyene kadar sonsuza dek Wyatt'ın hayatında olacak.

onun hayatında. Bu yüzden, her kim olursa olsun bunu sorun etmemeli." Bana bakmak için başını çevirdi. "O zaman geldiğinde, bileceğim."

Kollarımda dönüyor ve beni kendine doğru çekerek üzerine oturmamı sağlıyor. "Öp beni," diye fısıldıyor ve banyonun ortasında bu adam onu öpmemi istiyor. Öpücüğün daha fazla olması tam beş saniye sürüyor ve sonunda su buz gibi olana kadar öpüşüyoruz.

Ondan önce küvetten çıktım. "Gidip atıştırmalık olarak ne yapabileceğimize bakacağım." Kurulandım, bugün giydiği gömleği aldım ve giydim. "Benimle aşağıda buluş."

"Evet bebeğim," onaylıyor küvetten çıkıp havluya uzanırken, karnım ve vajinam onun çıplak vücudunu görünce çırpınıyor.

Kapı çalındığında merdivenleri yarılamıştım. Dışarı bakıyorum ve bir kadın görüyorum, bu yüzden kim olduğunu hiç beklemeden açıyorum. Kapıyı açtığımda benden uzun boylu, uzun kızıl saçlı bir kadın görüyorum. Beni görünce yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Özür dilerim," diyor, "Brady'yi arıyordum."

BÖLÜM 33

Brady

(Üzerime bir şort geçirip yatak odasından çıkarken ön kapının açılma sesini duyuyorum. "Özür dilerim," sesini duyuyorum ve duruyorum merdivenlerin yarısında. "Brady'yi arıyordum." Harmony'nin sırtının dikleşmesini izlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Evet," diyor, sesi kısık ve gergin. "O-" Arkasını dönüp beni arayacakmış gibi görünüyor, ama beni görüyor ve gözlerindeki bakış daha önce görmediğim bir bakış. Bu aynı zamanda hayatım boyunca bir daha görmek istemediğim bir bakış. "Biri var-" Geri dönüyor.

"Taylor," diye adını söylüyor ve ben kapıya doğru yürürken Taylor'ın yüzünde donuk bir ifadeyle orada durduğunu görüyorum. "Hey."

"Hey," diye cevap veriyorum, karşımda titrediğini hissettiğim Harmony'nin arkasında durduğumda. Dönüp çantasına doğru yürüyor ve onu göğsüne doğru tutuyor.

Har- mony kapıya doğru ilerlerken Taylor, "Özür dilerim, misafiriniz olduğunu düşünmemiştim," diyor.

"Misafir yok." Doğrudan Taylor'a bakıyor. "Ben onun komşusuyum ve o bana yardım ediyordu." O küçümsüyor, ben de ellerimi yumruk yapıp yanımda birleştiriyorum. Ben daha elini tutamadan kapıya doğru ilerliyor. "Ben gidiyorum," diye mırıldanıyor, bana bakmaktan kaçınarak.

Tişörtümden başka bir şey giymeden kapıya yöneliyor. "İyi akşamlar" diyor, ayakkabılarını giymeden evden aceleyle çıkarken.

"Harmony," diye sesleniyorum ve ancak merdivenlerin dibine geldiğinde dönüyor.

"Sorun yok, Brady." Alt dudağının titrediğini görebiliyorum. "Yarın görüşürüz."

Lanet olsun, ona bağırmak istiyorum ama bunu Taylor'ın önünde yapmayacağım. Ondan kurtulacağım ve sonunda işleri yoluna koyacağız. Ayakkabısız bir şekilde otların arasından koşarak evine gidiyor.

"Brady," diyor Taylor ve sonunda ona bakıyorum, "sana mesaj atıyordum ve sen bana geri dönmedin. Ben-"

"Sana geri döndüm ve meşgul olduğumu söyledim."

"Peki." Bana gülümsüyor. "Sen hep meşgulsün. Birlikte meşgul olabileceğimizi umuyordum."

"Taylor," diye homurdanıyorum, çenem kapanmak üzereyken, "artık biriyle birlikteyim."

"Bekle, ne?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde, sanki Harmony birkaç dakika önce buradan fırlayıp gitmemiş gibi bana bakıyor.

"Biriyle birlikteyim," tekrarlıyorum.

"Ama sen asla özel olmayacağını söylemiştin," diyerek bana yaklaşık bir yıl önce onun bir sonraki adıma geçmek istemesi ve benim bunu yapmamam üzerine yaptığımız konuşmayı hatırlatıyor. "Mutfağımda durdun ve bana kendini kimseyle birlikte görmediğini söyledin."

"Taylor," diyorum.

"Hayır!" Sesi yumuşaktan kızgınlığa dönüşüyor. "Bana istediğimi veremeyeceğini özellikle söylemiştin."

"Yapamam," diye onaylıyorum. "İkimiz, sadece işe yaramadı."

"İşe yaramadı çünkü sen asla işe yaramasına izin vermedin." Sesi daha da yükseliyor ve bunu hemen bitirmem gerekiyor. Burada durup ona bakıyorum. "Sana aşık olduğumu biliyordun," diye sızlanıyor ve itiraf etmeliyim ki bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum.

"Sana asla ve asla gerçeklerden başka bir şey söylemedim," diye . "Daha fazlasını istedin, ben de hayır dedim. Birbirimize bağlı olmadığımızı biliyordun ve bunu kabul ettin."

"Her şeyi kabul ederdim. Sana aşıktım," diye tıslıyor. "Nasıl?" diye soruyorum. "Kendini dinliyor musun? Taylor, sen
seni ve sadece seni isteyen biri. Ve ben o değilim." Sesim yumuşuyor. "Ben asla o olmayacağım. Seni asla öyle sevmeyeceğim."

Gözünün kenarındaki yaşı siliyor. "Senin olmanı istedim."

Başımı salladım. "Ben olmamalıydım." Topuklarının üzerinde dönüyor ve arabasına doğru merdivenlerden aşağı koşuyor. Onun uzaklaşmasını bile beklemeden otların arasından geçip zifiri karanlık eve doğru yürüyorum. Aklımdan geçen tek şey Taylor'dan ve onun saçma sapan ziyaretinden kaçmak için yürüdüğü -hayır, pardon, koştuğu- ve ayaklarını yırttığı.

Basamakları çıkıyorum, o olay olduğunda Wyatt'ın da bu evde olabileceğini düşününce öfkem daha da kabarıyor ve elimi kapıya vurmaktan alıkoyamıyorum. "Harmony," diyorum, "kapıyı aç."

BÖLÜM 34

Uyum

(Yabani otların ve kuru arasında yürürken ayaklarımın yanmasına aldırmadan kapıyı kapatıyorum. Çantam elimden düşüyor

Başımı kapıya yaslayıp gözlerimi kapatırken elimi tutuyorum. Karanlığa bakmak için başımı yana çevirdiğimde gözyaşlarım iki yanağımdan aşağı yavaşça yuvarlanıyor. "Yapabileceğin en aptalca şeyi yaptın," diyorum boş, karanlık, nemli odaya. "Gittin ve seni asla sevmeyecek birine aşık oldun." Yüzümdeki yaşları siliyorum ve ayaklarımdaki bıçak saplanır gibi acıdan irkilerek bir adım öne çıkıyorum.

Yukarı çıkmak için bir ayağımı basamaklara koyarak yürüyorum ve bir sonraki adımı atmamı engelleyen vuruşlar başlıyor. "Harmony," diye bağırıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, bir sonraki vuruş geldiğinde sadece kapıya bakıyorum. "Kapıyı aç."

Kapıya bakıyorum, geri dönüp kilidi açmadan önce derin bir nefes alıyorum. *Onu bırakacağım,* diyorum kendi kendime. *Her şey* yoluna *girecek*, aklım bunu söylüyor ama kalbim, içimi delip geçen ve nefes almakta zorlanmama neden olacak kadar acı veren cam parçalarıyla milyonlarca parçaya ayrılmış gibi hissediyor. "Bebeğim," diye yalvarıyor, vuruşları hiç dinmiyor. "Bu lanet kapıyı kıracağım." Kapının kilidini açıyorum ve o da

tıklıyorum çünkü kapıyı biraz açtığımda sesler kesiliyor, sadece dışarıyı görebiliyorum. "Bebeğim," diyor tekrar ve göğsümdeki ağrı bir dakika öncesine göre daha şiddetli. Şortu ve başka hiçbir şeyle orada dururken elleri kapının yanına gidiyor. "Neden gittin?"

Bu soru karşısında nasıl karşılık vereceğimi düşünerek gözümü kırpıştırıyorum. Taylor'ın onu bekleyip merak ederek omzunun üzerinden bakıyorum ama bu düşünce bile midemi bulandırıyor. "Arkadaşın vardı." Aklıma gelen tek şey bu.

"Misafirim vardı," diye tekrarlıyor sözlerimi, sanki anlamaya çalışıyormuş gibi. "Harmony," diye dişlerinin arasından homurdanıyor ve ben onu bu işten sıyırmam gerektiğini biliyorum. Bu ikimiz için de bitmeli.

"Sorun yok, Brady." Bu konuşmayı bitirmek için tüm cesaretimi toplamaya çalışıyorum ve sonunda bittiğinde yatağa uzanıp ağlayacağım. "Anlıyorum."

Elleri kapı pervazından düşüyor, göğsünün üzerinde katlanıyor, "Anladın mı?" Bu konuşmanın olması gerekenden daha fazla zaman almasından, kaçınılmaz olanı uzatmasından gerçekten nefret ediyorum, çünkü söylediğim her şeyi tekrarlıyor.

"Evet, anlıyorum." Sesim istediğimden daha yüksek çıkıyor ama bu iş artık bitmeli. "Benim için üzüldün." Gözlerini gözlerime dikiyor ve çenesi geriliyor. " yok. Her şey yolunda." Her şey yolundaymış gibi davranıyorum. "Nerede durduğumuzu biliyorum." Sadece gitmesini istiyorum.

"Nerede durduğumuzu biliyor musun?" Sesi gergin, sanki aynı anda hem tıslıyor hem de hırlıyor gibi. "Ve orası neresi?"

Sorusunu tekrarlama sırası bende. "Nerede bu?" Ciddi olamaz.

"Evet, orası neresi Harmony?" Sesi hâlâ gergin ve keşke bunun için sabaha kadar bekleseydi diyorum.

"Evet, benim için üzüldün-" diye söze başlıyorum ve ondan çıkan ses vahşi, ama buna devam etmem gerektiğini biliyorum. "Sorun değil Brady, nerede durduğumuzu biliyorum." Sadece gitmesini istiyorum. Bana bakıyor ve sanki söyleyecek bir şey düşünüyormuş gibi görünüyor. "Bunu yapmasak olmaz mı? Anlıyorum. Çok iyi anlıyorum." Sonunda hayal kırıklığıyla elimi kaldırıyorum. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Sanırım bunu yapmak zorundayız," diye çıkışıyor sonunda ve beni iterek eve giriyor. "Az önce o saçmalığı bana göre kesinlikle yapmalıyız." Beni işaret ediyor, ben de dönüp irkilmemeye çalışıyorum ama tabii ki Brady olduğu için görüyor ama şimdilik görmezden geliyor.

"Brady." Şu kelimenin tam anlamıyla bir ipte asılı duruyorum. Bütün o lanet günden sonra, bütün o lanet birkaç aydan sonra. Her şeyin kontrolüm altında olduğunu sanıyordum ama yanılmışım. "Lütfen, her şey aşkına, bunu yapmasak olmaz mı?" Gözyaşı kaçtı, ama bu çılgınca bir gözyaşı, hayal kırıklığına uğramış bir gözyaşı. "Yani, anlıyorum. Sen"-onu işaret ediyorum-"sen sensin ve biliyorum ki biz-" Biz kelimesini kullanmalı mıyım? "Benim için bu geçici bir şey."

"Geçici bir şey mi?" Neredeyse bir fısıltı.

"Söylediğim her şeyi tekrarlamayı kes!" Bağırıyorum ve bir adım atıyorum, ama sonra ayağımın altına bir şey sıkışmış gibi hissediyorum, bu yüzden topallıyorum. "Şimdi lütfen evine ve"-ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum-"arkadaşına geri dön ve beni rahat bırak."

"Hayır," diye tersliyor ve bu sefer neredeyse hırlayan ben oluyorum. "Ayağının nesi var?"

"Hiçbir şey," diye hemen karşılık verdim. "Brady, cidden. Orada bir arkadaşın var ve ona geri dönmelisin."

"Orada kimse yok," diyor ve bir ona bir de açık kapıdan dışarı bakıyorum, aslında hiçbir şey görmüyorum. "Onun orada olduğunu bilmiyordum.

kapımda beliriverirdi." Safrayı yutuyorum. "Biz arkadaştık."

Elimi kaldırdım. "Gerçekten bilmek istemiyorum." Başımı sallıyorum. "Aslında bilmeme gerek yok. Zamanını nasıl seni ilgilendirir."

"Siktir et!" diye kükrer. "Sana aşığım amına koyayım." Ağzımdan çıkan nefes bütün odayı dolduruyor. O kadar sessiz ki gökyüzünden düşen tozları duyabiliyorsunuz.

"Ne?" Kelime ağzımdan zar zor çıktı.

"Evet." Ellerini kalçalarına koyuyor. "Sana aşığım amına koyayım," diye tekrarlıyor. "Hayatımda bunu daha önce hiçbir kadına söylememiştim." Sesi yumuşuyor. "Bu gece bana neden bekâr olduğumu sordun, ben de sana günlük hayatımı birlikte sürdürmek istediğim kişiyle henüz tanışmadığımı söyledim ve sana yalan söyledim." Bana doğru bir adım atıyor. "Onunla tanıştım. Onunla ve oğluyla tanıştım ve gidip her ikisine de tamamen ve delicesine aşık oldum." Yerimden kıpırdamıyorum; nefes aldığımı bile sanmıyorum. "İkiniz de beni tüketiyorsunuz ve tek düşünebildiğim ikinizsiniz. İkinizi de güvende tutmak ve iyi olduğunuzdan emin olmak. Bir odaya giriyorsunuz ve yemin ederim, sanki tamamlanmışım gibi. Sanki senden önce hayatta değildim ve şimdi nefes alıyorum ve bu inanılmaz bir şey." Başparmağı yanağımı okşamak için yukarı kalktı. "Seni seviyorum Harmony. Sana aşığım."

Yere bakıyorum, ağlamadan söylemem gereken şeyi söyleyebileceğimden emin değilim. Ağzımdan nefes alıp burnumdan veriyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ben de seni seviyorum sayılır."

Bana sırıtıyor. "Sayılır mı?" diye soruyor ve ben gülmemeye çalışarak burnumu çekiyorum.

"Evet," diye onaylıyorum ve alnını benimkine doğru eğiyor.

"Sayılır." "Taylor'ın ortaya üzüldüm," diyor usulca. "Keşke öyle olsaydı.

hiç olmadı."

" yok."

"Bu hiç iyi değil," diye tersliyor ve beni güldürüyor. "Hiçbir zaman iyi olmayacak."

"Nereden bilebilirdi ki?" Ben soruyorum.

"Yarın herkes öğrenecek," diyor ve ben ne demek istediğinden emin olamadan ona bakıyorum. "Birlikte olduğumuzu herkese duyuracağız."

"Brady," diye mırıldanıyorum ve eğilip beni kollarına alıyor - bir kolu kollarımın altında, diğeri dizlerimin altında. Bir adım attı ve evden çıkmadan önce çantamı almak için eğildi. Beni evine taşırken kapıyı arkamızdan çarpıyor. "Yürüyebilirdim," diye mırıldanıyorum ona, kapısı ardına kadar açık, ön merdivenlerden çıkarken.

"Bu yüzden mi topallıyordun?" diye soruyor eve girip doğruca mutfağa giderken ve beni bir tabureye oturturken. Ayağımı kaldırıyor, sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Ayağının altında dikenler var." Dönüyor ve odadan çıkıp banyoya doğru yürüyor. Ayağımı tuttum, aşağı baktım ve dört tanesinin dışarı çıktığını gördüm. Eve doğru yürürken hissettiğim acı bu olabilirdi. Elinde ilk yardım çantasıyla odaya girdi. "Kendinden memnun musun?" Çantadan cımbızı çıkarırken bana ters ters baktı. "Eğer kalman gereken yerde kalsaydın bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Bilmeni isterim ki Brady," diye tıslıyorum, ayağımdan bir tane çekip biraz daha yanmasına neden olurken, "istenmeyen misafirlere kapıyı ilk kez açmıyorum." Gözleri o kadar hızlı benimkilere dikiliyor ki nefesim kesiliyor. "Ama bu sefer çok daha fazla acıdı."

Ondan sonra tek kelime etmedi. Bunun yerine, üç dikeni çıkarıyor, lavaboya gidiyor, bir bezi ıslatıyor ve ayaklarımı temizlemek için geri geliyor. Ancak onları sildikten, temiz merhem sürdükten ve yara bantlarıyla kapattıktan sonra bana döndü.

"Ben Winston değilim," diyor. "Seni terk ettiğim için birileri asla kapıma dayanmayacak. Çünkü ben böyle bir adam değilim. Babamın yetiştirdiği adam bu değil ve" -ilk yardım çantasının fermuarını kapatıyor- "Wyatt'ın olmasını istediğim adam bu değil."

Elimi çıplak göğsüne koydum. "Dur."

"Hayır." Başını sallıyor, beni tabureden kaldırıyor ve bacaklarım açık olacak şekilde tezgâha yerleştiriyor, böylece bacaklarımın arasında durabiliyor. "Bu gece onu kapımda görmenin şokundan sonra aklıma gelen ikinci şey o oldu. Ya Wyatt burada olsaydı? Ne düşünürdü?"

"Şey, o yedi yaşında, bu yüzden bir şey düşüneceğinden emin değilim." Gözlerimin içine bakarken yanağını okşuyorum.

"Belki şimdi değil," diyor Brady, "ama hatırlayacak ve sonra sorular soracak."

"İyi haber şu ki burada değildi, yani oraya vardığımızda o köprüyü geçmek zorunda kalmayacağız."

"Çok şey yaşadığını biliyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Çok şey yaşadığını biliyorum ve son altı ay hiç de kolay geçmedi. Tüm bunlardan kurtulmasını istiyorum. Babasının bir dahaki sefere ne zaman eve geleceği konusunda endişelenmesini istemiyorum. Okula gitmesini ve futbol takımına girip giremeyeceği konusunda endişelenmesini ve başka hiçbir şey için endişelenmemesini istiyorum." O alçalıyor ve kalbim göğsümde yükseliyor çünkü bu adam çocuğuma çok aşık ve bu benim dileyebileceğim her şeyden daha fazlası. "İkinizin de benim için ne kadar önemli olduğunuzu bilmesini istiyorum. Uyandığında kendini güvende hissetmesini istiyorum. Annesinin güvende olduğunu bilerek uyanmasını istiyorum. Onu istiyorum-" Konuşmasını engellemek için parmaklarımı dudaklarına koyarak onu susturuyorum.

"Seni de sevdiğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" Gülümseyerek söylüyorum. "Sana yalan söylüyordum." Elleri bacaklarımın yanlarını ovuyor

Beni kendine daha da yaklaştırıyor ve bacaklarım beline dolanıyor. "Ben seni sevmiyorum." Yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor. "Seni gerçekten seviyorum."

BÖLÜM 35

Brady

"Ben seni gerçekten seviyorum," diyor ve elim kalçasından yanına ve boynuna doğru hareket ederek onu kendime çekiyorum.

"Öyle mi?" Dudaklarım dudaklarını, dilim de ağzını bulmadan önce gülümsedim. O lanet küvette bir saat geçirdik, sadece öpüşüyorduk, bu yüzden zaten sınırdaydım. Elimi gömleğinin altından geçirip onu üzerinden çektim ve onu tezgâhın üzerinde çıplak bıraktım. "Seni bu tezgâhın üzerinde sikmeyi kaç kez düşündüm biliyor musun?"

"Hayır." Başını sallıyor.

"Bunu sana kaç kez yapmak istedim." Ayağını tezgâhın üzerine koydum ve diğer ayağını kaldırarak onu bana açık bıraktım. Eğildim, meme ucunu ağzıma aldım, emdim ve sonra çömelip amıyla göze gelmeden önce bir sonrakine geçtim. "Tam burası." Yarığını yaladım. "Kahretsin, seni bu lanet tezgâhın üzerinde yemek için can atıyordum." Dilim klitorisini okşadı.

"Brady," diye inlerken bir elini onu tutmak için arkasına koyuyor, diğer eliyle de saçlarımı okşuyor. "Senden başka kimse yok."

"Haklısın," diye onaylıyorum, parmaklarımı içine kaydırarak. "Beni sikmekten başka kimse yok." Adada onu parmaklarken klitorisini emiyorum. Daha fazla girmek için kalçalarını yukarı kaldırırken nefes alışları kesiliyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye itiraf ediyor sonunda. "Sana içimde ihtiyacım var." Bana bakıyor. "Şimdi, lütfen."

Parmaklarımı içinden çıkarıp yalayarak temizliyorum. "Gidip prezervatif almam lazım."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye bilgi verdi.

"Altı ayı aşkın süredir kimseyle birlikte olmadım," diye onu temin ediyorum. "Birkaç hafta önce muayene oldum. Temizim ve her zaman korundum."

"Senin için sorun yoksa benim için de sorun yok," diyor ve şortumu indiriyorum, eliyle kavradığında sikim serbest kalıyor. Dillerimiz buluştuğunda ağzım onunkini buluyor ve sikimi girişine yerleştirmeden önce yarığını aşağı yukarı ovuyor. "Beni kendinin yap," diye yumuşakça ısrar ediyor. Sikimi her seferinde bir inç içine sokarken gözlerim onunkilere bakıyor. Çenem ıslaklık ve onun sıcaklığını hissetmek için gergin, aramızda hiçbir şey yok.

Ben köküne kadar içine gömülene kadar ikimiz de izliyoruz. "Sen benimsin." Dilimi ağzına sokuyorum, sikimi çekip çıkarıyorum ve tekrar içine giriyorum. "Söyle bana." Dudaklarını bırakıyorum, onu tezgahın üzerinde becerirken boynuna tutunuyorum. "Bana kime ait olduğunu söyle."

Gözlerini kapatıyor ve ben onun yakın olduğunu biliyorum. Amının sikimi boğduğunu hissedebiliyorum. "Bana kime ait olduğunu söyle." Taşaklarımdaki gerginliği hissedebiliyorum. "Söyle bana," diye tıslıyorum.

Gözlerini açıyor, elleri bana tutunmak için boynuma gidiyor. "Sen, Brady," diye inliyor, "Ben sana aidim." Bıraktı ve sikimin üzerine boşaldı. Kendimi tamamen içine yerleştiriyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum.

"Siktir, bebeğim," diye yemin ettim, boynunu öperek, "Yemin ederim, hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Sikim patlayacak sandım." Kollarını bana doladı. "Gelmeyi bırakmayacağını düşündüm."

Gülmekten kendini alamıyor ve elini saçlarda gezdiriyor. "Bence bu iyi bir şey."

"İyiden de öte bebeğim," diyorum içinden sıyrılarak. "Gidip temizlenelim ve sonra yiyecek bir şeyler alabiliriz." Onu kucağıma alıp ayaklarını yere koyuyorum ve o da bugün giydiğim tişörtü kapıp tekrar giyiyor.

"Umalım da diğer kız arkadaşlarından hiçbiri gelmesin." Şaka yaparken bana yan gözle bakıyor, yüzümdeki parıltıyı görene kadar ciddi bir ifade takınıyor ve sonra gülüyor. "Çok mu erken?"

Yanımda yürürken kıçını tokatlıyorum. "Çok erken," diyorum ona yukarı çıkarken gülerek. Ben temizlendim, o da temizledi. Aşağıya iniyoruz ve o benim ızgara peynir yapmamı izlerken ben de kıçını tekrar tezgâhın üzerine koyuyorum. Uykuya dalmadan önce bir kez daha içine giriyorum ve ikimiz de çıplak uyuyoruz.

Ne yataktan kalktığını hissediyorum, ne de de- liveries ile ayrıldığını duyuyorum. Sadece benimle birlikte yatağa girdiğinde hareket ediyorum. "Hey, bebeğim." Onu kendime yaklaştırıyorum. "Saat kaçta gitmen gerekiyor?"

"Günaydın, Brady." Yüzünü boynuma gömüyor. "Çoktan gitti ve geri geldi." Onunla kavga etmek için bir gözümü açıyorum ama ben daha tek kelime edemeden uyuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ancak birkaç saat sonra uyanıyorum.

Ben yataktan çıkmadan önce birkaç saat daha uyuyoruz, onu hâlâ uyurken bırakıyorum. Eğilip başını öpmeden önce üzerime bir kot pantolon ve bir tişört geçiriyorum. "Birazdan dönerim," diyorum. "Babamı görmeye gideceğim."

"Tamam," diye mırıldanıyor ve tekrar uykuya dalmak için yan dönüyor.

Kamyonete binip yanına gittiğimde onu mutfakta kahve doldururken buluyorum. "Bu kadar erken saatte burada ne işin var?" diye soruyor omzunun üzerinden, yüzünde bir gülümsemeyle. Bana bok atıyor olabilir ama burada olduğum için mutlu.

"Seninle konuşmam gerek," diyorum ve bana bakıyor.

"Kahve?" diye soruyor ve bir fincan bana doldururken başımı sallıyorum. "Bana kek mi getirdin?" Başımı sallarken kıkırdıyorum.

"Pislik," diye homurdanıyor ve beni daha da güldürüyor. İki bardağı da alıp arka verandaya çıkıyorum.

O oturdu, ben de oturdum ve bana baktı. "Eee?" Ellerini masanın üzerine koydu. Bebekken beni tutan ve son nefesine kadar da tutacak olan ellerini.

"Harmony'ye aşığım," diye itiraf ediyorum ona ve bir şey söylemesini beklemiyorum. Elimi kaldırdım. "Ne söyleyeceğini biliyorum."

"Öyle mi?" diye sorar. "Ne diyecektim ki?"

"Çok hızlı olduğunu. çok az tanıyorum," diye hızlıca cevap verdim. "Bunun iyi bir fikir olmadığını." Fincanımı elime aldım. "Ama onu seviyorum, Wyatt'ı da seviyorum ve fikrimi değiştirecek hiçbir şey söyleyemezsin."

"Oğlum," dedi, "sanki bu takıntıları olan sensin, başka kimse değil." Ağzım bir karış açık ona bakıyorum. "Senin adına mutluyum," diyor ve alt dudağının titrediğini görebiliyorum. "Senin adına çok mutluyum. Öleceğimden ve senin aşık olduğunu göremeyeceğimden korkuyordum. Her gece bunun için dua ettim." Gözlerindeki yaşları siliyor. "Son birkaç haftadır gözlerinde daha önce olmayan bir ışık gördüm. Annenle tanıştığımda kendi gözlerimde gördüğüm bir bakış." Hüzünlü bir şekilde gülümsüyor. "Onunla tanışmak isterim."

"Bunun sağlayabilirim," diye onu temin ederim.

"O zaman neden hâlâ orada oturuyorsun?" diye sorar. "Git getir onu." Kahve fincanını kaptığım gibi kalkıyorum. "Ve bana biraz kek getir," diye sesleniyor, ben evden çıkmadan hemen önce.

Eve döndüğümde mutfakta bir hareketlilik duyuyorum ve onu eşyalarını yerleştirirken buluyorum. Siyah yoga pantolonu ve beyaz bir tişört giymiş, saçlarını başının üstüne toplamış. "Selam," diyorum ve başını kaldırıp bana gülümsüyor.

"Hey sen." Tavayı kaldırıyor. "Nereye gittin?" "Babamı görmeye gittim," diye hatırlatıyorum ona. "Seninle tanışmak istiyor."

dedi ve başını salladı. "Şimdi."

"Ne?" Gözleri kocaman açıldı.

"Şimdi seninle tanışmak istiyor ve kekin olup olmadığını merak ediyor," diyorum ona doğru yürürken ve o bana boş boş bakıyor.

"Um," diye tereddüt ediyor gergin bir şekilde, "benimle şimdi mi buluşmak istiyor?" "Evet, gitmemiz gerekiyor."

"Ama giyinik değilim ve ona elmalı turta yapmadım," diye saçmalıyor, bir o yana bir bu yana hareket ederek.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Seninle tanışmak istiyor çünkü ona sana aşık olduğumu söyledim."

"Brady," diye tıslıyor ve ben de köşedeki rafa doğru yürüyorum, orada fazladan birkaç kekin soğumakta olduğunu görüyorum. Bir tanesini alıp bir kaba koymaya başlıyorum ki ellerimi uzaklaştırıyor. "Bunu mahvedeceksin," diye azarlıyor, bir tabak kapıyor ve keki üzerine yerleştiriyor. Sonra yan taraftaki küçük kaseyi alıyor, kalın beyaz sıvıyı karıştırıyor ve kaşığı çıkarıp kekin üzerine gezdiriyor. "Limon kreması," diyor bana. "Şimdi gidip saçımı tarayacağım ve sonra gidebiliriz."

"Tamam." Boynunu öptüm. Beş dakika sonra yoga pantolonu yerine kot pantolon giymiş bir şekilde merdivenlerden iniyordu. Çıkarken elimi onunkinin içine sokuyorum. "Wyatt bugün seni aradı mı?" Kamyona binerken soruyorum, o da başını sallıyor.

"Onu aradım ama çok meşguldü ve beni geri arayacak." Pastayı kucağına koyarak kıkırdıyor. "Onun sözleri."

Babamın evine vardığımızda arabadan indi ve bana baktı. "Brady," diye fısıldadı, "Gerçekten çok gerginim."

Elimi onunkinin içine kaydırdım. "Her yoluna girecek." Büyüdüğüm eve girerken ona . Duvarlarda asılı olan resimlere bakıyor. Durup onlara hayran hayran bakmak istediğini biliyorum ama babamla tanışması gerektiğini bildiği için benimle birlikte yürüyor.

"Selam," diyorum onu arka verandada, yarısı dolu kahve fincanıyla bulduğumda. "Sana kek getirdim." Harmony'ye bakıyorum. "Üstünde limonlu bir şey var."

Ayağa kalkıyor ve Harmony'ye gülümsüyor. "Limon kreması ile limonlu yaban mersini." Tabağı ona uzatıyor.

"Çok teşekkür ederim," diyor Harmony'den kahveyi alırken. "Brady, kadınına kahve getir," diye emrettikten sonra Harmony'nin oturması için koltuğu işaret ediyor.

" değil," diyor Harmony. "Bugün zaten iki bardak içtim."

Onunla birlikte masaya doğru yürüyorum, o da oturuyor ve ellerini kucağına koyarak babamın oturmasını bekliyor. Müdürün odasına gidecekmiş gibi görünüyor. Babam otururken, "Tanıştığımıza memnun oldum Harmony," diyor ve o da bana bakıyor.

"Sizinle tanışmak da çok güzel Bay Thatcher," diye cevap veriyor ve ben de elimi uzatıp onun elini tutuyorum. "Bunun sizin için biraz şok olduğunu biliyorum" diye söze başladı, "ve onun birlikte olacağını düşündüğünüz son kişi olduğumu biliyorum" -babam gülmemeye çalışıyor- "ama onu seviyorum."

"Görünüşe göre oğlumla pek çok ortak noktanız var," diye gözlemliyor pastayı kesip bir ısırık alırken. "İkiniz de herkesin ne düşündüğünü biliyorsunuz."

Bana baktı. "Nereden geldiğin ya da kiminle akraba olduğun gerçekten umurumda değil-" Kız bir şey söyleyecekmiş göründüğünde elini kaldırıyor. "Ya da akraba değil. Oğlumu seven kadının onu kendisi için sevmesini önemsiyorum, başka bir şey için değil. Onu mutlu edecek ve aynı zamanda biraz da taşaklarını patlatacak." Ona gülümsüyor. "Bu sırayla değil, ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Evet," diye onaylıyor ve tam başka bir şey söyleyecekken telefonu çalıyor. Cebinden çıkarıyor ve gözleri benimkilere kayıyor. "Ben Ryleigh." Telefonu kulağına götürüyor ve gözlerinin büyüdüğünü görüyorum. "Tamam, kulağa hoş geliyor." Telefonu kapatıyor ve bana bakıyor. "Mahkeme iki hafta içinde." Babama bakıyor. "Bunun için üzgünüm. Onu elimden geldiğince mutlu etmeyi planlıyorum..." Kıkırdıyor. "Ortada." Onu öpmek için eğildim ve masada babamla birlikte, sessizce benim adıma mutlu olduğunu söylerken bakışlarımızı paylaştık.

BÖLÜM 36

Uyum

İki Hafta Sonra

("Hazır mısın?") Brady banyodan çıkarken bana soruyor ve tek yapabildiğim ona aval aval bakmak oluyor. Siyah elbise pantolonu giyiyor.

ve kömür rengi düğmeli bir gömlek giyiyor ve yemin ederim ağzımın suyu akıyor. Onu işe giderken kot pantolonla gördüm, ki bu en üst seviye. Sonra onu ata binerken kot pantolonla gördüm, bu da dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu. Şimdi bu, bu görünüm her yerimin karıncalanmasına neden oluyor. Meme uçlarım sıkılmak için can atıyor ve vajinam giydiğim eteği yukarı çekip beni duvara ya da üzerine oturmamı istiyor - ikisi de iyi.

"Güzel görünüyorsun." Eğilip boynumu öperek ona bakışımı görmezden gelmeye çalışıyor"Gitmeliyiz," diye mırıldanıyor, "o lanet eteği üzerinden yırtıp atmadan ve seni sadece giydiğini gördüğüm o kalçalarla becermeden önce." Dışarı çıkmadan önce dudaklarıma parlatıcı sürdüğüm ve tek topuklu ayakkabımı giydiğim için dudaklarımı öpüyor.

Dudaklarındaki parlatıcıyı silmek için elimi kaldırıyorum. "Gerçekten iyi görünüyorsun," diyorum ona. "Gerçekten çok iyi."

"Evet." Bana göz kırpıyor. "Bana ne kadar iyi göründüğümü göstermek ister misin?"

"Hayır." Başımı sallıyorum ve yanaklarıma gelen pembeliği hissetmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Gitmek zorundayız."

Elini benimkinin içine soktu. "Peki, o zaman bu gece bana gösterebilirsin." Beni odasından çıkardı ve merdivenlerden inerek ön kapıya doğru yürüdük. Geçtiğimiz iki hafta biraz ferahlatıcı oldu. Sanırım artık herkes birlikte olduğumuzu biliyor, çünkü Brady bardayken her fırsatta beni öpmeyi ihmal etmiyor. Bunun beni rahatsız edeceğini ve kendimi mahcup hissedeceğimi düşünmüştüm ama onu sevdiğim gerçeğiyle yüzleştim ve biliyorum ki, ayakkabılar tersine dönseydi, beni onunla kimin gördüğü umurumda olmazdı. Winston'dan hiç söz edilmedi, ki bu bir lütuf. Wyatt gelişiyor, gelişiyor derken, gelişiyor demek istiyorum. Sadece Brady'nin onu okula götürmesini istiyor ki futbol konuşabilsinler ve ben araya girmeyeyim. Tüm hafta sonunu Charlie ve Autumn'la nasıl geçirdiğine hiç girmeyelim, sanki bunu hayatı boyunca yapıyormuş gibi. Hatta şu anda mahkeme bitene kadar Emmett ile birlikte orada. Onlarla ve Wyatt'a sırılsıklam aşık olan ve yapmak istediği her şeyde yanında olmasını sağlayan Bay Thatcher ile Pazar akşam yemekleri bile yedik. Hatta bir gün okuldan sonra gelip Wyatt'ı balığa bile götürdü. Sonra Bay Thatcher biz bardan dönene kadar onunla kaldı. Brady tabii ki onu eve kadar takip etti çünkü o böyle bir adam.

"Ryleigh bizimle orada buluşacak," diyorum çantamı kaptığım gibi. ona. "Kusacakmışım gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum ön kapıdan çıkarken.

Benim için arabanın kapısını açtı. "Bu iş sende. Ne olursa olsun, bir yolunu bulacağız." Gözlerim o kadar kurudu ki acıyor. "Geç kalmadan bin arabaya."

Kemerimi bağlarken ve elimi kucağıma koyarken hiçbir şey söylemeden başımı sallıyorum, o da bizi arabaya götürürken kucağına çekiyor.

Adliye.

Park ediyoruz ve elini sırtımın alt kısmına koyup beni içeri götürmeden önce bir an etrafıma bakıyorum. Ryleigh tarafından karşılanmayı bekliyordum. Beni karşılamasını beklemediğim kişi ise neredeyse oğlu gibi giyinmiş Bay Thatcher ve yanında bana gülümseyen Autumn. Charlie onun arkasında, yüzü taş gibi ve biliyorum ki sadece Autumn için endişeleniyor ama Winston'dan da nefret ediyor.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum ve kendi aptal soruma başımı sallıyorum.

"Burada olmayacağımızı düşünmediniz değil mi?" Bay Thatcher kolunu Autumn'a dolayarak soruyor. "Ama bana kek getirdin mi?" Bana gülümseyerek beni güldürüyor ve gözümün kenarından bir damla yaş kaçıyor.

"Hayır, ama bu sabah havuçlu tarçınlı kek yaptım, üzerine de krem peynirli krema sürdüm." Ona gülümsedim.

"Benimkini." Autumn elini kaldırır.

"Tamam, hazır mısın?" Ryleigh soruyor. Kapı açılıyor ve Casey, Ryleigh'in amcaları Matthew ve Max ile içeri girdiğinde tekrar şok olarak başımı çeviriyorum. Üçü de kravatsız takım elbise giymiş, *Magic Mike* dansçılarına benziyorlar ama aynı zamanda yıldızların güvenlik görevlisi gibiler. "Oraya gitmeliyiz." Başıyla işaret ediyor. Sanki Disneyland'e gidiyormuşuz da mahkemede kayınvalidemle karşı karşıya gelmiyormuşuz gibi neşeli bir sesle, "Bunun için çok heyecanlıyım," diyor.

Onunla yan yana yürüyorum. Diğer herkes beni takip ediyor, hatta şok olduğumu bile söylüyorlar. Mahkemeye çıktığımız diğer zamanlarda hep ben yalnızdım ve şimdi benim tarafım dolu. Koridordan odanın önüne doğru yürüyoruz, yargıç kürsüsünün önünde duran soldaki masaya geçiyoruz. Sağ taraftaki masa hâlâ boş çünkü Cartwright'ların bir girişe ihtiyacı var.

Ryleigh çantasından eşyalarını çıkarıp her şeyi istediği gibi yerleştirirken ben sandalyeye oturuyorum. Kapının açıldığını duyduğumuzda bacağım sinirden bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Her ne kadar kendime bakmayacağımı söylesem de bakıyorum ve avukatlarının haki pantolon, beyaz gömlek ve yemek ceketiyle golf oynamaya gider gibi giyinmiş Winston'la birlikte içeri girdiğini görüyorum. Alaycı bakışları, babasıyla Charlie'nin arasında duran Brady'nin üzerine düşüyor, sanırım bunu planlamışlardı. Brady tavana bakıyor ve çenesinin gerildiğini ve ellerinin yumruk olup bacaklarına gittiğini görebiliyorum.

Winston avukatıyla birlikte masalarında oturur, anne babası da arkasındadır. İkisi de sanki ayakta duracak bir ayakları varmış gibi oturuyor. Mübaşir hepimize yargıç için ayağa kalkmamızı söylediğinde kendi masama bakıyorum. İçeri girdiğinden beri Winston'a ters ters bakmasına rağmen ona hak ettiği zamanı vermeyen Ryleigh'nin yanında duruyorum. Yargıç, kısa kahverengi saçlarına mükemmel bir şekil vermiş, siyah cübbesini giymiş, yakası beyaz dantelle süslenmiş bir halde dışarı çıkıyor ve mübaşirine başıyla selam vererek kürsüsüne doğru yürüyor.

Yargıç, "Oturabilirsiniz," diyerek yerine oturdu ve önündeki dosyaya baktı. "Bu dava Cartwright'a karşı Cartwright davasıdır."

"Benim adım bu," diye mırıldandı Winston. "O Cartwright değil." Yargıç devam etmeden önce kâğıtlarından başını kaldırıp ona baktı.

"Velayet ve nafaka davasında," diye yüksek sesle okur. Winston sandalyesinde arkasına yaslanıp ceketini ayarlarken, sanki bir mahkemede oturmuyormuş gibi, "Çocuk nafakası," mırıldanır. Pazar günü bir aile yemeğinde.

"Bay Cartwright," dedi yargıç onun adını söyleyerek. "İlk kez sıra dışı konuştuğunuzda görmezden geldim; sıra dışı konuşmanıza müsamaha göstermeyeceğim." Avukata bakar. "Onu zapt edin yoksa sizi mahkemeye saygısızlıktan suçlu bulacağım."

Avukat başını sallıyor ve eğilip Winston'a bir şeyler fısıldıyor, sonra da tabii ki omzunun üzerinden Cartwright'lara bakıyor. İşini yaptığı için ona bir ödül vermelerini bekliyorum. Başımı diğer tarafa çevirirken gözlerimi deviriyorum. "Bayan Richards," diye sesleniyor yargıç, "açabilirsiniz."

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç." Ayağa kalktı ve yargıca gülümsedi. "Müvekkilim evliliğinin sona erdirilmesi ve Wyatt Cartwright'ın velayetini almak için daha önce dört kez mahkemeye çıktı. Gözetimli ziyaretle birlikte tam velayet istiyoruz," diyor ve Cartwright'ların bana yönelttiği nefretten yüzümün ısındığını hissedebiliyorum, "nafaka ve çocuk desteğiyle birlikte."

"Sayın Yargıç." Winston'ın avukatı sandalyesinden fırladı.

"Çocuğun ondan olup olmadığını bile bilmiyoruz," diye karşılık veriyor. Ellerimi masanın üzerine koydum ve neredeyse yerimden fırlayacaktım.

"O çocuk benim değil," diye hırladı Winston. "Onun için üzüldüm ve çocuğu sahiplendim." Yemin ederim, arkamdan gelen hırıltılarla birlikte soluk seslerini de duyabiliyorum.

Başım öne eğildi. Asla, ama asla, milyon yıl geçse de bunu yapacağını düşünmemiştim. Yani, sanırım bunu tahmin etmeliydim. "Sayın Yargıç." Ryleigh gülüyor. "Bay Cartwright Wyatt'ın babası olduğunu kanıtlamak için DNA testi yaptırmamızı istiyorsa, bunu seve seve yaparız." Ona doğru bakar. "Bu sadece herkesin zamanını boşa harcamak olur."

Yargıç Winston'a bakar. "Bay Cartwright," der, "kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben sabırlı bir kadın değilim. Sorumluluklarını yerine getirmeyen babalara karşı da sabrım yok." Masasındaki kaleme vuruyor. "Ama bana bunun senin çocuğun olmadığını söylersen, ben de babalık testi yaptırırsam ve sonuç senin çocuğun olduğunu gösterirse ve sen de herkesin zamanını boşa harcarsan, hiç mutlu olmayacağım."

Winston'ın avukatı, "Sayın Yargıç," dedi, "müvekkilimle bir görüşme yapabilir miyim?"

Yargıç ona bakar. "Bay Belfast, kayıtlarıma göre müvekkilinizle konuşmak için altı ayınız vardı ve şimdi bir dakikaya daha ihtiyacınız var." Bay Belfast omzunun üzerinden bakarken ve eşit bakışlarla karşılaşırken çenesi kırılacakmış gibi görünürken başını sallar. "Beş dakika ara," diye sesleniyor, "ve not edin, bu alacağınız son ara. Bu iş yeterince uzadı." Mübaşir ayağa kalkmamızı söylerken tokmağını kaldırıyor ve geri indiriyor.

Gözyaşlarım dökülürken tek yapabildiğim masaya bakmak oluyor ve bana bunu yapmalarından nefret ediyorum. Onlar için gözyaşı döktüğümü görmelerinden nefret ediyorum çünkü bunu hak etmiyorlar. Beni istememeleri bir şey, ama Wyatt'ın onun olmadığını söylemesi bir şey. Kalbim oğlum için acıyor, çünkü bunu hak etmiyor. Brady'nin ailesine omzumun üzerinden bile bakamıyorum. Yargıç odasına girer girmez kendimi dönmüş hissediyorum ve kolları bana sarılıyor. "O lanet olası bir salak," diye fısıldıyor ve tek yapabildiğim kollarımı ona dolamak ve kollarında kalmak. Yüzümü döndüğümde Bay Belfast'ın Bay ve Bayan Cartwright'la konuştuğunu görüyorum; Winston ellerini kalçalarına dayamış dururken, Belfast'ın yüzü patlayacakmış gibi görünüyor. Tek yapabildiğim, onların önünde dağılmamaya çalışmak. "Her şey yoluna girecek," diye bana güvence veriyor, ben de ona bakıyorum, "ne olursa olsun."

"Tamam, Brady," diye cevap veriyorum kapı açıldığında ve mübaşirin konuştuğunu duyduğumda. Arkamı Ryleigh'in yanında dururken ona "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Rock and roll'a hazırım." Bana bakıp göz kırpıyor. "Biz hallederiz."

37. BÖLÜM

Brady

(Yargıç tekrar içeri girip sandalyesini çeker ve gözleri Bay Belfast'a kayar. "Peki ne olacak Bay Belfast? Siz mi çocuğun kendisinden olmadığını iddia etmeye devam etmesini mi istiyorsun?"

"Sayın Yargıç," diye söze başladı Bay Belfast, "müvekkilim tüm bu yaşananlardan dolayı çok duygusal. Oğlunu görmeye çalışıyor ve her köşede engelleniyor." Avukattan Winston'a bakıyorum ve ellerim yumruk oluyor. Bir dakikam bile olsa ona neler yapardım. Tavana bakıyorum, babamın bana söylediği gibi ona kadar sayıyorum, belki sakinleşirim diye, ama bu beni daha da öfkelendiriyor.

"Sayın Yargıç," diye karşı çıkıyor Ryleigh, "Bay Cartwright oğlunu en son iki hafta önce görmeye çalışmış, o zaman da sarhoş olarak gelmiş ve olay yerinde tutuklanmış."

Bay Belfast, "Perişan haldeydi," diye hemen karşılık verince yargıç elini kaldırdı, "ama babalığa itiraz etmeyecek."

"Tamam, her seferinde bir adım atarak ilerleyeceğiz." Onlara başka bir şey söyleme şansı vermiyor. "Şimdi, çocuk nafakası ve nafaka için makul ve alışılmış bir miktar üzerinde anlaşmaya varmamız gerekiyor."

Winston, "Bu kadın hayatımı mahvediyor," diye sessizce tıslar. "Yargıç neden bir kadın?"

Gözlerim kahverengi sandalyesinde arkasına yaslanmış olan yargıca kayıyor. "Bir sorun mu var Bay Cartwright?" Gözleri artık kısılmıştı.

Bay Belfast, Winston adına, "Hayır, Sayın Yargıç," diye cevap verdi.

"Çünkü az önce cinsiyetimi sorguladığını duymadım." Winston'a bakar, o da bir aptal gibi ona bakmaktadır. "Bunu duymadığıma eminim." Winston'ın yüzü kıpkırmızı olur, çünkü biri ona haddini bildirmekle kalmamış, bunu yapan da bir kadındır.

"Hayır, Sayın Yargıç," diye yanıtlıyor dişlerini sıkarak.

Casey'nin sandalyesinde arkasına yaslandığını ve gülümsemesini gizlemeye çalıştığını görüyorum. Bu davaya neden kadın olan yeni bir yargıcın atandığını çok iyi biliyorum. Çünkü biraz araştırma yaptı ve Winston'ın ailesi ile ilk yargıç arasında olası bir rüşvet ilişkisi olduğu doğrulandı. Ryleigh ortalığı karıştırınca yargıç davadan çekildi.

"Bay Cartwright'ın vergi ," diyor yargıç, kağıtlarına bakarak, "Bay Cartwright geçen yıl yedi yüz elli bin dolar kazandığını iddia ediyor." Harmony'nin nefesi kesiliyor, ona bakıyorum ve ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Burada maaş çekiyle yaşıyor, gecenin bir yarısı bir şeylerin parasını çıkarmak için kek pişiriyor ve bu orospu çocuğu para içinde yüzüyor.

"Sayın Yargıç," diye yanıtlıyor Bay Belfast, "o geçen yıldı. Görevi değiştiği için bu yıl maaşı azaldı."

Yargıç ona bakar. "Bay Belfast." Ona gülümsüyor. "Cartwright İnşaat'ın sahibi olduğunu tahmin ettiğim ailesinin çocuklarının rütbesini düşürdüğünü ve maaşını elinden aldığını mı söyleyeceksiniz?" Tüm bunların aptallığına gülüyor. "Mantıklı gelmiyorsa, doğru olmadığı ." Başını sallıyor. "Şimdi başlayalım

Bir şeyler yazıyor," dedikten sonra Ryleigh'e baktı. "Bayan Cartwright'ın yılda yüz elli yedi bin dolar almasının adil olduğuna inanıyorum." Winston'ın yanından homurdanmalar gelse bile başını kaldırıp bakmaz bile. "Ve bunu her yıl yapacağımızdan emin olacağım."

Bay Belfast, "Sayın Yargıç," demeye çalıştı ama sonra .

"Şimdi, birlikte birkaç mülkleri olduğunu görüyorum." Yargıç kağıtları karıştırır.

Bay Belfast, "Hepsi evlenmeden önce satın alındı," diye yalanlıyor.

"Bay Belfast," dedi yargıç, "bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz." Dirseklerini masaya dayayarak kalemini bıraktı. "Bu dava açık ve kapalı ve siz bile bunu biliyorsunuz." Başını iki yana sallıyor. "Benimle o konuya girme."

Winston sonunda, "Başka bir yargıç istiyorum," diye çıkışır ve sandalyesi geriye fırlayarak ayağa kalkar. "Kim-"

Yargıç ona "Kim, ne?" diye sorar.

"Gerçekten ne hakkında konuştuğunu bilen biri." Kollarını havaya kaldırıyor, bir çocuk gibi öfke nöbeti geçiriyor.

"Bay Cartwright, oturun!" diye çıkıştı ona, gözlüklerini çıkararak. "Neden bir avukat tuttuğunuzdan bile emin değilim, çünkü yanınızda oturan kendi avukatınızı hiçe saymaya devam ediyorsunuz ve sürekli olarak bu davayı bölüyorsunuz. Ancak, bir avukat gibi davranmaya kararlı olduğunuza göre, size medeni usul kuralları hakkında kısa bir açıklama yapmama izin verin. Sizin dünyanızda, size hizmet edilmesine alışkın olduğunuzu biliyorum ve hayır denmesine alışkın olmadığınız çok açık." Winston'ın yüzü öylesine kızarır ki, neredeyse kafası patlamadan hemen önce yüzü kıpkırmızı olan ve kulaklarından çıkan buharı görebildiğiniz çizgi film karakterleri gibi olur.

"Ancak, hukuk dünyasında ve benim mahkeme salonumda, ayağa kalkıp yeni bir yargıç talep ed. İşler bu şekilde yürümez. Bu nedenle, başka bir yargıç bulamayacaksınız. Size bir şey kanıtlamak zorunda olduğumdan değil, ama son elli genç yıldır yargıçlık yapıyorum ve kararlarım adil, tarafsız ve önyargısız oldu. Tekrar ediyorum, buraya gelip buranın sizin mahkeme salonunuz olduğunu düşünmeyin" -sesi aynı tonda kalmaya devam ediyor- "çünkü değil, burası benim. Büyükannemin dediği gibi, 'Senin müziğinle dans etmiyorum. Şimdi"-gözlüğünü kaldırıyor-"bu ikinci ihtar ve bir ihtar daha alırsanız, sadece sizi mahkemeye saygısızlıktan tutuklamakla kalmayacağım, ki bugün hafta sonu, aynı zamanda size beş bin dolar para cezası vereceğim ve bu paranın bir kadın sığınma evine bağışlandığından emin olacağım." Sırıtıyor. "Tüm hafta sonu boyunca nezarette kalmanı hiç istemem. Devam edelim mi yoksa daha sonra benimle tartışabilmek için hukuk fakültesine gitmeyi mi düşünüyorsun?"

Adam ona bakıyor ve kadının kaşları kalkıyor, bir şey söylemesini bekliyor. "Evet," diye tıslıyor.

Babama bakıyorum, yargıç rakamları falan gözden geçirirken sırıtıyor gibi görünüyor. Evin yarısını ya da değeri neyse onu ve mülklerin bir kısmını alıyor. Şöyle diyelim, barda çalışmasına gerek kalmayacak.

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak çocuğun velayeti kısmını bekliyorum. "Bay Cartwright," diye sesleniyor yargıç ona, "karınız sizi sekiz ay önce terk etti." Ona bir soru sorup sormadığını bilmiyorum ama sadece ona bakıyor. "Bu iki yüz kırk üç gün eder ve tüm bu günler içinde oğlunuzu iki kez gördünüz." Kadın ona bakar. "Harmony Cartwright, Wyatt'ın birincil velayetini elinde tutacak ve her ayın ikinci Pazar günü mahkeme tarafından atanan gözetimli ziyaretler yapacak. Bunu altı ay sonra tekrar gözden geçirebiliriz. Ayrıca avukat ücretleri de Bay Cartwright tarafından ödenecek."

Bay Belfast bir içkiye ihtiyacı varmış gibi görünüyor ve Bay Cartwright ayağa kalkıp mahkeme salonunu hışımla terk ediyor. Yargıç tokmağını kaldırıp davanın bittiğini ilan ederken gözlerini bile kırpmadı. Başımı öne eğmiştim ama Harmony ayağa kalkıp ona sarılan Ryleigh'e bakınca gerginlik vücudumu terk etti.

Ona gülümsüyor ve Winston'ın sesi yükseliyor. "Beni temizleyiciye götürdü ve senin tek yaptığın orada öylece oturup almasına izin vermek oldu."

"Ne yapmamı isterdiniz?" Bay Belfast karşılık verir.

Winston, "Senin lanet olası işin," tıslıyor ve ben sadece gülen Casey'ye dönüp bakıyorum.

Harmony'nin Ryleigh'nin yanından geçtiğini görüyorum ve sandalyemden kalkıyorum. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diyor Winston', "Ryleigh bu kanıtı yargıçla başı derde girmeden son dakikada sunamadı çünkü avukatınızın aksine" -şu anda ellerini her daim kırlaşmış saçlarının arasında gezdiren Bay Belfast'a bakıyor- "o etnik kökenli. Ama iki babalık testi yaptırdım ve Wyatt sizin oğlunuz. Eğer bana inanmıyorsan, annenin oturma odasında bulunan o saçma tapınaktaki saç fırçasından onun saçlarından biraz al ve kendi DNA testini yaptır. Yüzde doksan dokuz nokta dokuz eşleşme çıkacağına eminim." Ryleigh ve Casey dışında etraftaki herkes gibi benim de ağzım açık kalıyor.

"Sen-" Avukat elini masaya vurduğunda durur. "Aptallık etme," diye hırlar, "tanıkların olduğu bir mahkemedesin." Winston, "Umurumda değil," diye tısladı ona.

"Komik," diyor Harmony, "ben de öyle. Sonunda senden kurtuldum." Dönüyor ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru geliyor. Yeterince yaklaştığında kolumu beline doluyorum. "Duydun mu?" diye soruyor ellerini göğsüme koyarak. "Velayeti aldım."

"Ve bir gemi dolusu para." Dudaklarından öperim.

"Bu umurumda bile değil," diye karşılık veriyor. "Şimdi gidip onu yakalayalım."

"Evimde kutlama var," diye duyurdu babam. "Sen pastayı al, biz de Wyatt'ı almaya gidelim."

Ryleigh yanımıza geldiğinde hepimiz gülüyoruz. "Ben çıkıyorum," diyor. "Bu çok eğlenceliydi."

"Ryleigh," diye yanıtlıyor Harmony, "her şey için çok ama çok teşekkür ederim. Sen olmasaydın bunu yapamazdım, biliyorum." Ona sarılır.

Ryleigh, Matthew ve Max'e bakarak, "Yakında ziyarete gelirsiniz ve onu hokey maçına götürürüz," diye öneriyor ve üçü dışarı çıkarken ona gülümsüyorlar.

"Tamam, dinleyin, kimseyi aceleye getirmek istemiyorum," diye araya giriyor Autumn, "ama bebeğimin yemeğe ihtiyacı var."

İki saat sonra arka bahçenin ortasında Wyatt ve ben birbirimize top atıyoruz. "Peki şimdi ne olacak?" diye soruyor sonunda ve o annesine bakarken ben de ona bakıyorum.

"Diğer eve geri mi taşınacağız?" Elimdeki top havada durdu.

"Brady'nin evini geri alma zamanı geldi, sence de öyle değil mi?" Harmony cevap veriyor ve bana bakmaktan kaçınıyor. Wyatt da bir şey söylemiyor. Harmony ayağa kalkana kadar topu bana veriyor. "Vardiyam için hazırlanmalıyım."

"Seni ," diyorum ona, bana bakıyor, "ve kendimi." "Bunu neden yaptın?"

"Birincisi, mahkemeye gidiyordun, ikincisi de" -topu Wyatt'a atıyorum- "belki kafan orada olmaz diye düşünüyordum."

"Charlie'ye geri dönebilir miyim?" Wyatt sorar.

"Hayır," diye tersledi Harmony, "Ben çalışmıyorum, sen evde kal, sonra belki yarın gelirsin."

Wyatt önce bana sonra da annesine bakarken topu bana geri atıyor. "Sen ve annem erkek ve kız arkadaş mısınız?" Bembeyaz kesilen Harmony'ye bakıyorum.

"Evet," diyorum ve vakit kaybetmeden topu ona atıyorum.

"Evet, sizi sürekli öpüşürken gördüğüm için ben de öyle düşünmüştüm." Topu yakaladı ve bana geri attı.

Harmony, "Her zaman yapmıyoruz," diye söylendi.

"Bu senin için sorun olur mu?" Topu elimde tutarak ona soruyorum.

"Annemi mutlu ediyorsun," diyor ve ben de başımı sallıyorum, "ve senin yanında hiç korkmuyor." Harmony'nin elini karnına götürdüğünü görüyorum. "Yani benim için sorun yok, ayrıca bana hiç bağırmıyorsun ya da aptal ve salak demiyorsun." Omuz silkiyor. "Yani evet, benim için sorun yok."

"Teşekkür ederim," diyorum ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor, "bu kadar uzun süre onunla ilgilendiğin için." Başını sallıyor. "Şimdi ikinize de ben bakacağım."

"Harika," diyor ve sanki şu anda derin ve anlamlı bir konuşma yapmamışız gibi topu bana atıyor.

"Harika," diye tekrarlıyorum ve derin bir nefes alan Harmony'ye bakıyorum.

Yemekten hemen önce çıkıyoruz ama eve vardığımızda herkes hâlâ tok. Kapıdan girer girmez Harmony Wyatt'a "Duş al," diye talimat veriyor, "hiçbir şeye dokunmadan hemen şimdi."

Wyatt ona bir şey söylemiyor bile. Onun yerine merdivenlerden yukarı doğru yürür. "Diğer eve ne zaman döneceğiz?"

Harmony, "Muhtemelen yarın," diye cevap veriyor ve ben de kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Wyatt başı öne eğik bir şekilde merdivenlerden çıkıyor. Mutfağa doğru yürüyerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ve uzun zamandır ilk kez viskimi alıyorum.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor usulca, elleri önünde öylece dururken.

"Evet, bir sorun var." Bir yudum aldıktan sonra şişeyi yere bırakıyorum. "Bu evden çıkmayacaksın," diye ilan ediyorum bir daha alırken.

"Brady." Bir adım öne çıkıyor.

"Bu lanet evden çıkmayacaksın." Ada tezgâhının etrafında dolaşıyorum. "Çünkü artık içinde olduğuna göre, bu evi tam da bu yüzden inşa ettim." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Senin için ve Wyatt için. O zamanlar bunun farkında bile değildim ama şimdi"-ellerimi kalçalarına koyup onu kendime çekiyorum-"ikiniz de buradayken, her şeyin sizin için olduğunu görüyorum." Ellerini göğsüme koyuyor. "Benimle kalır mısın?" Bir elimle boynunu tutuyorum. "Yanıma taşın."

"Ama..."

"Benimle bir hayat kur." Gözlerini kırpıştırıyor ve yanağından bir damla yaş süzülüyor. "Sen, ben, Wyatt, birbirimizle bir hayat kuralım."

"Gitmek istemiyorum." İkimiz de dönüyoruz ve Wyatt'ın gözlerinde kendi yaşlarıyla orada olduğunu görüyoruz. "Eski eve geri dönmek istemiyorum. Ondan önceki eve de gitmek istemiyorum. Burada kalmak istiyorum."

"Wyatt." Ona bakmak için döner.

Cesur olmaya çalışarak, "Burada Brady ile kalmak istiyorum," diyor.

"Buraya gel dostum," diye kolumu uzatarak onu teşvik ediyorum. Gelmek istemiyor ama yine de geliyor. "Her şey . Her şey yoluna girecek." Onu kollarıma alıyorum ve başını karnıma bana sarılıyor.

Harmony'ye bakıyorum. "Tamam," diyor usulca, "kalacağız."

"İyi ki kalmayı kabul etmişsin." Onu tutup kendime çektim ve kulağına fısıldadım: "Çünkü sen kabul edene kadar seni yatağıma kelepçeleyecektim." Bana bakıyor ve yanaklarının pembeleştiğini görüyorum. "Bunu istiyor musun?"

"Ne istiyor?" Wyatt soruyor, ben de ona bakıyorum.

Harmony onun daha fazla soru sormasını engellemeye çalışarak, "Kek," diye üstünü örtüyor.

"Tanrım, artık pasta yok," diyor Wyatt. " ben."

"Tamam, duş al," diye hatırlatıyorum ona, "sonra da yarın yatak odasını yeniden dekore ederiz."

Başını sallıyor ve odadan koşarak çıkıyor, biraz önce başını sallayarak yürüdüğü halinden çok daha iyi. "Yani"-onu kendime çektim- "kelepçe mi?" Orada, mutfağımın ortasında, onun gitme fikri kafamızın üzerinde asılı olmadan onu öpüyorum. Eski sevgilisinin ortaya çıkma fikri olmadan. Bu evden asla ayrılmayacağını bilerek öpüyorum onu. Bu evde eninde sonunda karı koca olacağız ve çocuklarımız burada büyüyecek. İlk adımlarını atacakları, ilk taklalarını atacakları, sonsuza dek yaşayacağımız yer.

Sonsöz

HARMONY

Yedi ay sonra

(Sokaktan fırına doğru döndüğümde, sabah yürüyüşüne çıkmaya hazırlanan birkaç insan görüyorum. Baktım ve gördüm ki sadece Sabah 7:00 oldu. Güneş gökyüzünde parlıyor ve bahar havasını hissedip çiçeklerin açmaya başladığını koklayabiliyorsunuz.

Fırının önüne yanaşıp kamyoneti park ettim ve dışarı çıktım. Beş ay öncesinden çok farklıydı, kimse kekleri yapanın ben olduğumu bilmesin diye sabahın köründe arkadan dolanırdım. Ama mahkeme kararı kasabada dolaşmaya başladığı anda Bayan Maddie artık yalan söylemediğini söyledi. "Siktir et onları. Ortaya çıkıp saklanmandan bıktım. Yarın saat 7'de açılışa geleceksin, o kadar." Ertesi gün saat yedide geldim.

Dedikoduların artması için pastaları teslim ettiğimi gören bir kişi yetti. Bu da eski kayınvalidemin fırına girip Bayan Maddie'ye benim ürünlerimi satmaması için baskı yapmasıyla sonuçlandı. Ama rakamlar oradaydı ve kadın onlardan para kazanıyordu, bu yüzden kibarca ona bir şey satın almayacaksa dükkânından çıkmasını söyledi. Konuşmalardan

ve bunu ona ödetmeye yemin etti. Şimdiye kadar tehditlerine kulak asmadı çünkü keklerim her zamankinden daha hızlı tükeniyor. Artık daha fazla pişirme malzemesi alabildiğim için normalde yaptığımın iki katını yapıyorum. Onlar da gün sonuna kadar tükeniyordu. Barın bir sürü satın alması ve tatlı menüsüne koyması da yardımcı oldu. Brady ile bunu yapmamasını konuşmuştuk. Ama sonunda haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Yapılacak iyi bir şeydi. Hatta önümüzdeki altı ay boyunca gibi görünen günlük turlar için en yeni karışımlarla bir tatlı eşleştirmesi yapmak üzere birlikte çalışıyorduk. Görünüşe göre şehirdeyken yapılacak şey bu.

Kamyonun anahtarlarını bir arka cebime sokarken telefonumu diğerine koyuyorum ve kamyonun yan tarafına doğru yürüyüp kapıyı açıyorum, ilk kutuyu alıp fırına doğru yürüyorum. Kapıya geldim ve kapıyı açmak için kutuyu kalçama sıkıştırmak zorunda kaldım. Üstteki zil çalıyor ve Bayan Maddie'nin arka taraftan çıkmasını bekliyorum. Tezgâha doğru yürüyorum, kutuyu üzerine koyuyorum ve onun gelmesini bekliyorum. Gelmesi uzun sürüyor ve tezgahın üzerinden arkaya doğru baktığımda başka birinin çıktığını görüyorum. "Merhaba," diyorum yeni yüze.

"Hey," diye cevap veriyor. Yüzü bembeyaz, gözleri ve burnu ağlamış gibi kıpkırmızı.

"Sen iyi misin?" Ben soruyorum, o bir bana bir kutuya bakıyor.

"Sen Harmony olmalısın, kekleri pişiren kız" diyor.

Ona az önce sorduğum soruyu tamamen görmezden

gelerek. "Öyleyim." Ona başımı salladım.

"Ben Everleigh," diyor adını, "Bayan Maddie'nin kızı." Ağzım neredeyse bir gülümsemeye dönüşüyor, ta ki gözlerindeki yaşları görene ve kalbim kadar. "Dün gece kalp krizi geçirdi." Benim

Nefesimi kesmek için elimi ağzıma götürdüm. "Neyse ki, olay olduğunda onunla telefondaydım ve komşusundan yardım almasını sağlayabildim, sonra da ambulans tam zamanında geldi."

"Aman Tanrım." Kendi gözyaşlarımın yüzümden aşağı yuvarlandığını hissediyorum. "O iyi mi?"

"Bu sabah hastaneden ayrıldığımda dinleniyordu," paylaşıyor. "Doktor ayağa kalkmaması ve dinlenmesi gerektiğini söyledi." Yıkılmamaya çalışıyor. "Ama inatçıdır, o yüzden burada kalıp ona göz kulak olmayacaksam..." Başını sallıyor. "Önümüzdeki kısa süre için buradayım."

"Sizin için yapabileceğim bir şey varsa," diye teklif ediyorum, o da başını sallıyor. "Kamyonda bir tane daha var" diyorum, başını sallıyor, tezgâhtan kekleri alıp dükkânın arkasına doğru yürüyor ve bana başka bir şey söylemiyor. Bunu diğer kutuyu almak için bir ipucu olarak kabul ederek hızla kamyona koştum ve diğer kekleri aldım.

Kapıyı açtığımda Everleigh'in kutuyu almak için geri geldiğini görüyorum. "Numaram sende var mı?" diye soruyorum ve bana bakıyor. "Eğer numaramı almak istersen, bir şeye ihtiyacın olduğunda bana haber verebilirsin."

Telefonunu çıkardı. Ona numaramı verdim ve bana hemen bir mesaj gönderdi.

561-334-7829: Ben Everleigh.

Numarasını ismiyle birlikte kaydederken, "Teslimatlarla ilgili bana ulaşmanız gerekirse diye bu benim numaram," diyor. "Onu ne zaman hastaneden çıkaracaklarını biliyor musun?" I diye sorar ve derin bir nefes alır.

"Kelepçe getirip onu yatağa kelepçelemem gerekebilir" mırıldanıyor ve haksız da değil. Bayan Maddie tanıdığım en çalışkan kadınlardan biri. Üç yüz altmış dört saat çalışıyor.

Yılda bir gün, sadece Noel'de izin yapıyor. Hiçbir gün izin kullanmıyor ve en fazla Pazar günü yarım gün izin kullanıyor, ancak yardımcı olması için birkaç kişiyi işe alıyor. "Doktorların söylediğine göre, bugünkü testlerin sonuçlarına bağlı olarak, beş güne kadar uzayabilir."

Başımı salladım. Kapının zili ona "İşine dönmene izin vereceğim," diyorum. "Yarın görüşürüz." Yoldan çekilirken bana sadece başını sallıyor. Kapı açılıyor ve iki kişi daha içeri giriyor.

Kamyona doğru ilerlerken eve geldiğimde Brady'nin Wyatt'ı bıraktıktan sonra çoktan dönmüş olduğunu görüyorum. Ayrılmadan önce ondan bir öpücük alıyorum, artık Brady onu okula bırakıyor ve ben de onu alan kişi oluyorum.

Merdivenlerden ön kapıya doğru koşuyorum, içeri giriyorum ve kapının yanında Wyatt'ın çantasının altında duran beyzbol sopasını görüyorum. Bu gece beyzbol antrenmanı var, o yüzden ona ihtiyacı olacak. Brady'nin bu sabah işe gitmek için ayrılır ayrılmaz onu kamyona koyacağını da biliyorum. Mahkemeden sonra başlayan bir şey de Brady'nin bardaki gece vardiyalarını bırakmasıydı. Haftada iki gece çalışıyor ve hepsi bu. Pazartesi ve Salı günleri, geri kalanı evde bizimle. Ayrıca beni kovdu. Yanına taşınmamı istediği gece bana kovulduğumu söyledi. Onunla tartışmak istedim ama artık Winston'dan gelen param olduğu için o işi bırakmayı göze alabilirdim. Yine de özledim, özellikle de yan yana çalıştığımız için. Ama onunla yan yana akşam yemeği pişirmek çok daha iyi ve Wyatt yatağa gittiğinde sadece ikimiz varız. Kanepede otururken günümüzü birbirimizle paylaşıyoruz, her birimizin sahip olduğu küçük hikayeleri paylaşıyoruz. Kelimenin tam anlamıyla sahip olduğum her sırrı biliyor. Benim içimi dışımı biliyor ve hayatımı Brady ile olduğu gibi biriyle paylaştığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Sabahları aşağı indiğinde, bana ve Wyatt'a kahvaltı hazırlamaya başlamadan hemen önce usulca bana verdiği küçük öpücükler. Onunla bir şeyler konuşmak için bara gittiğimde yaptığı küçük dokunuşlara kadar.

Onu bana bakarken her yakaladığımda ya da o beni ona bakarken yakaladığında bana verdiği gülümsemeye. Beni tüketiyor ve başka türlü olmasını istemezdim. "Alo?" Kapı arkamdan kapandığında sesleniyorum ve Brady'nin nerede olduğunu duymak için dinliyorum.

"Yatak odasında!" diye bağırıyor ve ben de koşarak merdivenleri çıkıyorum, sadece beş ay içinde duvarlarımıza astığımız tüm çerçevelere bakıyorum. Birbiri ardına asılan aile fotoğrafları sadece bana değil, Wyatt'a da ailenin gerçekte ne olduğunu gösteriyor. Yatak odamıza girdiğimde onu gömleğini çoktan çıkarmış bir halde dolaptan çıkarken buluyorum. Alt dudağımı ısırırken gözlerim vücudunda geziniyor. "Hey," diyor, yanıma geliyor ve boynumu öpmek için başını eğiyor, "her şey yolunda mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum. Başı geriye gidip omuzları dikleşirken başımı sallıyorum. Yüzünün her yerinde alarm var. Beş aydır neredeyse hiç dram yaşamamıştık. Bir şey var ki, mahkemedeki o günden sonra Winston kapımıza hiç gelmedi. Bu, hayatımızda yüzünü göstermediği anlamına gelmiyor, ancak birkaç kez oldu ve hepsi de son zamanlardaki takıntısıyla Ana Cadde'de yürürken oldu. Etrafta dolaşan söylentilere göre kız onun çocuğunu taşıyor ve ailesine göre bu İsa'nın ikinci gelişi. Ayrıca, Wyatt'la planlanan ve mahkeme tarafından atanan her ziyareti kaçırdı. Biz göstermek ve zaman geçmiş bir saat beklemek istiyorum, ve Wyatt o umursamadı söyledi rağmen, onu rahatsız yüzünde gördüm. Öyle bir noktaya geldi ki, birkaç gün boyunca geri çekildi ve kendinde olmadı. Ryleigh, Winston'ın velayet haklarının iptal edilmesi için bir duruşma ayarlayana ve karar verilene kadar iki kez daha devam etti. Winston Wyatt'ı görmek istiyorsa, bizimle iletişime geçmeli ve denetimli ziyaretler planlamalıdır. Ryleigh kararın bir kopyasını Bay Belfast'a gönderdi ve henüz ondan ya da Winston'dan bir yanıt alamadık. Dürüst olmak gerekirse, Wyatt hayatında Winston olmadan daha iyi. Brady sadece oğlumla daha fazla zaman geçirmekle kalmadı, aynı zamanda

Winston'ın olduğundan çok daha iyi bir babaydı. "Bayan Maddie kalp krizi geçirdi," diye onu bilgilendirdiğimde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Oh hayır." Eli onun yanından benim kalçama doğru hareket ediyor. "O-" "Görünüşe göre o iyi," diyorum ona. "Şu an hastanede."

"Bu iyi haber." Kocaman bir oh çekti.

"Evet." Dolaba doğru dönüp pantolonunun düğmesini çözerken başımı sallıyorum.

"Nasıl öğrendin?" diye soruyor omzunun üzerinden.

"Bana kızı Everleigh söyledi." Gözlerinin neredeyse yuvalarından çıktığını gördüğümde konuşmayı kesiyorum.

"Everleigh geri mi döndü?" diye soruyor ve şimdi ona şaşkın şaşkın bakma sırası bende. "Montgavin'de işler daha da ilginçleşmek üzere," diye tahmin ediyor başını sallayarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Brock, bebeğim," diyor, "bu onun Aşil topuğu." Yere bakıyor. "Sadece henüz itiraf etmedi."

Daha fazla Brady & Harmony ister misiniz? Bonus epiloglarını buradan alın!

Brock & Everleigh için hazır mısınız? Buried Dreams için buradan ön sipariş verin!

Everleigh

Bir gece tüm hayatımı değiştirdi.

O geceyle ilgili gerçek ortaya çıktıktan sonra gitmem gerektiğini biliyordum.

Kırık kalbimi de yangötürdüm.

Geri dönmekten başka çarem

yoktu.

Beni tekrar kesip açacağını biliyordum.

Ama bazen ektiğiniz çiçeğin kökü, kaç kez kesmiş olursanız olun, yeniden büyümeye başlar.
O benim her şeyimdi ve sonra hiçbir şeyim oldu.

Brock

Ailem bana onur ve dürüstlüğü öğretti.
Ve bir saniyede şeyi mahvettim.
İstediğim her şeyi kaybettim.
Ama başka seçeneğim yoktu.
Hayatıma devam etmeye çalıştım.
Ve sahip olduğum tek iyi şey kızımdı.
Sevdiğim ve kaybettiğim tek kadını burada tekrar görmeyi hiç beklemiyordum.
Zaman eski yaraları iyileştirir derler.
.
Seni yarıyor ve kan ölüyorsun.
Sadece tekrar hayatta kalmak zorundayım.

Gömülü Düşler Ön Gösterim

C Birinci Bölüm
Everleigh

Mas-karayı açıp aynaya bakarken ve sürmek için öne doğru eğilirken arka planda yumuşak bir müzik çalıyor. Uzun siyah saçlarım yeni fönlenmiş ve bir tarafa doğru itilmiş, beyaz bornozumun önü açık ve gevşekçe bağlanmış. "Bebeğim." Brock banyoya giriyor, üzerinde babasına yardıma gittiği zaman giydiği hafta sonu tamirci üniforması var. "Ben de seni arıyordum." Ellerini tezgahın üzerine, kalçalarımın yanına koyuyor. Arkama geçip göğsünü sırtıma yaslıyor. Sertliğini her yerimde hissediyorum ve ona gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

"Brock, çok pissin." Makyaj çubuğunu kirpiklerimin arasında gezdirmemi izlerken yüzüne biraz yağ bulaşmıştı. Aynadan onun koyu kahverengi, neredeyse siyah gözlerine bakıyorum. Eli belime dolanıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. "Ellerin yağ içinde." Az önce söylediklerimi görmezden gelerek boynumu öpmek için eğildiğinde ona gülüyorum.

"Neden bensiz duş aldın?" diye mırıldanıyor başımı yana çevirdiğimde. Ona cevap vermemi beklemiyor. Onun yerine dudakları dudaklarıma geliyor ve dilini sokmadan önce beni usulca öpüyor.

ağzımı sulandırıyor. Kollarının arasında dönüyorum, hâlâ kirli olduğunu umursamadan. Elleri kalçalarımı kavrarken kollarım boynuna dolanıyor. "Eğer böyle devam edersen, bu gece dışarı çıkmayacağız." Elini kalçamdan çekip parmağı bornozun açıklığının kenarından aşağı doğru inerken sesi sert ve seksi çıkıyor. Dokunuşuyla çakıllanan meme ucum ipek kumaşın tamamen açılmasını engellerken onu yana doğru itiyor. Parmağı, yaklaşık altı yıl önce birlikte uyumaya başladığımızdan beri bana bıraktığı küçük aşk ısırığının izini sürüyor. Göğüs ucumun hemen yanında onun diş izleri ya da küçük bir aşk ısırığı var. Her iki şekilde de, hep orada. O da bunu seviyor. Yalan söylemeyeceğim, üzerimde değilken kendimi çıplak hissediyorum.

Dudaklarını yalarken gözleri hep o işarete sabitleniyor. "Eğer buna devam edersen..." Onu geri itiyorum, ondan uzaklaşıyorum. Kalçasını tezgâha dayıyor ve ben kapıya doğru ilerlerken bana bir kez daha bakıyor.

İtiyor, tişörtünü çıkarıp yana atıyor, gözlerim onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ve eğer bana böyle bakmaya devam edersen-"

"Ben gidiyorum." Arkamı dönüp banyodan çıkıyorum ve kot pantolonunun düğmelerini açarken ona bir bakış atıyorum, bu da onun en sevdiğim yanlarından birine yol açıyor. Arkamı dönüp ona katılmayacağımdan emin olmak için kapıyı kapatıyorum, böylece duşta seks yapmış oluyoruz. Onun yerine bulaşık makinesine koyacak bir şeyler toplamak için koşturuyorum. İkimiz de tam zamanlı çalışıyoruz, o hafta sonları babasına yardım ediyor, ben de anneme yardım ediyorum, evin iyi bir temizliğe ihtiyacı var. Bulaşık makinesini doldurduktan sonra yatak odasına gidip bir çift kot şort ve bir atlet alıyorum. Banyonun kapısı açılıyor ve her zamanki gibi çıplak değil de belinde bir havluyla dışarı çıkarken duşun buharı onu takip ediyor.

Eliyle havluyu kalçasının yanında kapalı tutuyor. "Beş dakika içinde aşağıda olacaklar," diye mırıldanırken yatağın yanındaki çekmeceden bir çift boxer alıyor, sonra havluyu bırakıp bana her yerini gösteriyor. O benim tek erkek arkadaşımdı ve birlikte yaşamaya başladığımızda onu her zaman çıplak görmeye alışacağımı sanıyordum ama alışamadım. Seks hayatımız da hiç azalmadı. Aksine, her zamankinden daha fazla seks yapıyoruz. Önceden sürekli seks yapıyorduk ve ayrıca her yerde seks yapıyorduk: kamyonetinde, dere kenarında ve barın tuvaletinde. Hatırladıkça gülümsüyorum, sonra başımı sallıyorum. Eğer bir kaşıntımız varsa, onu kaşırız.

"Ben hazırım," diyorum. Banyoya geri dönüp dudaklarıma parlatıcı sürdükten sonra kot pantolon ve tişörtle içeri girmesini izliyorum. Bana dönüp boynumu öpmeden önce ellerini simsiyah ıslak saçlarında birkaç kez gezdiriyor.

Zil çaldığı sırada ayakkabılarını bağlıyordu ve ben ona baktım. "Yarın için herhangi bir plan yapma," diye bilgilendiriyorum onu. "Bütün günü burayı derinlemesine temizleyerek geçireceğiz."

"Yapamam," diyor, kapıyı açıp beni iterek dışarı çıkarıyor, "Onu çıplak geçirmeyi ve seni kullanabileceğim her yüzeyde kullanmayı planlıyorum." Kıçımı tokatlıyor ve apartmanın cam kapısını iterek açıyor. "Kendimi yıpratmayı planlıyorum." Eve gelmeden önce hazırladığım beyaz soğutucuyu aldı. Genelde sırayla birkaç şişe bira getiririz. Waylon'ın pikabını kaldırımda gördüğümüzde ona gülmekten kendimi alamıyorum. Müzik son ses çalıyor.

Brock Waylon'ın kamyonetinin arka kapısını açarken elimi kaldırıp Autumn'un bana gülümsediğini görerek "Selam," diye selamlıyorum. "Herkes nasıl?" Kamyonete binip ortasına geçerek soruyorum.

Autumn omzunun üzerinden gülümseyerek "İyi," diye cevap veriyor. Ağladığını görebiliyorum ama ona bunu sormuyorum. Göz göze geliyoruz ama o sadece başını sallıyor ve Waylon'a bakıyor. Bunun ikisinin başka bir kavgası olduğunu görebiliyorum. İkisi ilişkilerinin yüzde doksan beşini kavga ederek geçiriyor. Diğer yüzde beşi ise Autumn'un Waylon'ın ne kadar hıyar olduğunu hoş görmesiyle geçiyor. Autumn olmasaydı, herhangi birimiz onunla arkadaş olur muyduk bilmiyorum.

"Hey," diyor Brock Waylon'un omzuna vurarak, "nasılsın?"

"Daha iyi olabilirdi," diye cevap veriyor, kaldırımdan çekiliyor ve park yerinden dışarı çıkıyor. Elimi Brock'un dizine koyup sıkıyorum. Ona bakıp kaşlarımı kaldırıyorum ve evde kalıp pizza yememiz gerektiğini onunla paylaşıyorum.

Pencereler kapalı olduğu için camdan dışarı bakarken saçlarım etrafında uçuşuyor. Charlie ve Jennifer'ı almak için ilerlerken yolun her iki tarafında da yeşil ağaçlar sıralanıyor.

Evlerinin önüne geldiğimizde kimse sohbet etmeye bile çalışmıyor. İkisi kısa süre önce birlikte yaşamaya başlamışlar. Autumn kamyonetin ön koltuğundan "İçeri girip işeyeceğim," diye anons ediyor.

"Tanrım, yine mi?" Waylon ona ters ters bakıyor ve bu bakış dostça bir bakış değil. Aksine, ondan nefret ediyormuş gibi bakıyor. "Her on saniyede bir işiyorsun," diyor, Jennifer ve Charlie'ye burada olduğumuzu haber vermek için kornaya basıyor.

Eğilip elimi Brock'un bacağına koyuyorum. Kolu arka koltukta omuzlarıma dolanıyor. "Bana bir daha öyle bakarsan," diye fısıldıyorum kulağına, "ayak başparmağına bir çatal saplarım."

Kıkırdıyor ve başımın yanını öpüyor. "Neden çatal?"

"Daha fazla giriş yarası var." Yolcu kapısı kapanırken ona bakıyorum. "Yani bu daha fazla acı çekeceğin anlamına geliyor ki bu beni çok mutlu eder."

Ön kapı açılıyor ve Autumn koşarak eve giriyor. Waylon, "Bazen sinirime dokunuyor," diye mırıldanıyor ve ben de ona sinirimize dokunanın o olmadığını söylemek için dilimi ısırıyorum. Sanırım Brock bir şey söylemek üzere olduğumu anlıyor çünkü dizinin üzerindeki elini kaldırıp dudaklarına götürüyor ve sıkıyor.

Ön kapı açılıyor ve bir saniye sonra Jennifer dışarı çıkıyor, beyaz kot pantolon ve turkuaz bir üst giymiş, saçları hafif rüzgârla uçuşuyor. "Selam," diyor bana en yakın kapıyı açarak ve ben de Brock'un yanına çömeliyorum. Kamyona biniyor ve yanağıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor. Brock'a bakıp merhaba demeden önce yüzünde bir gülümsemeyle "?" diye soruyor. Sonra dönüp Waylon'a merhaba diyor, Waylon telefonunda bir şeyler yazarken mırıldanıyor ve sonra telefonu kenara fırlatıyor. Elini yumruk yapar ve direksiyonu iterek kornanın tekrar çalmasını sağlar.

Bu kez ön kapı açılır ve Autumn, onu kamyonete kadar takip eden Charlie'nin önünde dışarı çıkar. Autumn yolcu kapısını açıp Charlie'ye baktığında Waylon, "Yeterince uzun sürdü," diye tersler.

"Sen öne otur." Autumn ona ve sözlerine sinirlendiğini saklamaya çalışıyor ama arka kapıya doğru yürüyüp kapıyı açıyor, içeri girip kapıyı çarparak Charlie'ye bir seçenek bırakmıyor. Dördümüz arka koltuğa sıkıştık. Jennifer bana yaklaşıyor, ben de Brock'a yaklaşıyorum, kıçım neredeyse onun kucağında. Kollarıyla belimi sararak hiçbir yere uçmadığımdan emin oluyor.

"Hey." Charlie ön koltuğa oturuyor, bizi selamlıyor ve kamyonetin sessizliğinin garipliğinden kaçınmaya çalışıyor. Brock'a bakıyor ve bakışlarını paylaşıyorlar. "Herkes nasıl?" Charlie daha emniyet kemerini takmadan Waylon uzaklaşıyor ve Brock başını sallıyor. "İyi zamanlar," diyor Jennifer'a bakarak, ikisi de içten bir bakış paylaşıyorlar. Gözlerim Autumn'a gidiyor. O da pencereden dışarı bakıyor.

ve onlarla konuşmuyor. Parmağı gözyaşının akmasını engellemek için gözünün kenarını çekiyor. Başımı sallıyorum ve Brock'a bakıyorum, o da başını sallayarak yapmamamı söylüyor.

Waylon'ın ailesinin kasabanın dışında on beş dakika uzaklıktaki av kulübesine gidiyoruz. Kulübe kırmızıya boyanmış, etrafı çevrili bir verandası ve dört sallanan sandalyesi var. Hepimiz on altı yaşımızdan beri kulübede takılıyoruz, Waylon'ın büyük kardeşi Winston'ı kullanarak bizim için satın aldığı birkaç kasa birayla oraya gidiyoruz. Birkaç yıl önce kasabaya taşınan Charlie hariç hepimiz liseye birlikte gittik.

sonra bile okula giderken hepimiz yerelde kaldık. Ben pazarlama diplomamı almak için okula gittim, Brock ise mimarlık lisansını yeni aldı ve şimdi Waylon'un ailesinin inşaat şirketinde staj yapacak. Waylon'un ailesi, büyük büyükbabasının bir inşaat şirketi kurduğu ve kereste ticareti gibi bir işe girdiği 19-20'li yıllardan beri bu kasabada yaşıyor. Şimdi sadece inşaat yapıyorlar. Kasabada bir bina yükseliyorsa, onu her zaman Cartwright ailesi inşa ediyor. Brock, inşa etmeyi planladıkları yeni binada onlara yardım edecek. Şimdiye kadarki en büyük projelerinden biri olacak ve görünüşünün geliştirilmesine yardımcı olacak.

Waylon kamyonu kapatır kapatmaz kapılar açılır ve herkes aşağı atlar. Brock kamyon kasasının arkasına gidip soğutucuyu aldı. Bana geri dönüp elini benimkinin içine sokuyor ve evin yan tarafına doğru yürüyoruz, orada sekiz büyük kütük sekizgen şeklinde bir ateş çukurunun etrafında duruyor. her hafta sonu sadece oturup ateş etmek için buradayız, hatta hafta içi bile gidip yemek yiyor ve sonra buraya gelip rahatlıyoruz.

Waylon biraz odunla dönüp ben bir kütüğün üzerine otururken ateşi yaktığında güneş yavaşça batıyor. Brock elimi , öptü

Charlie'nin yanına gitmeden önce hızlıca bana baktı. İkisi de sohbet ederken Waylon'ı izliyorlar.

"Çok yorgunum," diyor Autumn yanımdaki kütüğün üzerine oturarak. "Yirmi dört saat boyunca uyumak istiyorum." Au- tumn'un yanına oturuyorum, sonra da Jennifer benim yanıma oturuyor. "Tam yirmi dört saat gibi. Bu mümkün mü?" Sorusuna gülüyorum ve Jennifer da gülüyor.

"Bilmiyorum. En son uzun süre uyuduğumda Brock'un mezuniyetinden sonra akşamdan kalmaydım. Yemin ederim, sanırım yarısını yatakta yarısını da yerde uyumuştum. Belli belirsiz bir anım var. Hatta mutfakta durup kahvenin beklerken uyuyakalmışım ama onun yerine mutfakta yere oturdum ve tamamen uyuyakalmışım." Jennifer bana doğru eğiliyor ve ben hikâyeyi anlatırken gülüyor. Üçümüz anaokulundan beri arkadaşız ve kelimenin tam anlamıyla her şeyi birlikte yaşadık. Ben tek çocuğum ama ikisiyle birlikte iki kız kardeşim varmış gibi hissediyorum. Lisedeyken bile her hafta sonunu evlerimizden birinde geçirirdik.

Hepimiz orada burada küçük şeylerden bahsederken, birimizin söylediği bir şeye gülüp kıkırdarken, ateşten gelen çıtırtı sesi gecenin havasını dolduruyor. Waylon kalkıp kamyonetine gittiğinde tüm gözler ne yaptığını merak ederek onu izlemeye başlıyor. Sürücü kapısını açtığında kamyonu çalıştırdı ve radyoyu açtı. Odun seslerinin yerini bir country şarkısının sesi alır. Kalçalarını sallarken bir elini havaya kaldırıyor. "Autumn, buraya gel ve benimle dans et." Kamyonetten bir şişe su alıyor. Autumn yanımda inliyor ama Jennifer'ın da kalkmasıyla ayağa kalkıyor. Autumn, ona doğru hamle yapan Waylon'a doğru yürüyor, kolundan tutup kendisine doğru çekiyor. Ellerini havaya kaldırarak Waylon'dan uzaklaşmaya çalışırken onun göğsünü itiyor. "Bebeğim," diyor Brock ve ben ona bakıyorum, "benimle dans eder misin?" Bana elini uzatıyor.

"Oh, evet." Ona gülümsüyorum, ayağa kalkıp kollarımı ona doluyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı öpmesini bekliyorum. "Senin kollarında olmak için her şeyi yaparım," diyorum o burnunu benimkiyle ovuştururken. Yanımdan Autumn ve Waylon'ın tartıştıklarını duyuyorum ama gözlerim erkeğime kilitlenmiş durumda.

Elleri belimden kıçıma doğru ilerliyor ve onu kavrıyor. "Bundan daha iyi ne var biliyor musun?" Müzik eşliğinde sallanırken ona soruyorum. "Senin kollarında çıplak olmak."

Beni öpmek için başını eğerken bir yandan da mırıldanıyor Waylon, "Buradan siktir olup gitmeliyiz!" diye bağırıyor. Sesi müzikten daha yüksek çıkmaya çalışırken neredeyse bir çığlığa dönüşüyor. "Kasabadaki bara git ve orada neler olduğuna bir bak." Kollarında dönerken Brock'un elleri kıçımdan ayrılıyor, kollarımı beline doluyor, o da bir kolunu omuzlarıma doluyor.

"Bunu yapmamalıyız," diyor Autumn çabucak. Adam ona bakıyor ve bu bakış ters ters bakmakla alay etmek arasında bir şey. Her iki durumda da bu korkunç ve ona böyle davrandığı için ondan daha da nefret ediyorum.

"Kimse sana sormadı Autumn," diye karşılık veriyor ve başını sallayarak dördümüze doğru dönüyor. "Kim benimle?" Dördümüze de bakıyor. "Gidelim mi, gitmeyelim mi?"

"Yangın sönene kadar gidemeyiz." Charlie başıyla hâlâ güçlü bir şekilde devam eden yangını işaret ediyor. Durumu sakinleştirmeye çalıştığına şüphe yok.

"Sorun değil." Waylon hortumu tuttukları verandanın yanına doğru fırlar. Onu ateş çukuruna sürükleyerek ateşi hemen söndürür. "İşte, şimdi buradan siktir olup gidelim."

"Sanırım eve gideceğiz," diyorum, böyle bir ruh halindeyken onun yanında olmak istemiyorum. "Sabah erken kalkacağım," diye yalan söylüyorum ve onlara hiçbir planım olmadığını söylediğim için kızların yalan söylediğimi bildiklerini biliyorum.

Waylon, "Siktir et," diye tükürdü, kamyona geri dönerek, "kıçını kamyona sok." Sırtım kalktı ve bir şeyler söylemek üzereydim ama Brock söylediği için fırsatım olmadı.

Brock onu "Ses tonuna dikkat et dostum," diye uyarıyor ve o da her şeye olduğu gibi buna da gülüp geçiyor.

Waylon, "Her şey yolunda, dostum," diye onu temin eder. "Hadi buradan çıkalım ve bara gidelim. Sonra gitmek isterseniz sizi eve bırakırım." Tekrar bana baktı. "Mutlu musun?"

Brock ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz ve sonra Jennifer ve Charlie'ye bakıyoruz. Ne yapacağımdan emin değilim ama bu ruh halindeyken onunla hiçbir yere gitmek istemediğimi biliyorum. "Hadi gidelim millet." Waylon bizi kamyona doğru hareket ettirmek için kolunu sağa sola sallıyor.

Dördümüz kamyona doğru yürümeye başladık. "Ben sürerim," dedi Autumn. "Ben sürebilirim." Ona ters ters bakan Waylon'a doğru yürüyor. Onun bakışlarını görmezden geliyor ve ona gülümsüyor. "Seni bir kez olsun gezdirebilirim." Waylon'un kalçalarını tutarken sesi yumuşar ama Waylon ellerini silkeler.

"Asla olmaz." Başını sallıyor. "Benim kamyonum,

ben ." "Waylon," diye mırıldanıyor yalvarırcasına.

"Kamyonete bin," emrediyor, sesi ona karşı sabrı gibi gergin, dişleri birbirine kenetlenmiş, "ya da eve yürüyerek git."

"Sakin ol," diye araya giriyor Charlie, ikisinin dramayı bölmeye çalışarak, "eğleniyor olmamız gerekiyor."

Waylon neredeyse hırlayarak, "Buradan siktir olup gitsek daha çok eğleneceğim," dedi ve kamyona doğru yürüdü. "Şimdi kamyona binin, yoksa hepinizi burada bırakırım."

"Bunun kötü bir şey olup olmayacağını bilmiyorum," diye mırıldanırken Brock yanımda kıkırdıyor, beni kendine çekiyor ve şakağımdan öpüyor.

"Ön tarafta oturmayacağım. Bu kesin," diyor Autumn ve ben sadece başını sallayan Brock'a bakıyorum.

"Ben önde otururum," diye teklif ediyor Jennifer. "Böylece en azından ikisi mutlu olur."

"Asla olmaz." Charlie başını sallar. "Sen arkada otur. Ben onunla önde oturacağım."

"Peki," diyor Jennifer, Autumn'un arka koltuğa geçmesini izliyor ve Jennifer'ın da arkasından binmesi için arka kapıyı açık bırakıyor. Onu takip ediyorum ve Brock'un içeri girip kapıyı kapatabilmesi için mümkün olduğunca yan yatıyorum.

Sürücü camı açık ve Waylon'ın su şişesini bitirip camdan dışarı fırlattığını görüyorum. "Hadi gidelim, kardeşim." Önce bana, sonra da başını sallayıp kamyonete binen Charlie'ye sırıtıyor.

Waylon kamyonetini döndürür ve aynı anda hızlanır. Müziğin sesini biraz daha açıyor. "Bu şarkıya bayılıyorum!" diye bağırıyor, her iki tarafı ağaçlarla kaplı uzun yolda ilerlerken.

"Normalden daha umursamaz davranıyor," diye fısıldıyorum bana sarılmasını daha da sıkılaştıran Brock'a.

"Yola odaklanabilir misiniz lütfen?" Autumn herkesin ne düşündüğünü soruyor.

"Yola odaklanabilir misin?" Waylon hızını artırıp daha da hızlı giderken onu taklit ediyor. "Başımın belası," diye homurdanıyor ve sonra Autumn'la konuşmak için başını çeviriyor, gözlerini tamamen yoldan ayırıyor. "Tam bir baş . Sen lanet olası yola odaklan." Gözlerim Waylon'ın Autumn'a bağırmasını izlemekten, doğrudan bize doğru geliyormuş gibi görünen ışık parıltısına gidiyor.

"Dikkat et!" Waylon'a bağırıyorum, o da Sonbahar'a bakmayı bırakıp önüne bakıyor. "Aman Tanrım, ona çarpacağız." Gözlerim önümdeki yoldayken, farlar giderek yaklaşıyor gibi görünüyor.

bize gittikçe yaklaşıyor. Sanki araba doğrudan bize doğru geliyor. Korna sesleri artık dışarıdaki gürültüyü dolduruyor.

Kamyonu sağa doğru sarsarak çakıllara doğru gidiyor ve sonra hızla direksiyonu diğer tarafa çeviriyor. Metal kazıma sesi kamyonu dolduruyor. İlk kim bağırıyor bilmiyorum, ben mi yoksa yanımdaki Jennifer mı? Jennifer bankın ortasına doğru kayarken ben tamamen Brock'un kucağındayım ve onun kollarına tutunuyorum. Havada uçuyormuşuz gibi hissetmemiz bir saniye ya da belki daha az sürüyor. Brock'a bakıyorum, yüzündeki korkuyu görüyorum. Gözlerim kapanmadan önce "Seni seviyorum," fısıldıyorum ve metalin çıtırtısını duyuyorum. İleriye doğru itildiğimi hissettiğimde karanlığa gömülüyorum.

Brock & Everleigh için hazır mısınız? Buried Dreams için buradan ön sipariş verin!

Teşekkür

Nereden başlayacağım? Bunu yapmaktan her zaman korkuyorum, çünkü birilerini bulacağımdan korkuyorum!!!

Kocam: Seni seviyorum ve bunu sana yeterince söyleyemediğimi biliyorum. Benimle birlikte yaşamayı seçtiğin için teşekkür ederim!

Çocuklarım: Matteo, Michael ve Erica, bunu gerçekten çocuklar olarak değiştirmeliyim çünkü çocuklar onları genç gibi gösteriyor ama onlar yetişkin. Ama yine de aynı çocuklarım. Kendi yolunuzu çizmek için yaptığınız her şeyle gurur duyuyorum ve hedefinize ulaşmanızı kenardan izlemek her şey demek. Sizi seviyorum bal demetleri ve yulaf!

Kovuldun! Şaka yapıyorum. Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Ben bile açıklayamazken ne istediğimi bildiğin için teşekkür ederim.

Yazar Ajansı: Becca ve Shauna benimle çalıştığınız için çok teşekkür ederim. Tıpkı ikiniz gibi zahmetsiz ve şaşırtıcı!

Madison Maniacs: Bu küçük grup iki kişiden çok daha fazlasına dönüştü ve size ne kadar teşekkür etsem az. Bu grup benim gideceğim, güvenli yerim. Beni zorluyorsunuz ve benim için heyecanlanıyorsunuz ve daha da büyümemizi izlemek için sabırsızlanıyorum!

Kristie: Yanınıza gelip, hakkında fikir almak istediğim bir kitabım olduğunu söylediğimde benden kaçmadığınız için teşekkür ederim. Hayal edebileceğimden bile daha iyi hale getirdiğin için teşekkür ederim!

Jay: Olağanüstü kapak tasarımcısı. Benim küçük vizyonumu alıp böyle bir şaheser yarattığın için teşekkür ederim. Onu boyadığın ve kullanmam için bana verdiğin için. Paha biçilemez!

Karen, Jenny, Julie ve Judy: Sizler rüya takımsınız! Sözlerimi anlamlı kıldığınız için çok teşekkür !

BLOG YAZARLARI VE INFLUENCER'LAR. KATILDIĞINIZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ

BANA ŞANS VER. Zahmetsizce kendinizden çok şey veriyorsunuz ve bunu onsuz yapamayacağımız bir sessiniz.

Ve son olarak ve en önemlisi okuyucu SİZE**,** siz olmadan bunların hiçbiri gerçek olmazdı. Bu yüzden okuduğunuz için teşekkürler!

Natasha Madison hakkında

Burnu bir kitaba gömülmediğinde ya da parmakları klavyenin üzerinde yazı yazarken uçmadığında, mutfakta gurme yemekler hazırlıyor. Onu, en az iki santimlik topuklu ayakkabılarıyla, arabada çocuklara şoförlük yaparken ya da muhtemelen kocasının iş seyahatlerini planlarken bulabilirsiniz.
Sizinle iletişimde kalmayı çok isterim!

Check me out!

Ayrıca Natasha Madison

Rüya Serisi

Parçalanmış

Rüyalar

Yasaklanmış

Rüyalar Gömülü

Rüyalar Çalınmış

Rüyalar Unutulmuş

Rüyalar

Meant For Series

Meant For Stone

For Her For Love

Meant For Gabriel

Made For Series

Made For Me For

You Made Made

for RomeoFor Us

Güney Düğün Serisi

Benim Öpmek

İçin Benim

Sahip Olmak

İçin Tutmak İçin

İçinSevmek

İçinBenim Değer

Vermek

Almak Benim

Söz Vermek

Benim

Onurlandırmak

Saklamak

The Only One Serisi

Sadece Bir Öpücük

Sadece Pişmanlık

Bir Sadece Bir

Sadece Bir Sadece

Bir Sadece Bir

Sadece Bir Sadece

Bir SonsuzlukŞans

Gece Dokunuş Hata

Aşk

GÜNEY SERİSİ

Güney Şansı Güney

Fırtınası Konforu

Güney Gündoğumu

Güney Güney

Güney Güney

Sırları Kalbi Sıcağı

Güney Güneşi

Bu

Çılgınlık

Vahşilik

Bu Aşk Bu

Sonsuzluk

Hollywood

Kraliyeti

Hollywood

Hollywood Prensesi

Hollywood

PrensiPlayboyu

Something Serisi Something

So Right Something So

Perfect Something So

Something So Something So

BOX SETIrresistible

Unscripted

Ayartma Serisi

Patronu Ayartma

Playboyu Ayartma

Ayartma Eski

Sevgiliyi

AyartmaİlişkiyiAyartma

Cennet & Cehennem Serisi

CehennemCennet

in Parçaları ve

Arka

Cennet & Cehennem Kutu Seti

Aşk Serisi

Mükemmel Aşk

Hikayesi Beklenmedik

Aşk Hikayesi

Kırık Bir Aşk Hikayesi

Karışık Aşk Gafları

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.